

Liahona

Jis yra prisikėlimas ir gyvenimas, p. 4, 12

Liudijimas apie Visagalį Dievo Sūnų, p. 16

Nes esame skolingi daugiau, nei galime sumokėti, p. 56

**Vaikų piešinių paroda:
„Evangelija laimina mano gyvenimą“, p. 62**

© SCALA/ART RESOURCE, NIJORKAS

Ecce Homo (Štai žmogus!), aut. Antonijus Sizeris

„Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, seniūnus ir liaudį, pareiškė:

„Jūs atvedėte man šį žmogų, kaltindami Jį liaudies kurstymu. Bet aš, Jį apklausęs jūsų akyse, neradau nė vienos Jam primetamos kaltės...

Tad aš nuplakdinsiu Jį ir paleisiu.“

(Nes šventės metu jis turėjo vieną įkalintąjį jiems paleisti.)

Tuomet jie visi ėmė šaukti: „Mirtis šitam! Paleisk mums Barabą!“ ...

Norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas dar kartą kreipėsi į juos.

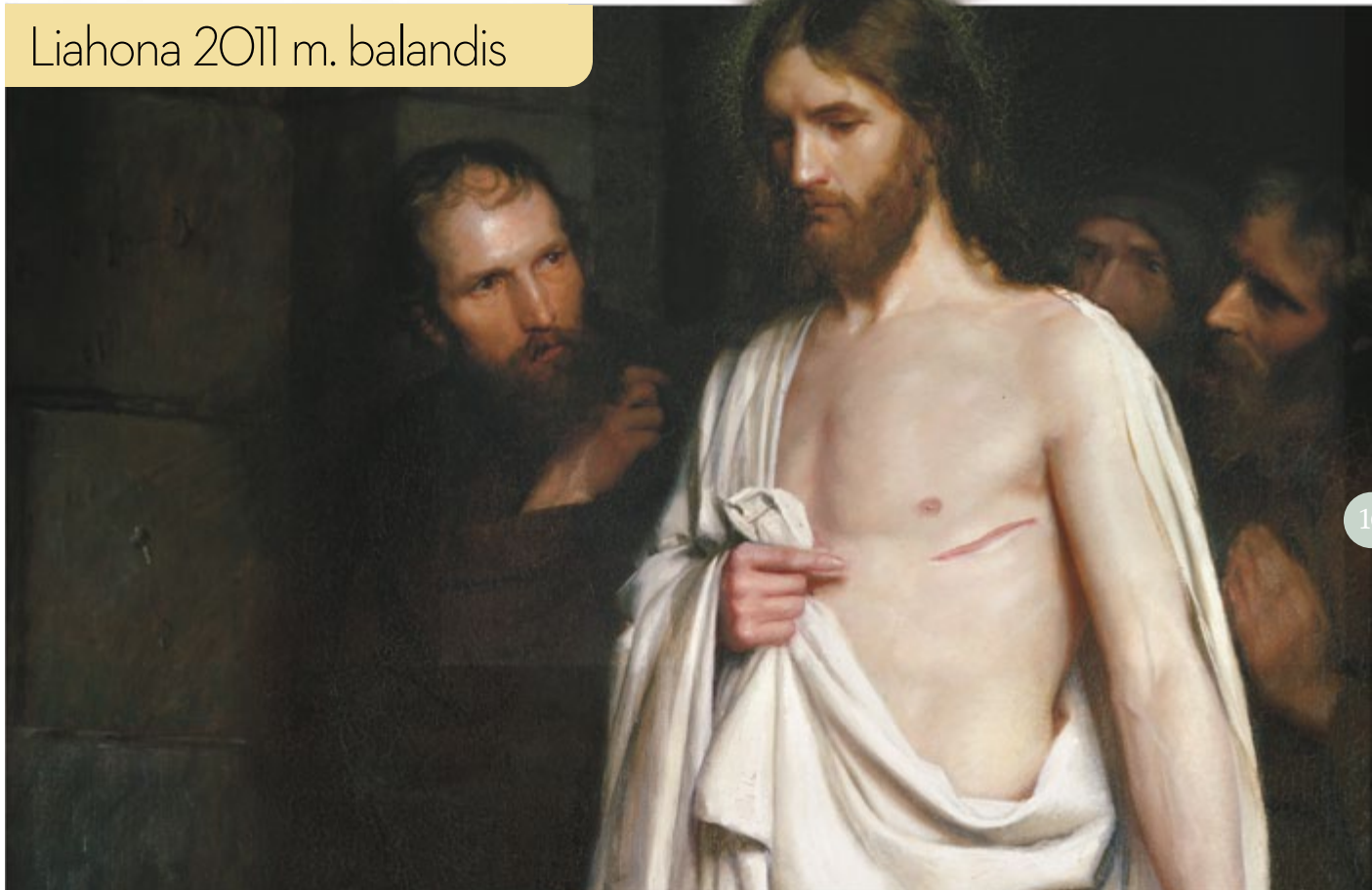
Bet jie nesiliovė šaukę: „Ant kryžiaus, ant kryžiaus Jį!“

Tada jis trečią kartą klausė: „O ką gi pikta Jis yra padaręs? Aš Jame neradau nieko, už ką vertėtų mirtimi bausti. Taigi nuplakdinsiu Jį ir paleisiu.“

Tačiau jie, garsiai šaukdami, vis nesiliovė reikalauti, kad Jis būtų prikaltas prie kryžiaus...

Tada Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą.

...Jis atidavė Jėzų jų valiai.“ (Luko 23:13–14, 16–18, 20–25)

ŽINIOS

- 4 **Pirmosios Prezidentūros žinia: Nėra Jo čia, Jis prisikėlė!**
Prezidentas Tomas S. Monsonas
- 7 **Lankomojo mokymo žinia: Paramos bendrijos tikslas**

APYBRAIŽOS

- 20 **Visuomet Jį atminti**
Vyresnysis D. Todas Kristofersonas
Trys būdai, padėsiantys mums atminti Gelbėtoją.

VIRŠELYJE
Aš jums palieku ramybę, aut. Valteris Reinas, spausdinama Bažnyčios istorijos muziejui maloniai leidus.

- 28 **Rebeka Svein Viljams. „Tvirta ir nepajudinama“**
Dženisė Lyn Džonson
Ji neapleido Evangelijos net sulaukusi savo šeimos pasipriešinimo.
- 32 **Plaukimas teisingu kursu Maršalo Salose**
Džošua Dž. Perkis
Kartais mums prireikia kitų pagalbos, kad surastume ankštą ir siaurą kelią.

SKYRIAI

- 8 **Nežymūs ir paprasti dalykai**
- 11 **Tarnavimas Bažnyčioje: „Visa tai mane laimina“**
Maiklas R. Morisas
- 12 **Kuo mes tikime: Jėzus Kristus apmokėjo mūsų nuodėmes**

- 14 **Mes kalbame apie Kristų: Atgailaukime, atsigręžkime į Viešpatį ir išgykime**
Deividas L. Frišknechtas
- 16 **Evangelijos klasika: Apvalanti Getsemanės galia**
Vyresnysis Briusas R. Makonkis
- 38 **Pastarųjų dienų šventųjų balsai**
- 74 **Bažnyčios naujienos**
- 79 **Idėjos šeimos namų vakarui**
- 80 **Kol susitiksime vėl: Erškėčių vainikas, pergalės vainikas**
Laris Hileris

42

42 Sandora yra amžiams

Marta Valensija Vaskez

Dar būdama mergina nusprendžiau vieną dieną apsilankyti šventykloje, nors tuo metu Kosta Rikoje jos nebuvo.

44 Galiausiai paklausiau

Vardas neskelbiamas

Pasimatymo su Madelena metu Dvasia nuolat man kuždėjo, kad į pasimatymus eičiau tik su aukštų standartų besilaikančiomis merginomis.

Pažiūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą liahoną. Užuomina: nuostabi princesė.

46 Klausimai ir atsakymai

Kodėl mūsų šeimoje yra problemų, nors mes lankome Bažnyčią, rengiame šeimos namų vakarus ir stengiamės gyventi pagal Evangeliją? Ką dar galime padaryti?

48 Plakatas: Visuomet Jį atminti**49 Eilutė po eilutės: Doktrinos ir Sandorų 76:22–24****50 Atstatymo palaimos**

Ešlė Dajer

Žemės drebėjimo sugriautų statinių griuvėsiuose suvokiau savo vertę.

52 Raštų galia

Adamas C. Olsonas

Pabandyti studijuoti Raštus – štai ko reikėjo šiems dviem paaugliams iš Taičio.

55 Iš misijos: Užuomina manajame palaiminime

Skotas Talbotas

56 Tarpininkas Jėzus Kristus

Prezidentas Boidas K. Pakeris

Palyginimas apie skolintoją ir skolininką padeda suprasti teisingumą, gailestingumą ir Apmokėjimą.

50

70

59 Nijos pasirinkimas

Marselis Nijungis

Supratusi, kad parduotuvėje jai atidavė per daug gražos, ji turėjo pasirinkti.

60 Velykų savaitė

Nors Velykas švenčiame tik vieną dieną, ji apima visos savaitės Gelbėtojo gyvenimo įvykius.

62 Vaikų iš viso pasaulio piešiniai

Žvejai, šventyklos, misionieriai ir dar daugiau.

65 Ypatingas liudytojas: Kaip galiu apsisaugoti nuo pasaulio blogybių?

Vyresnysis Ričardas G. Skotas

66 Pradinukų organizacija namuose: Jėzus Kristus yra mano Gelbėtojas ir Išpirkėjas

Ana Marija Koburn ir Kristina Franko

68 Laimingi namuose

Čadas E. Fėrsas

Brolis ir sesuo iš Kambodžos pasakoja apie tai, kas juos daro laimingus.

70 Mažiems vaikams

2011 M. BLANDIS, 13 TOMAS, NR. 1
LIAHONA 09684-156

Oficialus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus
Bažnyčios tarptautinis žurnalas lietuvių kalba

Pirmoji prezidentūra: Tomas S. Monsonas,
Henris B. Airingas, Dyteris F. Uchtdorfas

Dvylikos Apaštalo Kvorumas: Boidas K. Pakeris,
L. Tomas Peris, Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouskas,
M. Raselas Balardas, Ričardas G. Skotas, Robertas D.
Heilsas, Džefris R. Holandas, Deividas A. Bednaris,
Kventinas L. Kukas, D. Todas Kristofersonas, Nylas L.
Andersonas

Redaktorius: Polas B. Paiperis

Konsultantai: Stenlis Dž. Elis, Kristofelis Goldenas jaun.,
Jošichiko Kikučis

Generalinis direktorius: Deividas L. Frišknichtas

Redakcijos direktorius: Vincentas A. Vaunas

Grafikos skyriaus direktorius: Alanas R. Loiborgas

Vadovaujantis redaktorius: R. Valis Džonsonas

Vadovaujančio redaktoriaus padėjėjai: Dženifer L.
Grynud, Adamas C. Olsonas

Redaktoriaus pavaduotojas: Rajenas Karas

Redaktoriaus padėjėja: Siuzana Baret

Redakcijos personalas: Deividas A. Edvardas, Metju D.
Flitonas, Larenė Porter Gont, Laris Hilieris, Keri Kasten,
Dženifer Medī, Melisa Meril, Maiklas R. Morisas, Selė Dž.
Odekirk, Džošuua Dž. Perkis, Čadas E. Faresas, Džen
Pinborou, Ričardas M. Romnis, Dženetė Tomas, Polas
Vandenbergas, Džiulė Vardel

Vyriausioji sekretorė: Lorel Tiušer

Generalinis meno skyriaus direktorius: Dž. Skotas
Knudsenas

Meno skyriaus direktorius: Skotas Van Kempenas

Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piteris

Dizaino ir gamybos skyriaus personalas: Kali R. Arroyo,
Koletė Nebeker Aune, Hovardas G. Braunas, Džiulė Bardet,
Tomas S. Čaildas, Redžinaldas Dž. Kristensenas, Kim
Fenstermeiker, Keltina Hovard, Erikas P. Džonsonas, Denisė
Kirbi, Skotas M. Mujus, Džinė Dž. Nilson
Spausdinimui ruošė: Džefas L. Martinas

Spausdinimo skyriaus direktorius: Kreigas K. Zedgvikas

Platinimo skyriaus direktorius: Rendis Dž. Bensonas

Dėl žurnalo įsigijimo teiraukitės artimiausiame krašto
paskirstymo centre.

**Rankraščius, klausimus ir pageidavimus siųskite
adresu: Liahona, Room 2420, 50 East North Temple
Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA/JAV; arba
el. paštu: liahona@ldschurch.org.**

Žurnalas *Liahona* (Mormono Knygos terminas, reiškiantis kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų, bislavų, bulgarų, sebuanų, čekų, danų, estų, fidžiečių, graikų, islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, kambodžiečių, kinų, kiribačių, korėjiečių, kroatų, latvių, lenkų, lietuvių, malagasių, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų, portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samojiečių, slovenų, suomių, švedų, tagalogų, taitiečių, tajų, tongiečių, ukrainiečių, urdų, vengrų, vietnamečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingais tiražais.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos.
Printed in the United States of America.

Tekstinę ir vaizdinę *Liahonos* medžiagą prireikus galite pasidauginti nekomerciniam naudojimui bažnyčioje ar namuose. Jei šalia iliustracijos yra atitinkamas draudimas, prašome jos nekopijuoti. Dėl autorių teisių rašykite į Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; arba el. paštu: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2011 Vol. 13 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Lithuanian (ISSN 1521-477X) is published two times a year (April and October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Daugiau internete

Liahona.lds.org

SUAUGUSIEMS

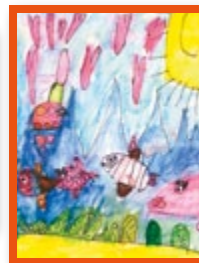
Paskaitykite pasakojimus apie žmonių iš Maršalo Salų atsivertimą (p. 32); daugiau nuotraukų rasite internete, adresu www.liahona.lds.org.

JAUNIMUI

Dviejų paauglių iš Taičio gyvenimai pasikeitė, kai jie nusprendė įvaldyti Raštus (p. 52). **Apie tai daugiau sužinosite** internete, adresu www.seminary.lds.org.

VAIKAMS

Pažiūrėkite 23 piešinius

iš tarptautinės meno parodos. Juos rasite 62–64 puslapiuose bei kituose straipsniuose internete, adresu www.liahona.lds.org.

SAVO KALBA

Žurnalas *Liahona* bei kita Bažnyčios literatūra daugeliu kalbų yra prieinama internete, adresu www.languages.lds.org.

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaičiai nurodo straipsnio pirmąjį puslapį

Aktyvinimas, 32

Malda, 40

Apmokėjimas, 12, 14,

Meilė, 41

16, 39, 66

Menas, 62

Asmeninė vertė, 50

Misionieriškas darbas,

Atgaila, 12, 14, 32, 39

28, 55

Atsivertimas, 28, 32, 38

Moralė, 42, 44

Bažnyčios istorija, 8

Naujasis Testamentas,

Bažnyčios vadovai, 9

60

Darbas, 9

Negandos, 46

Dieviška prigimtis, 70,

Paramos bendrija, 7

72

Pavyzdys, 32

Gailestingumas, 56

Pranašai, 10

Išgelbėjimo planas, 41

Prisikėlimas, 4, 16, 49,

Išgydymas, 80

60

Jėzus Kristus, 4, 12, 14,

Raštų studijavimas,

16, 20, 48, 49, 56, 60,

52, 68

66, 80

Sakramentas, 20, 48

Sandoros, 42

Sąžiningumas, 59

Seminarija, 52

Standartai, 44

Šeima, 46

Šventoji Dvasia, 44

Talentai, 62

Tarnavimas, 11, 41, 50

Teisingumas, 56

Teisumas, 65

Tikėjimas, 32

Prezidentas
Tomas S. Monsonas

Nėra Jo čia, Jis prisikėlė!

Š iandien iš Kafernaumo telikę griuvėsiai. Kadaisė šis ant ežero kranto įsikūręs miestas buvo Gelbėtojo tarnystės Galilėjoje centras. Čia Jis pamokslavo sinagogoje, mokė ant ežero kranto ir gydė lankydamasis namuose.

Pačioje savo tarnystės pradžioje Jėzus citavo Izaijo žodžius: „Viešpaties Dievo dvasia su manimi, nes Viešpats patėpė mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Jis pasiuntė mane guosti prislėgtųjų, skelbti belaisviams laisvę ir atidaryti kalėjimo duris kaliniams“ (Izaijo 61:1; taip pat žr. Luko 4:18). Taip jis viešai paskelbė dievišką planą gelbėti Dievo sūnus ir dukteris.

Bet Jėzaus pamokslavimas Galilėjoje buvo tik pradžia. Žmogaus Sūnus turėjo ateiti į baisųjį susitikimą ant kalvos, vadinamos Golgota.

Po Paskutinės vakariinės suimtas Getsemanės sode, apleistas Savo mokinių, apspjaudytas, nuteistas ir pažemintas Jėzus, Savo didžiojo kryžiaus slegiamas, nusvirduliavo link Kalvarijos. Po triumfo Jis patyrė išdavystę, kankinimą ir mirtį ant kryžiaus.

Giesmės „The Holy City“ („Šventasis miestas“) žodžiais:

*Peizažas šturpiai pakito...
Kai auštant rytui žvarbiam,
Kruvinas kryžius iškilo
Kalvos šlaite nuošaliam.¹*

Mums Dangiškasis Tėvas atidavė Savo Sūnų. Už mus Vyresnysis Brolis atidavė Savo gyvenimą.

Pačią paskutinę akimirką Mokytojas dar galėjo apsigręžti. Bet Jis to nepadarė. Jis iškentė viską, kad išgelbėtų viską: žmoniją, žemę ir visą kada nors joje gyvavusią gyvybę.

Visame krikščioniškame pasaulyje man nėra žodžių prasmingesnių už tuos, kuriuos angelas ištarė verkiančioms Marijai Magdalenai ir kitai Marijai, kai šios atėjo prie kapo pasirūpinti Viešpaties kūnu: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra Jo čia, Jis prisikėlė!“ (Luko 24:5–6).

Su šiais žodžiais kadaise gyvensiems ir mirusiems, dabar gyvenantiems ir vieną dieną mirsiantiems bei dar gimsiantiems ir mirsiantiems atėjo išgelbėjimas.

Dėl Kristaus pergalės prieš kapą mes visi būsime prikelti. Tai yra sielos išpirkimas. Paulius rašė:

„Yra dangaus kūnai ir žemės kūnai, bet vienoks dangaus kūnų spindesys, kitoks žemės kūnų.“

Vienoks saulės švytėjimas, kitoks mėnulio blizgesys ir dar kitoks žvaigždžių žerėjimas. Net ir žvaigždė

nuo žvaigždės skiriasi spindėjimu.

Toks ir mirusiųjų prisikėlimas.“ (1 Korintiečiams 15:40–42.)

Mes siekiame celestalinės šlovės. Trokštame gyventi Dievo akivaizdoje. Būtent amžinojoje šeimoje norime gyventi.

Liudiju apie Jį, išvadavusį mus iš nesibaigiančios mirties. Jis yra tiesos mokytojas. Bet Jis yra daugiau nei mokytojas. Jis yra sektinas tobulo gyvenimo pavyzdys. Bet Jis yra daugiau nei pavyzdys. Jis yra nepaprastas gydytojas. Jis daugiau nei gydytojas. Tiesiogine žodžio prasme Jis yra pasaulio Gelbėtojas, Dievo Sūnus, Taikos Kunigaikštis, Izraelio Šventasis, pats prisikėlęs Viešpats, kuris pareiškė: „Aš esu pirmasis ir paskutinis; aš esu tas, kuris gyvena, aš esu tas, kuris buvo nužudytas; aš esu jūsų užtarėjas pas Tėvą.“ (DS 110:4.)

„Ši žinia džiaugsmu užlieja: „Gyvas mano Išpirkėjas!“²

Apie tai aš liudiju. ■

IŠNAŠOS

1. Frederick E. Weatherly, „The Holy City“ (1892).
2. „Gyvas mano Išpirkėjas“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 38.

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Geri mokytojai skatina vienybės dvasią tarp tų, kuriuos moko. Pagarbiai dalindamiesi savo mintimis ir vienas kito klausydami, žmonės ne tik mėgausis teigiama atmosfera, bet ir taps vieningesni (žr. *Teaching, No Greater Call* [1999] p. 63). Jūsų

mokomų žmonių vienybė taip pat augs, kai jūs ir jie nuolankiai liudysite apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimą ir Jo Prisikėlimą. Tokia vienybė padės šeimoms sekti prezidento Monsono patarimu tapti „amžinąja šeima“.

JAUNIMAS

Jis parodė mums kelią namo

Gelbėtojas atėjo į žemę parodyti mums, kaip gyventi pagal Jo planą, kuris buvo sukurtas danguje, – jei pagal jį gyvensime, būsimė laimingi. Savo pavyzdžiu Jis parodė mums kelią, kuriuo galime sugrįžti namo pas mūsų Dangiškąjį Tėvą. Nėra kito, kada nors gyvenusio ir buvusio tokio „tvirtu ir nepajudinamo“ (Mozijo 5:15). Jis niekuomet nesusvyravo. Jis buvo sutelkęs visas pastangas, kad įvykdytų Tėvo valią, ir liko ištikimas savo dieviškajai misijai...

Jūs esate dalis šio nuostabaus plano, kuris buvo sudarytas ikimirtiniuose pasauliuose. Jūsų atėjimas į žemę buvo laukiamas nuo to laiko, kai planas buvo priimtas. Jūsų padėtis laike ir erdvėje neatsitiktinė. Jūsų „nepaprastas tikėjimas ir geri darbai“ (Almos 13:3) tuomet, ikimirtiniuose pasauliuose, padėjo pamatus to, ką jūs galite įvykdyti dabar, jei būsite [ištikimi ir paklusnūs]... Turite atlikti didį darbą. Kad įvykdytumėte savo dieviškąją misiją ir gyventumėte pagal laimės planą, jūs taip pat turite būti [tvirti ir nepajudinami].“

Eleinė Š. Dalton, visuotinė Merginų organizacijos prezidentė, „Visada, visame ir visur“, *Konferencijos medžiaga*, 2008 m. balandis.

VAIKAI

Galime būti amžinos šeimos

Prezidentas Monsonas moko, kad per Gelbėtojo Apmokėjimo galią ir po mirties galėsime būti su savo šeima. Pagal toliau pateiktus nurodymus sukviškite draugėn šią šeimą.

Nurodymai: kairėje esantys šeimos nariai yra mirties atskirti vienas nuo kito ir nuo Gelbėtojo. Pasidarykite šio puslapio kopiją, atsispausdinkite ją iš www.lds.org arba patys pasidarykite iliustraciją, vaizduojančią, kaip Gelbėtojas gali mus vėl sujungti. Ties punktyrine linija sulenkite puslapį taip, kad puslapio apačioje esančios žvaigždutės liestų viena kitą, taip paslėpdami tamsias vietas.

Paramos bendrijos tikslas

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padedančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje.

Kai mūsų prezidentūra buvo sušaukta pirmą kartą, mums buvo duota literatūra apie Paramos bendrijos istoriją. Norėdamos sužinoti apie Paramos bendrijos tikslą ir ko Viešpats iš mūsų tikisi, mes pamaldžiai ją nagrinėjome. Sužinojome, kad Paramos bendrijos, kokią ją įkūrė Viešpats, tikslas yra organizuoti, mokyti ir įkvėpti Jo dukteris pasiruošti amžinojo gyvenimo palaimoms.

Kad įvykdytų šį Paramos bendrijos tikslą, Viešpats kiekvienai seseriai ir pačiai organizacijai pavedė tokias užduotis:

1. Stiprinti savo tikėjimą ir vertumą.
2. Stiprinti šeimas ir namus.
3. Teikti paramą per tarnystę Viešpačiui ir Jo vaikams.

Šį darbą Viešpaties būdu galėsime vykdyti tik tuomet, kai sieksime asmeninio apreiškimo, jį gaušime ir veiksime pagal jį. Be asmeninio apreiškimo to darbo įvykdyti negalėsime. Jei būsime dėmesingos asmeniniam apreiškimui – sėkmė garantuota. Pranašas Nefis moko, kad Šventoji Dvasia nurodys mums viską, ką turėtume daryti (žr. 2 Nefio 32:5). Turime būti pakankamai ramios ir pakankamai tylios, kad įsiklausytume į Dvasios balsą.

Sesės, mums skirta gyvybiškai svarbi atsakomybė padėti statyti Dievo karalystę ir pasiruošti Viešpaties atėjimui. Tiesą sakant, be Jo dukterų pagalbos Viešpaties darbų atlikti neįmanoma. Todėl Viešpats tikisi, kad mes prisidėsime daugiau. Kaip niekad anksčiau Jis tikisi iš mūsų, kad įvykdysime Paramos bendrijos paskirtį.

Džiulė B. Bek, visuotinė Paramos bendrijos prezidentė.

Rašty ištraukos

Pakartoto Įstatymo 6:5–7; Luko 10:30–37;
Jokūbo laiško 1:27; 2 Nefio 25:26;
Mozijo 3:12–13

28-ame šio žurnalo puslapyje galite paskaityti apie moterį, kuri buvo tikras tikėjimo ir asmeninio teismo pavyzdys.

Ką aš galiu padaryti?

1. Kokį gavau įkvėpimą, padėsiantį mano seserims stiprinti savo tikėjimą ir vertumą bei stiprinti jų šeimas ir namus? Kokią paramą galiu suteikti?
2. Kaip panaudošiu šią žinią, kad stiprinčiau savo tikėjimą ir įsipareigojimą ugdyti asmeninį teismą?

Daugiau informacijos ieškokite www.reliefsociety.lds.org.

IŠNAŠOS

1. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:25.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 185.
3. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness“, *Liahona*, Dec. 2002, 39.

Iš mūsų istorijos

Paramos bendrijos susirinkime, vykusiame 1842 metų birželio 9 dieną, pranašas Džozefas Smitas mokė seseris, kad bendrija įkurta „ne tik padėti vargšams, bet ir sieloms gelbėti“.¹ Šis pareiškimas apie dvasinį ir laikinąjį Paramos bendrijos tikslą atsispindėjo per visą jos istoriją. 1906 metais Prezidentas Džozefas F. Smitas (1838–1918) mokė: „[Paramos bendrijos] darbas yra ne tik rūpintis vargšais, ligoniais ir stokojančiais. Paramos bendrijos darbo dalis, didesnioji dalis, yra rūpintis Sionės motinų ir dukrų dvasine gerove ir išgelbėjimu, rūpintis, kad nei viena jų nebūtų ignoruojama ir kad visos būtų saugomos nuo grėsmę pasaulyje joms keliančių nesėkmių, didžiulių nelaimių, tamsos jėgų ir blogio.“² 2001 metais vyresnysis M. Raselas Ballardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pakartojė: „Kiekviena šios Bažnyčios sesuo, sudariusi sandoras su Viešpačiu, turi dievišką pavedimą padėti gelbėti sielas, vesti pasaulio moteris pirmyn, stiprinti Sionės namus ir statyti Dievo karalystę.“³

Nežymūs ir paprasti dalykai

„Iš mažų dalykų kyla tai, kas didinga“
(DS 64:33).

BAŽNYČIOS ISTORIJA VISAME PASAULYJE

Maršalo Salos

Nors Antrojo pasaulinio karo metu Bažnyčios nariai ir lankėsi Maršalo Salose, bet misionieriškas darbas oficialiai ten prasidėjo tik 1977 metų vasarį. Tais metais darbuotis tame krašte buvo paskirti vyresnysis Viljamas Vordelis ir vyresnysis Stivenas Kuperis iš Havajų Honolulu misijos. Padedami vyresniojo Fiukio, dėl darbo į Maršalo Salas persikrausčiusio Bažnyčios nario, jie surengė Bažnyčios pamaldas kitos bažnyčios patalpose.

Pirmaisiais metais misionieriai pakrikštijo 27 atsivertusiuosius. Po trejų metų Maršalo Salos tapo Mikronezijos Guamo misijos

dalimi. 1984 metais buvo suformuota Maršalo Salų Madžūro apygarda. Bažnyčios narių skaičiui toliau augant, Kvadžaleino atole 1991 metais buvo suformuota antra apygarda. 2006 metais buvo įkurta Maršalo Salų Madžūro misija. Po to trejus metus sparčiai didėjo aktyvių narių skaičius, nes vyko narių aktyvinimas, atsivertusiųjų krikštai ir vietos vadovų stiprinimas. Viso to rezultatas – 2009 metų birželio 14 dieną suformuotas Maršalo Salų Madžūro kuolas.

Šio žurnalo 32-ame puslapyje rasite pasakojimą apie narių iš Maršalo Salų tikėjimą ir atsivertimą.

Mokomės iš konferencijos

Nors mūsų vaikai jau užaugę ir turi savo namus bei šeimas, mes atradome nuostabų būdą kaip kartu mokytis iš pranašų žodžių. Kiekvienos Visuotinės konferencijos mėnesį aš išstudijuojau internete, adresu www.conference.lds.org, patalpintas kalbas ir surenkau pamokančias, teisinga linkme nukreipiančias bei paguodžiančias citatas. Citatų prirenku tiek, kad jų užtektų kiekvienai būsimo pusmečio dienai. (Pavyzdžiui, balandžio mėnesį aš išrenku tiek citatų, kad jų užtektų kiekvienai dienai nuo gegužės 1 iki spalio 31 dienos.) Tada padauginusi tas citatas išdalinu jas visiems savo vaikams.

Tos citatos ne tik prisideda prie jų asmeninio konferencijos studijavimo, bet dažnai tampa ir šeimos narių pokalbių tema. Vieni nuo kitų gyvename toli, todėl galimybė ištisų pusmetį po Visuotinės konferencijos peržiūrėti pranašų pamokymus yra nuostabi patirtis.

Kristina Tipets, Jutos valst., JAV

BAŽNYČIA MARŠALO SALOSE	
Narių	4486
Misijų	1
Kuolų	1
Apygardų	1
Apylinkių/skyrių	11

Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis – neįprastų gabumų žmogus

Klarkas jaunesnysis pradėjo nepaprastą teisės bei civilinės tarnybos karjerą, kurios aukščiausią laiptelį pasiekė 1930 metais, kai buvo paskirtas JAV ambasadoriumi Meksikoje. Tačiau toji karjera užsibaigė, kai 1933 metų balandžio 6 dieną brolis Klarkas buvo palaikytas kaip antrasis prezidento Hiberio Dž. Grantto patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje. Nors tuo metu jis buvo aukštasis kunigas, bet nebuvo visuotinis įgaliojimas. Į apaštalus jis tebuvo įšventintas 1934 metų spalį, kuomet buvo palaikytas kaip prezidento Grantto pirmasis patarėjas. Prezidentas Klarkas tarnavo

Prezidentas Klarkas (kairėje) su misijos prezidentu Lamontu Torontu.

Pirmoji Prezidentūra 1945 metais (iš kairės): Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis, Hiberis Dž. Grantas ir Deividas O. Makėjus.

ir prezidento Džordžo Alberto Smito bei Deivido O. Makėjaus patarėju.

Nors jis daug kuo pasitarnavo Bažnyčiai, bet labiausiai įsimintinas yra jo nuolankumo pavyzdys, kurį jis pademonstravo Bažnyčios prezidentu tapus Deividui O. Makėjui. Šis pašaukė prezidentą Klarką savo antruoju patarėju. Kadangi prezidentas Klarkas ankstesnėse Pirmosiose Prezidentūrose tarnavo pirmuoju patarėju, kai kurie manė, kad su juo buvo pasielgta nepagarbiai. Tačiau prezidentas Klarkas aiškino: „Tarnaujant Viešpačiui svarbu ne kur tarnaujama, o kaip tarnaujama. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje užimama ta vieta, į kurią esi deramai pašauktas. Tos vietos niekas nesiekia ir neatsisako.“¹

Prezidentas Klarkas mirė 1961 metų spalio 6 dieną.

IŠNAŠA

1. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Apr. 1951, 154.

Džoša Rubenas Klarkas jaunesnysis gimė 1871 metų rugsėjo 1 dieną Jutos valstijos Grantsvilio miestelyje. Jo formalus išsilavinimas buvo menkas. Jis neturėjo galimybės lankyti vidurinės mokyklos. Bet jį mokė mama, ir jam labai patiko mokytis. Jutos universitetą jis baigė kaip grupės pirmūnas ir įgijo gamtos mokslų bakalauro laipsnį. Vėliau Niujorke jis mokėsi Kolumbijos universiteto teisės mokykloje, kur įgijo teisininko diplomą.

1898 metais brolis Klarkas Solt Leiko šventykloje vedė Luacinę Anetę Sevidž ir vėliau susilaukė keturių vaikų.

Apsiginklavęs teisininko diplomu ir nuostabiu protu, Dž. Rubenas

PDŠ DARBO IŠTEKLIŲ TARNYBOS SEMINARAS

Ieškantiems darbo, norintiems mokytis ar pradėti savo verslą PDŠ darbo išteklių tarnyba siūlo seminarą, kur žmonėms padedama nusibrėžti savo karjeros tikslus ir išsiugdyti pasitikėjimą savimi. Seminaras suplanuotas taip, kad jo metu būtų galima mokytis, bendrauti, įgyti motyvacijos ir linksmi praleisti laiką. Žmonės, pritaikantys seminaro metu įgytus įgūdžius, dažnai darbą susiranda daug greičiau.

Seminaro metu nagrinėjamos tokios temos: kaip užsibrėžti karjeros tikslus, kaip rasti resursų tiems tikslams pasiekti, kaip kurti gyvenimo aprašymus ir kaip užsitikrinti sėkmę naujame darbe.

Seminaro tinklalapį jums padės surasti jūsų vyskupas arba skyriaus prezidentas, arba galite jį susirasti patys, adresu www.ldsjobs.org, paspaudę nuorodą „Find a Center“.

„ATMINK KŪRĖJĄ SAVO JAUNYSTĖS DIENOMIS“ (MOKYTOJO 12:1)

Raštuose yra aprašytas pranašų bei apaštalų tarnavimas. Dauguma tų vadovų Dievą pažinojo nuo jaunumės. Toliau rasite penkis Raštų pasakojimus apie kelis tokius vadovus.

- Jonas Krikštytojas, pašauktas paruošti žmones „Viešpaties atėjimui“, „aštuonių dienų amžiaus buvo Dievo angelo įšventintas į šią galią“ (DS 84:27–28).

- Karalius Jošijas buvo karūnuotas aštuonerių metų ir 31 karaliavimo metus praleido padėdamas žydų tautai atsiversti į Evangeliją (žr. 2 Karalių 22).

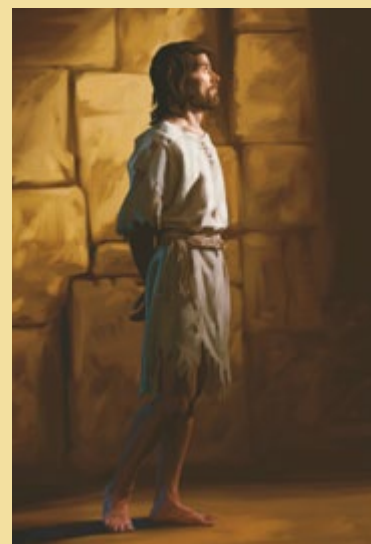
- Mormoniui tebuvo 10 metų, kuomet Amaronas išrinko jį būti kitu (Nefio plokštelių) metraštininku. O būdamas 16 metų jis jau vadovavo nefitų armijoms (žr. Mormono 1:2–4; 2:1–2).

- Dovydas tebuvo paprastas „jaunuolis“, kai nukovė Galijotą. Jis turbūt buvo tokio pat amžiaus, kaip ir Helamano armijos kariai (žr. 1 Samuelio 17:49–56; Almos 53:22).

- Juozapui buvo 17 metų, kai buvo parduotas į Egiptą, kur „Viešpats buvo su Juozapu“ (žr. Pradžios 37:2, 27–28; 39:2).

„Visa tai mane laimina“

Maiklas R. Morisas

Bažnyčios žurnalai

Šeštadieniais Elvirą Guagliarelą rasite triūsiančią savo namų virtuvėje, Puerto Madryno miestelyje, Argentinos Nuevo įlankos pakrantėje, pietinėje Čubuto provincijos dalyje.

Atsekėjusi miltų ir vandens, ji ranka siekia kitų ingredientų. Dirbdama ji mažai kalba, bet jos darbai kalba garsiau už žodžius. Juk galiausiai ji vykdo Viešpaties pavedimą.

„Jaučiuosi gerai, nes žinau, kad darau kažką gero“, – maišydama ingredientus sako sesuo Guagliarello. Dirbdama ji mąsto apie Gelbėtoją ir džiaugiasi mintimi, kad jos darbo vaisius kitiems Bažnyčios nariams padės Jį atminti.

Būdama 82 metų, sesuo Guagliarello džiugiai imasi lankomojo mokymo, savo apylinkėje padeda diriguodama ir kepdamu duoną, kuri bus naudojama sakramento apeigose. Šį pastarąjį pašaukimą ji aukština jau

beveik 10 metų. Savaitės pradžioje ji išsikepa duonos sau, bet šeštadieniais skiria laiką kepti duoną „specialiai Bažnyčiai“, kaip ji pati sako. „Sakau sau: „Turiu iškepti duonos, turiu eiti į Bažnyčią. Nenoriu nuvilti.“

Jei leidžia sveikata, ji taipogi lankosi šventykloje. Kasmet 20 valandų autobusu ji važiuoja į šiaurę, į Buenos Airių Argentinos šventyklą.

„Sesuo Guagliarello yra laiminga galėdama kaip nors pasitarnauti, – sako jos vyskupas Jesusas Santosas Gumielis. – Apylinkės nariai žino, kad ja galima pasikliauti. Nepaisant amžiaus, ji kiekvieną šeštadienį ištikimai ruošia duoną ir kiekvieną sekmdienį ateina į Bažnyčią. Ji yra geras pavyzdys.“

Sesuo Guagliarello nuolatinis misionierius sutiko 1962 metais Buenos Airių pietuose įsikūrusio Mar

Elvira Guagliarello

del Plata miestelio pensione. Ji ten dirbo, o misionieriai ten gyveno. Kai jie po 15 metų pasibeldė į jos duris Puerto Madryne, ji juos atpažino ir sutiko išklaudyti pamokėles. Ji pasikrikštijo ir nuo tol gyvena tarnaudama Bažnyčioje.

Šiandien ji gyvena viena, bet vieniša nesijaučia. Ji turi Raštus ir apylinkės šeimą. Per maldą ji dažnai bendrauja su savo Dangiškuoju Tėvu. Be to, ji mėgaujasi Dvasios bendryste, kurią Viešpats pažadėjo tiems, kurie tarnaudami Jam tarnauja savo artimui.¹

„Visa tai mane laimina, – šypsodamasi sako sesuo Guagliarello. – Bažnyčia mums duoda darbo, dėl to aš esu laiminga. Visada džiaugiuosi tarnaudama Dangiškajam Tėvui.“ ■

IŠNAŠA

1. Žr. Henry B. Eyring, „In the Strength of the Lord“, *Liahona*, May 2004, 19; t.p. žr. Jono 14:16–18; Doktrinos ir Sandorų 88:3.

KAIP BŪTI NAUDINGAM SENATVĖJE

Jei norite jaustis naudingi ir įveikti vienatvę – ieškokite progų padėti

stokojantiems žmonėms. Prezidentas Ezra Taftas Bensonas (1899–1994) pagyvenusiems Bažnyčios nariams pasiūlė apmąstyti tokius tarnavimo būdus:

1. Darbas šventykloje ir dažnas lankymasis joje.
2. Šeimos istorijų rinkimas ir rašymas.
3. Įsitraukimas į misionierišką darbą.
4. Šeimos vienybės stiprinimas.
5. Bažnyčios pašaukimų priėmimas ir vykdymas.
6. Tarnauti taip, kaip tarnavo Kristus.
7. Mankštintis, sveikai ir aktyviai gyventi.

iš Ezra Taft Benson, „To the Elderly in the Church“, *Ensign*, Nov. 1989, 4–6.

JĖZUS KRISTUS

APMOKĖJO MŪSŲ NUODĖMES

Viena iš žemiškojo gyvenimo prasmų – paklusti Dievo įsakymams. Kiekvienas kada nors žemėje gyvenęs žmogus yra nusidėjęs (žr. Romiečiams 3:23; 1 Jono 1:8), išskyrus tobulą gyvenimą nugyvenusį Jėzų Kristų. Nusidedame, kai sąmoningai sulaužome Dievo įsakymus. Visoms nuodėmėms yra numatytos bausmės. Teisingumas reikalauja, kad nusidėjęs būtume baudžiami (žr. Almos 42:16–22).

Bet kokia nuodėmė galiausiai baigiasi atsiskyrimu nuo Dievo (žr. 1 Nefio 10:21). Šis atsiskyrimas yra toks baisus dalykas, kad patys jo niekaip neištaisytumėme.

„Jėzus Kristus, Dievo Viengimis Sūnus ir vienintelis nenusidėjęs žmogus šioje žemėje, buvo vienintelis, kuris galėjo įvykdyti Apmokėjimą už žmoniją“ (Bible Dictionary, „Atonement“).

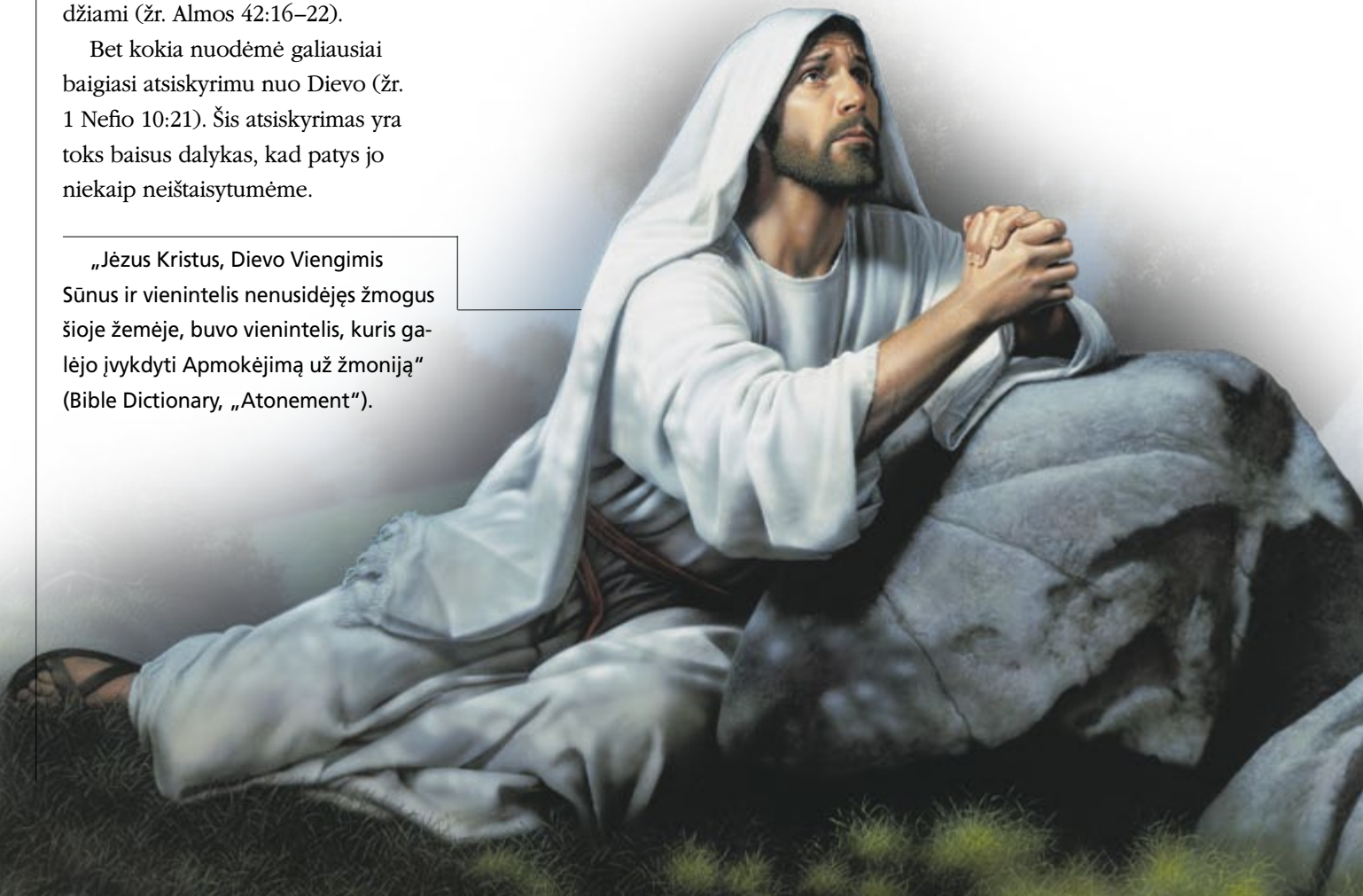
Kad įveiktume šį atsiskyrimą, mūsų Dangiškasis Tėvas Savo Viengimiui Sūnui Jėzui Kristui parodė būdą, kaip ant Savęs paimti mūsų nuodėmių našta ir taip suteikti mums galimybę būti dvasiškai švarems ir susivienyti su Juo. Tai yra gailėstingumo planas.

Gelbėtojas mokė: „Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus. Bet jeigu

jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš.“ (DS 19:16–17.)

Apmokėjimo metu Jėzus kentėjo už mūsų nuodėmes Getsemanės sode ir ant Kalvarijos kryžiaus. Kai atgailaujame už savo nuodėmes, galime į savo gyvenimą įsileisti Jo Apmokėjimo galią.

Jėzus Kristus, savo valia apmokėjęs mūsų nuodėmes, sakė:

Apmokėjimas taip pat teikia šias palaimas:

1. Priskėlimą – visiems žemėje gimusiems žmonėms (žr. Almos 11:42–45).

„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!

Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.

Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“ (Mato 11:28–30.) ■

Daugiau informacijos rasite vadovyje *Evangelijos principai* (2009), p. 57–64; ir *Ištikimi tikėjimui* (2004), p. 69–75.

3. Gebėjimą išlikti ramiems išbandymų metu, nes Jėzus ant Savęs paėmė mūsų skausmus ir ligas (žr. Jono 14:27; Almos 7:11–12).

„Štai, aš atėjau į pasaulį, kad atneščiau išpirkimą pasauliui, kad išgelbėčiau pasaulį iš nuodėmės.

Todėl, kas tik atgailauja ir ateina pas mane kaip mažas vaikas, tą aš priimsiu, nes iš tokių yra Dievo karalystė. Štai, už tokius aš paguldžiau savo gyvybę ir vėl ją paėmiau; todėl atgailaukite ir ateikite pas mane jūs, žemės pakraščiai, ir būkite išgelbėti“ (3 Nefio 9:21–22.).

2. Amžinąjį gyvenimą Dievo aki-vaizdoje – visiems vaikams, mirusiems nesulaukus atskaitingumo amžiaus, t.y. 8 metų (žr. Mozijo 3:16; 15:24–25; Moronio 8:8–12).

4. Atlygį teisesiems už viską, kas šiame gyvenime buvo neteisinga (žr. Skelbti mano Evangeliją [2004], p. 52).

Atgailaukime, atsigrežkime į Viešpatį ir išgykime

„Štai, tam, kuris atgailavo dėl savo nuodėmių, yra atleidžiama, ir aš, Viešpats, jų daugiau nebeprisimenu“ (DS 58:42).

Deividas L. Frišknechtas

Mokymo programų departamentas

ATGAILOS PALAIMOS

„Nuodėmė yra sąmoningas dieviško įstatymo sulaužymas. Jėzaus Kristaus Apmokėjimas yra Dievo dovana Savo vaikams, kad šie ištaisytų ir įveiktų nuodėmės padarinius...“

Jėzaus Kristaus Apmokėjimo dovana visada ir visur teikia mums atgailos bei atleidimo palaimas.“

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, „Saugaus sugrįžimo taškas“, Konferencijos medžiaga, 2007 m. balandis.

Neseniai avarijoje sunkiai nukentėjo viena mano pažįstama, gera ir ištikima moteris. Be kitų sužeidimų ji dar susilaužė šonkaulius bei stuburo slankstelius. Reabilitacijos metu jai reikėjo nešioti specialų prie nugaros ir kaklo pritvirtintą lankelį, kad tos kūno dalys nejudėtų. Tas lankelis jai kėlė didelių nepatogumų, bet buvo būtinas. Lankelis sudarė sąlygas jos nugarai ir kaklui gyti.

Atgaila yra lyg tas lankelis. Nusidėdami sužeidžiame sielą, todėl jai išgydyti reikia dieviško gydymo. Atgaila sudaro sąlygas Gelbėtojui panaudoti Apmokėjimo galią ir mus išgydyti (žr. 3 Nefio 9:13). Jei kuri nors atgailos dalis mums kelia nepatogumų – kaip tas lankelis ant lūžusios nugaros – mums vis tiek reikia atgailauti.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, mokė: „Tikra atgaila sugrąžina mus daryti tai, kas teisinga. Tikrai atgailaudami mes pripažįstame savo nuodėmes, jaučiame sąžinės graužatį, arba dievišką sielvartą,

ir išpažįstame tas nuodėmes Dievui. Jei nuodėmės yra rimtos, mums jas reikia išpažinti ir įgaliotam kunigystės vadovui. Turime Dievo prašyti atleidimo ir daryti viską, ką galime, kad ištaisytume tą žalą, kurią sukėlė mūsų veiksmai. Atgaila reiškia proto ir širdies pasikeitimą – mes liaujamės daryti tai, kas neteisinga ir pradedame daryti tai, kas teisinga. Visa tai atneša naują požiūrį į Dievą, save ir apskritai į gyvenimą.“¹

Sėkmingai užbaigę atgailos procesą, patiriame pagijimą, skausmo atslūgimą bei laimę. Dorotė Dž. R. Vait rašė:

*Pažiūrėkite į ašaras, krentančias
į išorę,
Bet išvalančias vidų.²*

Viešpats primygtinai, su meile ir įtikinėjimu, maldauja, kad atgailautume, nes Jis nori mus išgydyti. Jis kentėjo Savo kūnu ir dvasia, kad sumokėtų už mūsų nuodėmes, jei atgailausime. Jis aiškina:

„Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai

Sūnus palaidūnas nusizėminęs grįžo pas tėvą ir tarė: „Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi...“ (Luko 15:21.) Tėvas šiltai priėmė jį į namus. Taip ir mūsų Dangiškasis Tėvas priima mus, kai atgailaujame.

už visus, idant jie nekenėtų, jeigu atgailaus.

Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš –

kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir aš norėjau negerti tos karčios taurės ir atsitraukti –

tačiau, Tėvui tebus šlovė, aš išgėriau

ir užbaigiau savo pasiruošimus žmonių vaikams.

Todėl aš vėl įsakau tau atgailauti.“ (DS 19:16–20.)

Tad atgailaukime jau dabar, atsigręžkime į Viešpatį ir išgykime. ■

IŠNAŠOS

1. Dyteris F. Uchtdorfas, „Saugaus sugrįžimo taškas“, *Konferencijos medžiaga*, 2007 m. balandis.
2. Dorothy J. R. White, „Repentance“, *Ensign*, July 1996, 27.

Kokios yra atgailos ir atleidimo palaimos?

- Šventoji Dvasia patvirtins, kad mums atleista.
- Dievas paims kaltės už mūsų nuodėmes našta.
- Mėgausimės gausne Šventosios Dvasios įtaka.

Daugiau informacijos šia tema rasite Ezekielio 33:15–16; Almos 12:33–34; 36:13, 17–20 ir Boyd K. Packer, „The Brilliant Morning of Forgiveness“, *Ensign*, Nov. 1995, 18–21.

KODĖL ATGAILA MUS IŠGYDO?

Į šį klausimą padeda atsakyti vyresnysis Nylas L. Andersen as iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo Visuotinės konferencijos kalboje „Atgailaukite... kad galėčiau jus išgydyti“ (*Konferencijos medžiaga*, 2009 m. spalio). Pranašas Alma taip pat padeda suprasti atgailą ir Apmokėjimą (žr. Almos 42).

1. Jei atgailaujame, leidžiame Kristaus Apmokėjimui mus išgydyti. Kristaus kančia Getsemanėje ir Golgotoje apmokėjo visų mūsų nuodėmes. Jis gali ir trokšta atleisti mums mūsų nuodėmes.
2. Nusidėdami nusigręžiame nuo Dievo. Tai sužeidžia mūsų dvasią.
3. Atgailaudami, mes vėl atsiskukame į Dievą. Tai padeda mūsų graužičiai atslūgti. Atleidimas taip pat nuima kaltę nuo mūsų širdžių (žr. Almos 24:10), atneša „sąžinės ramybę“ (Mozijo 4:3) ir taip mus išgydo.

Galbūt galėtumėte su kuo nors pasidalinti savo liudijimu apie tai, kokias palaimas patyrėte kai atgailavote.

Apvalanti GETSEMANĖS GALIA

**Vyresnysis
Briasas R. Makonkis
(1915–1985)**

Iš Dvylikos Apaštalaų
Kvorumo

Briasas R. Makonkis gimė 1915 m. liepos 29 dieną, Mičigano valstijoje, JAV. 1946 m. spalio 6 d. jis buvo palaikytas kaip Pirmosios Septyniadešimties tarybos narys, o 1972 m. spalio 12 d. išventintas apaštalu. Jis mirė 1985 m. balandžio 19 d. Solt Leik Sityje, Jutos valstijoje. Šią kalbą jis pasakė Visuotinėje konferencijoje, vykusioje 1985 m. balandžio 6 dieną.

Jaučiu, o Dvasia, atrodo, su tuo sutinka, kad pati svarbiausia doktrina, kurią galiu paskelbti, ir pats galinčiausias liudijimas, kurį galiu išsakyti, yra apie apmokančią Viešpaties Jėzaus Kristaus auką.

Jo Apmokėjimas yra pats nepaprastiausias įvykis, iš visų įvykusių ar kada nors įvyksiančių, nuo pat Sukūrimo pradžios ir per visus nesibaigiančios amžinybės amžius.

Tai pats didžiausias gerumo ir malonės poelgis, kurį atlikti tegalėjo Dievas. Jo dėka įsigaliojo visos Tėvo amžinojo išgelbėjimo plano sąlygos.

Per jį yra įgyvendinamas žmogaus nemirtingumas ir amžinasis gyvenimas. Per jį visi žmonės yra išgelbėjami nuo mirties, pragaro, velnio ir nesibaigiančios kankynės.

Per jį visi tikintys Dievo Evangelija ir jai paklūstantys, visi atsidavę ir ištikimi, ir įveikę pasaulį, visi kenčiantys dėl Kristaus ir Jo žodžio, visi persekiojami ir plakami dėl Jo, kuriam priklausome, reikalo – visi taps tokie pat kaip jų Kūrėjas ir sėdės su Juo Jo soste, ir nesibaigiančioje šlovėje viešpataus su Juo per amžius.

Kalbėdamas apie šiuos nuostabius dalykus, naudosiوسي savo žodžiais, nors galite pamanyti, kad naudojuosi Raštų žodžiais, kuriuos kalbėjo kiti apaštalai ir pranašai.

Tai tiesa, tuos žodžius pirmiausia paskelbė kiti, bet dabar jie tapo mano, nes Šventoji Dievo Dvasia man paliudijo, kad jie yra tikri. Todėl dabar jie yra tokie, lyg Viešpats man būtų juos apreiškęs pirmą kartą. Taigi, aš išgirdau Jo balsą ir žinau Jo žodį.

Getsemanės sode

Prieš du tūkstančius metų, už Jeruzalės sienų augo jaukus sodas, vadinamas Getsemane. Pamąstymams ir maldai jame mėgo rinktis Jėzus ir Jo artimiausi draugai.

Ten Jėzus Savo mokinius mokė karalystės doktrinų, ir visi jie bendravo su Juo, visų mūsų Tėvu, kurio tarnystėje jie buvo ir kurio pavedimą vykdė.

Ši šventa vieta, lyg Edenas, kuriame gyveno Adomas, lyg Sinajus, kuriame Jehova davė Savo įstatymus, lyg Kalvarija, kur Dievo Sūnus atidavė Savo gyvybę, kad išpirktų daugelį, toje šventoje vietoje be nuodėmės buvęs Amžinojo Tėvo Sūnus paėmė ant savęs visų žmonių nuodėmes, su sąlyga, kad jie atgailaus.

Jo sulaikymas, teismas ir nuplakimas

Po to, kai Jo kūnas buvo visai išsunktas ir bejėgis, Jis susidūrė su Judu ir kitais įsikūnijusiais velniais. Keli iš jų buvo net Sinedriono nariai. Tada, lyg paprastas nusikaltėlis, su virve ant kaklo Jis buvo nuvedintas teisman pas vyriausiuosius nusikaltėlius, kurie kaip žydai sėdėjo Aarono vietoje ir kaip romėnai naudojo Cezario galią.

Jie vedė Jį pas Aną, Kajafą, Pilotą, Erodą ir vėl pas Pilotą. Jis buvo kaltinamas, keikiamas ir mušamas. Jų bjaurios seilės tekėjo Jo veidu, o žiaurūs smūgiai ir toliau silpnino skausmo apimtą Jo kūną.

Įtūžio smūgiais jie nepaliaujamai pliekė Jo nugarą. Jo veidu sruvo kraujas, kai karūnos spygliai įsirėžė į Jo virpančius antakius.

Bet be viso to, Jis buvo plakamas, plakamas be vieno kirčio 40 kartų, plakamas rimbū, supintu iš daugelio dirželių, į kuriuos dar buvo įrišti aštrūs kaulai ir metalinės plokštelės.

Daugelis žmonių vien po tokio plakimo mirdavo, bet Jis po plakimo kančių pakilo, kad ant žiauraus Kalvarijos kryžiaus mirtų gėdinga mirtimi.

Mes nežinome, negalime nusakyti, iki galo nesuvokiame svarbumo to, ką Getsemanėje padarė Kristus.

Žinome, kad iki dugno geriant Tėvo įduotą karčią taure, iš visų porų Jam pradėjo sunktis dideli kraujo lašai.

Žinome, kad kūniškai ir dvasiškai Jis iškentėjo tiek, kiek neįmanoma iškentėti žmogui, nebent tai būtų myriopi.

Žinome, kad kažkokiu mums nesuprantamu būdu Jo kančia patenkino teisingumo reikalavimus, iš nuodėmės skausmų ir bausmių išpirko mūsų

atgailaujančias sielas ir tikintiems Jo šventu vardu išrūpino malonę.

Žinome, kad Jis gulėjo pasilikas ant žemės, nes nesibai giančios naštos agonija vertė Jį drebėti iš skausmo ir kėlė norą negerti tos karčios taurės.

Žinome, kad iš šlovės rūmų nusileido angelas, kad Jį sustiprintų Jo sunkiame išbandyme. Manome, kad tai buvo galingasis Mykolas, kuris kadaise nupuolė, kad būtų mirtingas žmogus.

Kiek galime paskaičiuoti, ši nesibaigianti agonija – ši su niekuo nepalyginama kančia – tęsėsi apie tris ar keturias valandas.

Iki galo nesuvokiame svarbumo to, ką Getsemanėje padarė Kristus.

Tada Jis paėmė Savo kryžių ir nešė jį, kol suklypo dėl kryžiaus svorio, skausmo ir didėjančios agonijos.

Ant kryžiaus

Galiausiai ant Kalvarija vadinamos kalvos – kuri buvo už Jeruzalės sienų – savo kūnais pradėjusiems jausti besiartinančios mirties agonijas ir niekuo padėti negalėjusiems mokiniams bežiūrint, romėnų kariai paguldė Jį ant kryžiaus.

Mediniais kūjais per Jo kojas, delnus ir riešus jie įkalė geležies vinis. Iš tikrųjų, Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusizengimų, ant Jo krito kirčiai už mūsų kaltes.

Tada kryžius buvo pakeltas, kad visi galėtų matyti, spokso, keikti ir išjuokti. Su pikta pagieža taip jie darė tris valandas, nuo 9 valandos ryto iki vidurdienio.

Tuomet dangus aptemo. Visa žemė tris valandas skendėjo tamsoje, kaip ir pas nefitus. Užėjo galinga audra ir, pasak jų, pats gamtos Dievas kentėjo agoniją.

Jis tas ir buvo, nes kol Jis kabėjo ant kryžiaus dar tris valandas, nuo vidurdienio iki 3 valandos popiet, visos begalinės Getsemanės agonijos ir negailestingi skausmai tęsėsi.

Ir galiausiai apmokančioms agonijoms atsiėmus savo dalį – kai pergalė buvo pasiekta, kai Dievo Sūnus visame kame įvykdė Savo Tėvo valią – Jis ištarė: „Atlikta!“ (Jono 19:30) ir Savo noru atidavė dvasią.

Dvasių pasaulyje

Gailestingos mirties ramybei ir paguodai išlaisvinus Jį nuo mirtingojo gyvenimo skausmų ir sielvartų, Jis įžengė į Dievo rojų.

Savo sielą paaukojęs už nuodėmę, Jis, pagal mesijišką žodį, pasiruošė susitikti su Savo palikuonimis.

Ta sėkla – tai visi kadaise gyvenę šventieji pranašai ir ištikimi šventieji; tai visi priėmę Jo vardą ir visi, kurie, dvasiškai Jo pagimdyti, tapo Jo sūnumis ir Jo dukromis, kaip ir mes. Visi jie susirinko dvasių pasaulyje, kad ten išvystų Jo veidą ir išgirstų Jo balsą.

Po maždaug 38 ar 40 valandų – t.y. po trijų dienų pagal žydų laiko skaičiavimą – mūsų šventasis Viešpats atėjo prie

Arimatėjoje esančio kapo, kur Nikodemas ir Juozapas iš Arimatėjos paguldė Jo dalinai balzamuotą kūną.

Jo Prisikėlimas

Tada, mums nesuvokiamu būdu, Jis apsilviko tą dar gesti nepradėjusį kūną ir prisikėlė šlovingam nemirtingumui, taip tapdamas panašus į Savo prisikėlusį Tėvą.

Tada Jis gavo visą galią danguje ir žemėje, įgijo amžinąjį išaukštinimą, pasirodė Marijai Magdalietai ir dauge liui kitų bei pakilo į dangų, kad ten atsisėstų Visagalio Dievo Tėvo dešinėje ir valdytų per amžius amžinoje šlovėje.

Jo prisikėlimas iš mirties trečią dieną apvainikavo Apmokėjimą. Ir vėlgi, kažkoku mums nesuvokiamu būdu, Jo Prisikėlimo padariniai persidavė visiems žmonėms, kad visi prisikeltų iš kapo.

Kaip Adomas atnešė mirtį, taip Kristus atnešė gyvenimą; kaip Adomas yra mirtingumo tėvas, taip Kristus yra nemirtingumo tėvas.

O be šių dviejų dalykų, mirtingumo ir nemirtingumo, žmogus negalėtų įgyvendinti savo išgelbėjimo ir pakilti į tas aukštumas virš debesų, kur amžinoje šlovėje gyvena dievai ir angelai.

Apmokėjimo pažinimas

Nors Kristaus Apmokėjimas yra pati pagrindinė ir esminė Evangelijos doktrina, bet iš visų apreikštų tiesų jis yra mažiausiai suprantamas.

Dauguma mūsų turime paviršutinį pažinimą ir, kad atlaikytume gyvenimo išbandymus ir negandas, kliaunamės Viešpačiu bei Jo gerumu.

Tačiau jeigu norime turėti tokį tikėjimą kaip Henochas ir Elijas, turime tikėti tuo, kuo tikėjo jie, žinoti tai, ką žinojo jie, ir gyventi taip, kaip gyveno jie.

Norėčiau pakviesti jus kartu su manimi siekti tvirto ir tikro pažinimo apie Apmokėjimą.

Turime atsikratyti žmonių filosofijų ir protingųjų išminties ir įsiklausyti į tą Dvasią, kuri mums duota, kad vestų mus į visą tiesą.

Jei nebūtų Adomo Nuopuolio, per kurį ateina mirtis, nebūtų galėjęs įvykti Kristaus Apmokėjimas, per kurį ateina gyvenimas.

Jo apmokantis kraujas

Ir dabar, kalbant apie šį tobulą Apmokėjimą, įvykusį per Dievo kraujo praliejimą, liudiju, kad tai įvyko Getsemanėje ir Golgotoje; o kalbant apie Jėzų Kristų, liudiju, kad Jis yra Gyvojo Dievo Sūnus ir buvo nukryžiuotas už pasaulio nuodėmes. Jis yra mūsų Viešpats, mūsų Dievas ir mūsų Karalius. Aš tai žinau pats, nepriklausomai nuo kitų.

Esu vienas iš Jo liudytojų ir jau greitai pats paliesiu Jo rankose ir Jo kojose esančias vinių žymes, ir nuplausiu Jo kojas savo ašaromis.

Bet tada aš žinosiu ne ką geriau, nei žinau dabar, kad Jis yra Visagalio Dievo Sūnus, kad Jis yra mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas, kad išgelbėjimas ateina Jo apmokančiame kraujyje ir per jį ir niekaip kitaip.

Dieve duok, kad visi vaikščiotume šviesoje, kaip mūsų Dievas Tėvas yra šviesoje, kad pagal pažadus Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus kraujas apvalytų mus nuo visokios nuodėmės. ■

Paantrašties pridėtos; didžiųjų raidžių rašymas, sakinių skyryba ir žodžių rašyba yra sunorminta.

Turime tyrinėti Raštus, pripažindami, kad juose yra Viešpaties mintis, valia ir balsas, pati Dievo galia išgelbėjimui.

Kai skaitysime, apmąstysime ir melsimės, mūsų protuose atsivers vaizdas su trimis Dievo sodais – Edeno sodu, Getsemanės sodu ir Tuščio kapo sodu, kuriame Jėzus pasirodė Marijai Magdalietei.

Sukūrimas, Nuopuolis ir Apmokėjimas

Matysime, kad Edene viskas yra rojiškoje būsenoje – be mirties, be gyvybės kūrimo galių ir be išmėginimų.

Suprasime, kad toks sukūrimas, kuris žmogui dabar nesuprantamas, buvo vienintelis būdas įvykti Nuopuoliui.

Tada pamatysime, kad Adomas ir Ieva, pirmasis vyras ir

pirmoji moteris, nužengė iš savo nemirtingos ir rojiškos šlovės būsenos, kad taptų pirmaisiais mirtingais kūnais žemėje.

Mirtingumas, įskaitant gyvybės kūrimą ir mirtį, įžengs į pasaulį. O dėl prasižengimo prasidės bandomoji išmėginimų ir išbandymų būseną.

Vėliau, Getsemanėje, pamatysime, kaip Žmogaus Sūnus išperka žmogų iš laikinosios ir dvasinės mirties, kuri mus ištiko dėl Nuopuolio.

Ir galiausiai prie tuščio kapo sužinosime, kad mūsų Viešpats Kristus sutraukė mirties raiščius ir per amžius triumfuos prieš kapą.

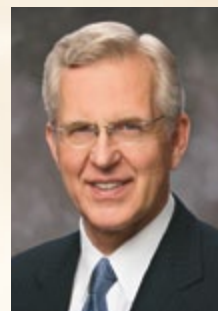
Taip Sukūrimas sąlygojo Nuopuolį, per Nuopuolį atėjo mirtingumas ir mirtis; per Kristų atėjo nemirtingumas ir amžinasis gyvenimas.

Jo Prisikėlimo padariniai persidavė visiems žmonėms, kad visi prisikeltų iš kapo.

Vyresnysis D. Todas
Kristofersonas

Iš Dvylikos Apaštalų
Kvorumo

VISUOMET JĲ ATMINTI

*Kai visuomet atmename Gelbėtoją, galime
„džiugiai daryti visa, kas mūsų galioje“,
būdami užtikrinti, kad Jo galia ir meilė
bus su mumis iki galo.*

Sakramentinės maldos patvirtina, kad vienas svarbiausių Viešpaties Jėzaus Kristaus įsteigto sakramento tikslų yra suteikti mums galimybę „visuomet Jį atminti“ (DS 20:77, 79).

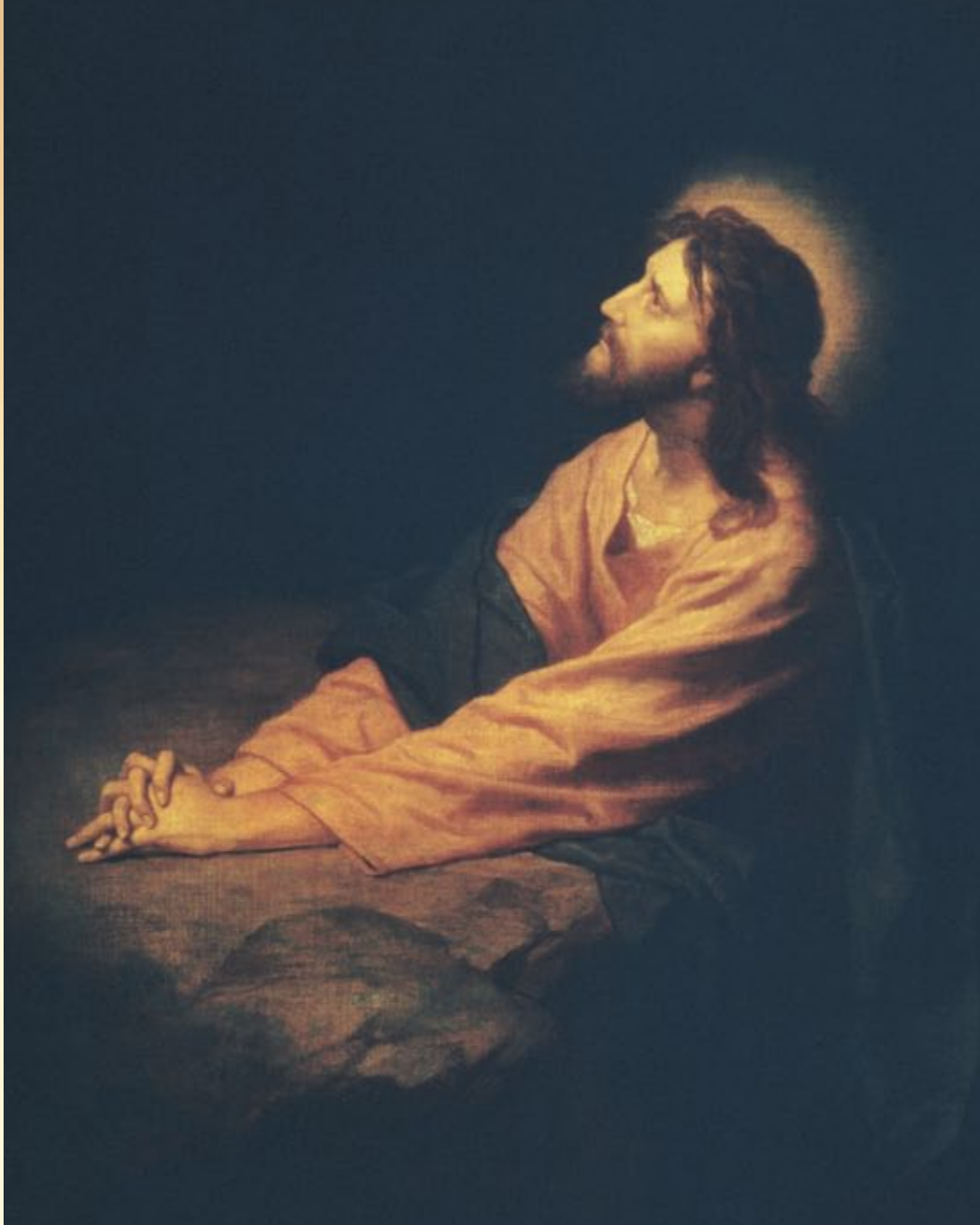
Akivaizdu, kad atminti Gelbėtoją taip pat reiškia atminti ir Jo Apmokėjimą, kurį, kaip Jo kančių ir mirties simboliai, vaizduoja duona ir vanduo. Privalome niekada nepamiršti, ką Jis padarė dėl mūsų, nes be Jo Apmokėjimo ir Prisikėlimo, gyvenimas neturėtų jokios

prasmės. Su Jo Apmokėjimu ir Prisikėlimu mūsų gyvenimas įgauna amžiną, dievišką galimybę.

Norėčiau smulkiau pakalbėti, ką reiškia „visuomet Jį atminti“ trimis prasmėmis: pirma, stengtis

Jį pažinti ir vykdyti Jo valią; antra, pripažinti ir priimti savo pareigą būti atsakingam už kiekvieną mintį, žodį ir veiksmą prieš Kristų; ir trečia, gyventi su tikėjimu ir be baimės, kadangi visada galime kreiptis į Gelbėtoją mums reikalingos pagalbos.

Jūs ir aš galime padaryti Kristų savo gyvenimo centru ir tapti su Juo viena, kaip Jis su Tėvu yra viena. Pradėti galime viską nusiplėšdami nuo savo gyvenimo, o tada vėl viską sudėliodami prioriteto tvarka su Kristumi centre.

1. Stengtis pažinti Kristaus valią ir ją vykdyti taip, kaip Jis ieškojo Tėvo valios.

Sakramentinis duonos palaiminimas įpareigoja mus būti pasiryžusius priimti Sūnaus vardą, „visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė [mums]“ (DS 20:77). Ši sandora reiškia „visuomet Jį atminti, *kad* [laikytumėmės] Jo įsakymų“. Taip Jis visada atmindavo Tėvą. Jis sakė: „Iš savęs Aš nieko negaliu daryti. Aš teisiu, kaip girdžiu, ir mano teismas teisingas, nes Aš ieškau ne savo valios, bet valios To,

kuris mane yra siuntęs.“ (Jono 5:30.)

Jėzus pasiekė tobulą vienybę su Tėvu paklusdamas, tiek kūnu, tiek dvasia, Tėvo valiai. Kalbėdamas apie Savo Tėvą Jėzus sakė: „Visuomet darau, kas Jam patinka.“ (Jono 8:29.) Kadangi tokia buvo Tėvo valia, Jėzus pakluso netgi myriop, „Sūnaus valiai pasidavus Tėvo valiai“ (Mozijai 15:7). Jo susitelkimas į Tėvą buvo viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl Jėzaus tarnystė buvo tokia aiški ir galinga.

Lygiai taip jūs ir aš galime padaryti Kristų savo gyvenimo centru ir tapti su Juo viena,

kaip Jis su Tėvu yra viena (žr. Jono 17:20–23). Pradėti galime viską nusiplėšdami nuo savo gyvenimo, o tada vėl viską sudėliodami prioriteto tvarka su Kristumi centre. Pirmiausia turėtume pridėti tai, kas padeda visuomet Jį atminti: dažną maldą ir Raštų studijavimą, dėmesingą apaštalų mokymų studijavimą, kassavaitinį ruošimąsi vertai priimti sakramentą, sekmadieninį garbinimą ir užsirašymą bei atminimą to, ko mus apie mokinystę moko Dvasia ir patirtis.

Mintyse gali iškilti ir kiti dalykai, ypatingai tinkami šiuo jūsų gyvenimo metu. Skyrę pakankamai laiko ir jėgų šiems mūsų gyvenimą aplink Kristų sutelkiantiems dalykams, galime imtis pridėti ir kitas pareigas bei vertybes, tokias kaip išsilavinimas ir šeimyninės pareigos. Taip svarbiausių dalykų iš mūsų gyvenimo neišstums tikrai geri, o mažiau vertingiems dalykams bus skiriamas žemesnis prioritetas arba jie visai išnyks.

Suvokiu, kad priderinti savo valią prie Jėzaus Kristaus valios taip, kaip Jis priderino Savo valią prie Tėvo, nėra lengva. Suprasdamas tokius mūsų sunkumus prezidentas Brigamas Jangas (1801–1877) sakė:

„Po visko, kas pasakyta ir padaryta, po to, kai Jis taip ilgai vedė šiuos žmones, argi nejaučiate, kad trūksta pasitikėjimo mūsų Dievu? Ar nejaučiate to trūkumo savyje? Galite paklausti: „[Broli] Brigamai, ar jaučiate tai savyje?“ Jaučiu, galiu matyti, kad vis dar kažkiek nepasitikiu Tuo, į kurį sudėjau savo viltis. Kodėl? Kadangi neturiu galios dėl to, ką man atnešė nuopuolis...“

Kartais manyje kažkas sukyla, kas pastebimai nubrėžia skiriamąją liniją tarp mano interesų ir mano Tėvo danguje interesų;

kažkas, dėl ko mano interesai tampa ne visai tokie, kaip Dangiškojo Tėvo interesai.

Žinau, kad turėtume jausti ir suprasti tiek, kiek tai įmanoma, kiek ta mūsų puolusi prigimtis mums leidžia, kiek galime įgyti tikėjimo ir pažinimo, kad suprastume save, kad to Dievo, kuriam tarnaujame, interesai yra mūsų interesai, ir kad neturime jokių kitų interesų nei laike, nei amžinybėje.“¹

Nors tai gali būti nelengva, tikėdami Viešpatį galime nuolatos veržtis pirmyn. Galiu patvirtinti, kad laikui bėgant mūsų noras ir gebėjimas visuomet atminti Gelbėtoją ir sekti Juo augs. Turėtume kantriai to siekti ir visuomet melsti mums reikalingo įžvalgumo bei dieviškos pagalbos. Nefis patarė: „Sakau jums, kad turite visada melstis ir neatlyžti; kad nieko neturite daryti Viešpačiui, pirma nepasimeldę Tėvui Kristaus vardu, kad jis pašvęstų tavo poelgį tau, kad tavo poelgis būtų tavo sielos gerovei.“ (2 Nefio 32:9.)

Mačiau paprastą tokios maldos pavyzdį, kuomet mudu su vyresniuoju Dalinu H. Oukšu iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo buvome paskirti per palydovinį ryšį pakalbėti su viena pora, esančia kitoje šalyje. Prieš eidamas į studiją, aš dar kartą peržvelgiau apie tą porą surinktą informaciją ir jaučiausi pokalbiui pasiruošęs. Likus kelioms minutėms iki paskirto laiko, pamačiau, kad vyresnysis Oukšas sėdi vienas nuleista galva. Po akimirkos jis pakėlė galvą ir pasakė: „Tik ką baigiau melstis, ruošdamasis šiam pokalbiui. Mums prireiks įžvalgumo dovanos.“ Jis neapleido svarbiausio pasiruošimo būdo – melstis, kad mūsų veiksmai būtų pašvęsti mūsų gerovei ir Viešpaties šlovei.

Kad ir nuo ko mums pavyksta išsisukti šiame gyvenime arba kad ir ką pasiseka nuslėpti nuo žmonių, vis tiek privalėsime tai pripažinti, kai, atėjus tai neišvengiamai dienai, būsime pakelti priešais Jėzų Kristų, tyro ir tobulo teisingumo Dievą.

2. Pasiruošti už kiekvieną mintį, žodį ir veiksma atsakyti prieš Kristų.

Raštuose aiškiai nurodoma, kad bus didi teismo diena, kuomet Viešpats stos teisti tautų (žr. 3 Nefio 27:16) ir kada kiekvienas kelis klaupsis ir kiekvienas liežuvis išpažins, kad Jis yra Kristus (žr. Romiečiams 14:11; Mozijo 27:31; DS 76:110). Savitą to teismo esmę ir mastą Mormono Knygoje paaiškina Alma:

„Nes mūsų žodžiai pasmerks mus, taip, visi mūsų darbai pasmerks mus; mes nebūsime pripažinti be dėmės; ir mūsų mintys taip pat pasmerks mus; ir šitoje baisyje būsenoje mes neišdrįsime pažvelgti į mūsų Dievą; ir mes būtume laimingesni, jei galėtume įsakyti uoloms ir kalnams griūti ant mūsų, kad paslėptų mus nuo jo akivaizdos.

Bet tai neįmanoma; mes turime ateiti ir stoti priešais jį jo šlovėje, galioje ir jo galybėje, didybėje ir viešpatystėje ir nesibaigiančiai savo gėdai pripažinti, kad visi jo teismai teisingi; kad jis teisus visuose savo darbuose ir kad jis gailingas žmonių vaikams, ir kad jis turi visą galią išgelbėti kiekvieną žmogų, kuris tiki jo vardą ir veda atgailą atitinkantį vaisių.“ (Almos 12:14–15.)

Kai Gelbėtojas apibūdino savąją Evangeliją, šis teismas buvo jos esminė dalis. Jis sakė:

„Štai aš daviau jums savo evangeliją, ir štai ta evangelija, kurią daviau jums, – aš atėjau į pasaulį vykdyti savo Tėvo valios, nes mano Tėvas siuntė mane.

Ir mano Tėvas pasiuntė mane, kad būčiau iškeltas ant kryžiaus ir kad po to, kai būsiu iškeltas ant kryžiaus, visus žmones traukčiau

pas save, idant kaip aš buvau iškeltas žmonių, taip žmonės būtų iškelti Tėvo, kad stotų priešais mane, idant būtų teisiami už savo darbus, ar jie geri, ar jie pikti –

tam aš ir buvau iškeltas; todėl, sulig Tėvo galia, aš trauksiu visus žmones pas save, idant jie būtų teisiami pagal savo darbus.“ (3 Nefio 27:13–15.)

Būti „iškeltam ant kryžiaus“, žinoma, yra simboliški žodžiai, reiškiantys Jėzaus Kristaus Apmokėjimą, kuriuo Jis patenkino reikalavimus, kuriuos teisingumas pateiktų kiekvienam iš mūsų. Kitaip sakant, savo kančiomis ir mirtimi Getsemanėje bei Golgotoje Jis apmokėjo viską, ko teisingumas galėtų reikalauti iš mūsų dėl mūsų nuodėmių. Todėl Jis stovi teisingumo vietoje ir įkūnija teisingumą. Kaip Dievas yra meilė, lygiai taip Dievas yra teisingumas. Mūsų skolos ir įsipareigojimai dabar priklauso Jėzui Kristui. Todėl Jis turi teisę mus teisti.

Jis teigia, kad būsime teisiami pagal savo darbus. Jo Evangelijos ypač „gera žinia“ yra ta, kad Jis siūlo atleidimo dovaną su atgailos sąlyga. Todėl, jei tarp mūsų darbų yra atgailos darbai, Jis atleidžia mūsų nuodėmes ir klaidas. Jei atsisakydami atgailauti mes atmetame atleidimo dovaną, tuomet skiriamos Jo atstovaujamo teisingumo bausmės. Jis sakė: „Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekenėtų, jeigu atgailaus. Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš.“ (DS 19:16–17.)

Todėl visuomet Jį atminti reiškia, kad mes visuomet atmename, jog nuo Jo nėra nieko paslėpta. Nėra tokios mūsų gyvenimo dalies, veiksmo, žodžio, ir net minties, kurios negalėtų sužinoti Tėvas ir Sūnus. Joks sukčiavimas per egzaminą, joks vagiavimas parduotuvėje atvejis, jokia geidulinga fantazija ar poelgis ir joks melas nėra pražiūrimas, nepastebimas, paslėpiamas ar pamiršamas. Kad ir nuo ko mums pavyktų išsisukti šiame gyvenime, kad ir ką pavyktų nuslėpti nuo žmonių, vis tiek privalėsime tai pripažinti, kai, atėjus tai neišvengiamai dienai, būsime pakelti priešais Jėzų Kristų, tyro ir tobulo teisingumo Dievą.

Tokia realybė įvairiais atvejais padėdavo man prisiversti atgailauti, arba iš viso išvengti nuodėmės. Kartą, pardavęs

savo namą, radau klaidą dokumentuose ir supratau, kad ji juridškai įgalina mane iš pirkėjo gauti daugiau pinigų. Mano nekilnojamo turto agentas paklausė, ar noriu pasiimti tuos pinigus, kadangi turėjau tam teisę. Pagalvojau, kaip stosis su Viešpačiu, teisingumo įsikūnijimu, veidas į veidą ir mėginsiu paaiškinti, kad teisiškai turėjau teisę pasinaudoti tuo pirkėju ir jo klaida. Neįsivaizdavau, kad galėčiau Jį įtikinti, ypač todėl, kad tikriausiai tuo pačiu metu prašyčiau gailingumo sau pačiam. Žinojau, kad negalėčiau ramiai gyventi, jei pasielgčiau taip nesąžiningai ir pasilaikyčiau tuos pinigus. Atsakiau agentui, kad laikysimės tokio susitarimo, kaip visi jį supratome pradžioje. Žinojimas, kad šiame sandoryje neturiu dėl ko atgailauti, man buvo daug vertingesnis už bet kokią pinigų sumą.

Kartą jaunystėje, dėl mano neatsargumo, vienas iš mano brolių patyrė nedidelę traumą. Dėl savo paikumo tuo metu neprisipažinau, ir niekas nesužinojo apie mano vaidmenį tame reikale. Po daugelio metų meldžiantis, kad Dievas man apreikštų, ką dar gyvenime reikėtų atitaisyti, kad galėčiau būti labiau priimtinas priešais Jį, į galvą atėjo tas įvykis. Buvau apie jį pamiršęs, bet Dvasia pašnibždėjo, kad tai buvo neišspręstas prasižengimas, kurį turėjau išpažinti. Paskambinau savo broliui, atsiprašiau jo ir paprašiau atleidimo. Jis iš karto kilniai man atleido. Mano gėda ir apgailėstajimai būtų buvę mažesni, jei būčiau atsiprašęs iš karto po to įvykio.

Man buvo įdomu ir reikšminga, kad Viešpats nepamiršo to tolimos praeities įvykio, nors aš jį buvau pamiršęs. Nuodėmės pačios nesusitvarko ar paprasčiausiai neišnyksta. Pagal amžinybės tvarką nuodėmių negalima „sušluoti po kilimu“. Jas būtina sutvarkyti, ir nuostabiausia yra tai, kad dėl Gelbėtojo apmokančiosios malonės, jas galima sutvarkyti daug džiaugsmingesniu ir mažiau skausmingu būdu, nei mums patiems tiesiogiai patenkinant pažeistą teisingumą.

Taip pat mintis apie teisumą, kuriame niekas nebus pražiūrėta, turėtų mus padrąsinti, kadangi tai reiškia, kad nebus pamirštas joks paklusnumo poelgis, jokia malonė ir

Žinome, kad sunkumai, nusivylimai ir sielvartas ateis pas kiekvieną iš mūsų skirtingais keliais, bet taip pat žinome, jog galiausiai, dėl mūsų dieviškojo Užtarėjo, viskas gali išeiti mums į gera.

net mažiausias geras darbelis, ir nebus sulaikytas joks su jais susijęs palaiminimas.

3. Nebijok ir žvelk į Gelbėtoją pagalbos.

Sugrąžinimo pradžioje Jėzus patarė ir pagudė Mormono Knygą verčiančius Džozefą Smitą bei Oliverį Kauderį, kuriems netrukus turėjo būti suteikta kunigystė. Tuo metu Džozefui buvo 23 metai, o Oliveriui – 22. Jie dažnai, jei ne pastoviai, kentė persekiojimus ir kitokius trukdžius. Tokiomis aplinkybėmis 1829 m. balandį Viešpats jiems pasakė šiuos žodžius:

„Nebijok, mažoji kaimene; darykite gera; tegul nors žemė ir pragaras susivienija prieš jus; nes jeigu jūs pastatyti ant mano uolos, jie negali nugalėti.

Štai, aš nepasmerkiu jūsų; eikite ir daugiau nebenusidėkite; rimtai dirbkite darbą, kurį jums įsakiau.

Dėl kiekvienos minties žvelkite į mane; neabejokite, nebijokite.

Žvelkite į žaizdas mano šone ir taip pat į vinių žymes mano rankose ir kojose; būkite ištikimi, laikykitės mano įsakymų, ir jūs paveldėsite dangaus karalystę. Amen.“ (DS 6:34–37.)

Dėl kiekvienos minties žvelgti į Gelbėtoją, žinoma, reiškia „visuomet Jį atminti“. Jei tai darome, mums nereikia abejoti ar bijoti. Gelbėtojas priminė Džozefui ir Oliveriui, kaip primena ir mums, kad per Jo Apmokėjimą Jam buvo suteikta visa galia danguje ir žemėje (žr. Mato 28:18), kad Jis gali ir nori, ir tikrai apsaugos mus, ir patarnaus pagal mūsų

poreikius. Mums tereikia būti ištikimiems, ir galime visiškai Juo pasikliauti.

Prieš šį paguodžiantį apreiškimą Džozefui ir Oliveriui pranašas iškentė širdį gniaužiantį, skausmingą patyrimą, pamokiusį jį žvelgti į Gelbėtoją ir nebijoti žmonių nuomonių, spaudimo ir grasinimų.

1828 m. birželį Harmonyje, Pensilvanijos valstijoje, Džozefas leido Martinui Harisui paimti pirmuosius 116 Mormono Knygos rankraščio puslapių, kad parodytų juos šeimos nariams Palmyroje, Niujorko valstijoje. Kai Martinas pažadėtu laiku negrįžo, susirūpinęs Džozefas pašto karieta nukeliavo į savo tėvų namus Mančesterio apylinkėje, Niujorko valst. Pranašas tuoj pat pasiuntė pakviesti Martiną. Atvykęs Martinas pripažino, kad nebeturi rankraščio ir nežino, kur šis yra.

Džozefas sušuko: „O! Mano Dieve, mano Dieve... Viskas prarasta, prarasta. Ką man daryti? Aš nusidėjau. Tai aš sukėliau Dievo rūstybę prašydamas Jį to, ko neturėjau teisės prašyti... Ar bėra toks papeikimas, kokio nenusipelniau iš Aukščiausiojo Dievo angelo?“

Kitą dieną pranašas grįžo į Harmoniją. Jis pasakojo, kad grįžęs „ėmiau nuolankiai maldauti Viešpatį... jei galima, pasigailėti ir atleisti dėl visko, ką padariau priešingai Jo valiai“.²

Išbaręs Džozefą už tai, kad bijojo žmogaus labiau nei Dievo, Viešpats jam sakė:

„Tu esi Džozefas ir buvai išrinktas atlikti Viešpaties darbą, bet dėl prasižengimo, jei nebudėsi, tu pulsai.

Bet atmink, Dievas yra gailestingas; todėl atgailauk dėl to, ką padarei priešingai tau duotam mano įsakymui, ir tu vis dar esi išrinktas, ir vėl pašauktas į darbą.“ (DS 3:9–10.)

„Kuriam laikui Viešpats paėmė iš Džozefo Urimus ir Tumimus bei plokšteles. Bet šie daiktai netrukus buvo jam grąžinti. Pranašas prisiminė, kad „angelas džiaugėsi grąžindamas man Urimus ir Tumimus ir sakė, kad Dievas patenkintas mano ištikimybe ir nuolankumu ir myli mane už mano atgailavimą ir stropumą maldai, dėl ko taip gerai iki šiol vykdyčiau savo pareigas,... kad galiu vėl pradėti vertimo darbą“. Šį kartą Džozefui imantis didelio jo laukiančio

darbo, jį stiprino malonūs gauto Viešpaties atleidimo sukelti jausmai ir dar tvirtesnis ryžtas vykdyti Jo valią.“³

Po šios patirties labai sutvirtėjo pranašo pasiryžimas pasitikėti Dievu ir nebijoti to, ką žmonės gali padaryti. Nuo to laiko jo gyvenimas buvo šviečiantis pavyzdys to, ką reiškia atminti Kristų pasikliaujant Jo galia ir gailestingumu. Kęsdamas sunkų ir nepakenčiamą įkalinimą Libertyje, Misūrio valst., Džozefas šį supratimą išsakė tokiais žodžiais:

„Jūs žinote, broliai, kad audros metu didžiuliam laivui labai naudinga visai nedidelė vairalazdė – tuo, kad jis palaikomas taip, kad galėtų darbuotis su vėju ir bangomis.

Todėl, švelniai mylimi broliai, džiugiai darykime visa, kas mūsų galioje; ir tada galime stovėti ramūs, visiškai tikri, kad pamatysime Dievo išgelbėjimą ir kad jo ranka bus apreiškta.“ (DS 123:16–17.)

Trumpai tariant, „visuomet Jį atminti“ reiškia tai, kad negyvename baimėje. Žinome, kad sunkumai, nusivylimai ir sielvartas ateis pas kiekvieną iš mūsų skirtingais keliais, bet taip pat žinome, jog galiausiai, dėl mūsų dieviškojo Užtarėjo, viskas gali išeiti mums į gera (žr. DS 90:24; 98:3). Tai tikėjimas, kurį prezidentas Gordonas B. Hinklis taip paprastai išreiškėdavo sakydamas: „Viskas susitvarkys.“⁴ Kai visuomet atmename Gelbėtoją, galime „džiugiai daryti visa, kas mūsų galioje“, būdami užtikrinti, kad Jo galia ir meilė bus su mumis iki galo.

Linkiu mums visuomet atminti Jį, kad „Jo dvasia visuomet būtų su [mumis]“ (DS 20:77). Liudiju apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimo galią. Liudiju apie gyvo, prisikėlusio Viešpaties realumą. Liudiju apie beribę ir asmeninę Tėvo ir Sūnaus meilę visiems mums, ir meldžiu, kad gyventume nuolatos atmindami tą meilę visomis jos išraiškomis. ■

Iš 2009 m. sausio 27 d. Brigamo Jango universiteto Aidaho filiale pasakytos kalbos. Norėdami šią kalbą išklausti anglų kalba, apsilankykite web.byui.edu/devotionalsand speeches/default.aspx.

IŠNAŠOS

1. Brigham Young, „Discourse“, *Deseret News*, Sept. 10, 1856, 212.
2. Žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2007), p. 69, 71.
3. *Teachings: Joseph Smith*, 71.
4. Žr. Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands“, *Liahona*, June 1995 special edition, 6.

Rebeka Svein Viljams – „TVIRTA IR NEPAJUDINAMA“

*Nepaisydama šeimos priešiškumo Bažnyčiai, ši
atsivertusioji išliko ištikima ir atsidavusi Dievo darbui.*

Dženisė Lin Džonson

1834 m. birželį jauna mama parašė drąsų ir jaudinantį laišką, kuriame išsakė savo įsitikinimą dėl Sugražinimo, nors dėl to jos tėvas galėjo iš jos atimti visas teises į palikimą. Žinodama, kad greičiausiai nepavyks jo įtikinti pakeisti savo nusistatymą, vis dėlto Rebeka Svein Viljams laikėsi tvirtai, nepaisydama neišvengiamų pasekmių. Ji pareiškė tėvui Aizekui, kad Mormono Knyga ir Bažnyčia yra tikros, kaip ir sakė pranašas Džozefas Smitas, ir kad ji girdėjo Tris liudytojus „skelbiant viešame susirinkime, kad jie matė Šventą angelą nužengiantį iš dangaus ir atnešantį plokšteles, ir padedantį jas priešais jų akis.“¹

Rebekos liudijimas yra toks jaudinantis ne tik dėl jame jaučiamos galios, bet taip pat dėl jos nesudrebinamo tikėjimo ir nepalaužiamos valios. Nepaisant to, kad jos tėvas ją atstūmė, o vyras Frederikas G.

Viljamsas kuriam laikui atitolo nuo Bažnyčios, Rebeka niekada neleido savo tikėjimui susvyruoti. Nenuilstanti ir nepasiduodanti Rebeka šiais laikais mums yra pavyzdys to, kaip išlikti tvirtiems ir pastoviems susidūrus su didžiausiais gyvenimo iššūkiais, netgi tada, kai patys artimiausi žmonės atmeta mūsų tikėjimą ir mus niekina.

Atsivertimas į Bažnyčią

Rebeka Svein gimė 1798 metais Pensilvanijos valstijoje, JAV, ir buvo jauniausia iš 10 vaikų.² Kai jai buvo apie devynerius, šeima persikėlė į Niagarą, netoli Jungtinių Valstijų ir Kanados sienos. Jie gyveno pakankamai arti Niagaros forto, tad galėjo girdėti šūvius, kai fortas buvo puolamas 1812 metų kare. Netgi būdama maža, Rebeka parodė savo narsą. Kartą, eidama miške viena, takelyje ji akis į akį susidūrė su lokiu. Kadangi rankose turėjo skėtį nuo saulės, ji kelis kartus

išskleidė ir suglaudė jį prieš lokio snukį, ir lokys nubėgo.³

Būdama 17-kos, Rebeka kėlėsi per Ontarijo ežerą aplankyti savo seserį Detroite. Kelionės metu ji sutiko aukštą tamsiaakį laivo vairininką Frederiką Greindžerį Viljamsą. Dažnai susitikinėjant, jų švelnūs jausmai greitai pavirto meile ir 1815 metų pabaigoje pora susituokė. Viljamsų šeima kelis kartus kėlėsi iš vietos į vietą po didįjį Ohajo Vakarų rezervatą, JAV, kol galiausiai, apie 1828-uosius metus, apsistojo Kirtlande. Jos vyras ėmėsi medicinos praktikos ir dėl savo gabumų tapo gerai žinomas, o Rebeka išmoko padėti jam atlikti procedūras. Jie susilaukė keturių vaikų.

1830 metų rudenį į Kirtlandą atvyko pirmieji mormonų misionieriai. Rebeka jų klausėsi susidomėjusi ir lankėsi visuose misionierių susirinkimuose; ji netgi atsivesdavo savo vaikus. Frederikas lankėsi tiek dažnai, kiek leido jo medicininė praktika. Abu jie studijavo, diskutavo ir mokėsi

kartu, bet Frederiko įsitikinimai nebuvo tokie tvirti. Tuo tarpu Rebeka galutinai įsitikino Evangelijos tikrumu.

Vėliau šeimos biografas palygino Rebeką su Ievą Edeno sode: ji „pirma suvokė būtinybę“ prisijungti prie visateisės bendrystės per Evangelijos sandorą.⁴ Ji pasikrikštijo 1830 m. spalį.

Frederikas vis dar svyravo. Kartais jis norėjo atsitraukti nuo Bažnyčios, bet galiausiai nepajėgė to padaryti, kadangi atgal jį traukė ta šventa naujųjų Raštų knyga – Mormono Knyga. Dvasiai veikiant, jis pripažino Evangelijos tikrumą ir, pasekęs Rebekos pavyzdžiu, pasikrikštijo.

Atsidavusi tarnystė

Bažnyčiai greitai tapus centrine Frederiko ir Rebekos gyvenimo dalimi, tai iš karto paveikė jų šeimą. Po krikšto ir patvirtinimo Frederikas iš karto buvo išventintas į vyresniuosius. Jau kitą dieną jis entuziastingai priėmė paskyrimą po kelių savaičių išvykti tarnauti į misiją su Oliveriu Kauderiu. Jie tikėjosi, kad ta misija truks tris savaites, bet ji pavarė 10 mėnesių trukusia kelione Misūrio valstijon. Toks ilgas jo nebuvimas namuose Rebekai buvo tik pirmasis iš daugelio tokių laikotarpių. Dėl misionieriškos veiklos ir dėl pašaukimo tarnauti Pirmojoje prezidentūroje Frederiko dažnai nebūdavo namuose. Kaip ir daugelis pirmųjų mormonių moterų, Rebeka ilgus mėnesius praleisdavo be savo vyro pagalbos rūpindamasi namais ir auginama vaikus.

Nežiūrint sunkaus darbo, Rebeka ir toliau buvo ištikima ir noriai tarnavo. Pranašas Džozefas Smitas su šeima kurį laiką gyveno Viljamsų namuose, kada Smitai pirmą kartą atsikėlė į Kirtlandą. Rebeka įrodė savo lojalumą pranašui ir jo šeimai tarnaudama jiems išbandymų laikais. Kartą atvykusi gauja apsupo jų namus ieškodama Džozefo. Rebeka perrengė Džozefą savo gobtuvu ir apsiaustu. Jam pavyko išeiti iš namų ir per minią nusigauti į saugią vietą.

1832 m. kovą Rebeka vėl suteikė pranašui neįkainojamą pagalbą, kai gauja įsiveržė į Džono Džonsono namus ir žiauriai užpuolė Džozefą Smitą ir Sidnį Rigdoną. Pridaužę Sidnį iki sąmonės netekimo ir pamėginę įpilti Džozefui į gerklę nuodų, užpuolikai ištepė pranašą degutu ir apipylė plunksnomis. Pamačiusi savo vyrą, Ema Smit pamanė, kad degutas – tai kraujas, ir apalpo.⁵ Visą naktį Rebeka ir Frederikas valė degutą nuo sudaužyto bei kraujuojančio Džozefo kūno ir rūpinosi Smitų vaikais. Jų pagalba tikrai padėjo, ir Džozefas rado jėgų pamokslauti jau kitą rytą.

Su įsitikinimu skelbė Evangeliją

Labiausiai Rebeka vylėsi, kad jos šeima, o ypač jos tėvas, priims sugrąžintą Evangeliją ir gaus džiaugsmingą tikėjimo palaimas. Ji, kaip Lehis, paragavo Dievo meilės ir norėjo tuo pasidalinti su artimiausiais žmonėmis (Žr. 1 Nefio 8:12). Dėl to ji entuziastingai parašė šeimai apie savo atsivertimą, liudijimą ir didelį džiaugsmą,

kurį jautė būdama Bažnyčios narė.

Tačiau Rebekos atsivertimas įsitino jos tėvą. Savo glaustame atsakyme jis pareikalavo, kad ji paliktų Bažnyčią. Tačiau Rebeka buvo nepalenkiama. Šeimos istorikas rašo, kad ji „buvo daugiau nei įsitikinusi mormonų doktrinų tikrumu“ ir pridėjo savo karštą liudijimą.⁶ Jos sielvartui, šis laiškas neatnešė tokių rezultatų, kokių ji tikėjosi. Jos tėvas pagrasino jos išsižadėti ir prisiekė, kad nutrauks su ja visus ryšius, jeigu ji nepaliks Bažnyčios.

Vis dėlto Rebeka nepasidavė ir toliau dėjo pastangas skelbti Evangeliją. 1834 metais ji parašė tėvui kitą laišką – vienintelį išlikusį – kuriame atskleidė savo tikėjimo gilumą ir jos jaučiamą skausmą dėl jo atsisakymo priimti bet ką mormoniško.

Jos tėvas buvo skaitęs laikraščiu straipsnius, kuriuose buvo puolama Bažnyčia, ypač Mormono Knyga bei Trijų liudytojų liudijimas, ir remdama šis tomis žiniomis mėgino atkalbėti Rebeką.

Ji rašė: „Tai skaudina man širdį, kad tu taip nusistatęs prieš Mormono Knygą.“ Cituodama ištrauką iš Mormono Knygos ir iš naujų Džozefo Smito apreiškimų, Rebeka išdėstė savo liudijimą apie Mormono Knygą. Taip pat ji paaiškino, kad toje knygoje pranašaujama apie išrinktus tris jos liudytojus. Kaip įrodymą, ji pacitavo senovės pranašą Eterą, sakiusį, kad „trijų liudytojų burna“ tiesa apie šią knygą „bus patvirtinta“ (Žr. Etero 5:4).⁷

Tada Rebeka papasakojo, kad

asmeniškai matė tris liudytojus – Deividą Vitmerį, Martiną Harisą ir Oliverį Kauderį – ir girdėjo juos liudijant apie matytus angelą ir aukso plokšteles. Apginusi jų liudijimus ir reputaciją ji paragino savo tėvą toliau domėtis tuo darbu. Ji rašė tėvui, kad jeigu „judu su motina žinotumėte tas šio darbo aplinkybes, kurias žinome mes, esu įsitikinusi, tikrai įtikėtumėte tuo“⁸.

Atkartodama Moronio pažadą Mormono Knygos pabaigoje, Rebeka maldavo savo šeimą prašyti Dievo „apšviesti jų protus taip, kad jie pažintų tiesą“. Tada ji planavo nusiųsti jiems misionierių, „galintį mokyti tikros Jėzaus Evangelijos“, kad toliau jiems padėtų.⁹ Tačiau galiausiai jos tėvas nenorėjo su tuo turėti nieko bendra.

Netgi jos laišakai savo broliui Džonui, kuriam Rebeka jautėsi ypač artima, grįždavo neatplėšti. Ant vieno iš tų grįžusių laiškų Džonas užrašė: „Tėvas draudžia man skaityti tavo laišką ar rašyti tau. Sudie ir telaimina tave Dievas. Tavo brolis Džonas.“¹⁰

Tačiau Rebekos misionieriškos pastangos buvo sėkmingos su vyresniąja seserimi Sara Svein Klark. Sara prisijungė prie Bažnyčios 1832 metais Mičigane. Saros dukterys taip pat prisijungė prie Bažnyčios ir išliko ištikimos visą gyvenimą.

Ištikima iki galo

Nors ir jausdama liūdesį bei skausmą dėl tėvo

pasirinkimo, Rebeka ir toliau jį mylėjo. Ji rašė: „Mano širdis sielvartauja dėl mano artimųjų... Meldžiu Viešpaties paguosti tave tavo paskutinėmis dienomis Jo Šventąja Dvasia, ir tegul jos būna tavo geriausios dienos... Tikiuosi, kad tavo protas nusiramins dėl šio darbo. Būk užtikrintas, kad mes jaučiamės tvirtai šiame reikale ir žinome, kad prie šturvalo stovi Viešpats.“¹¹

Rebekai teko kovoti ne tik su savo tėvo netikėjimu, bet ir su susvyravusiu savo vyro atsidavimu tikėjimui. 1837 ir 1838 metais jos vyras Frederikas, tuo metu Pirmosios prezidentūros narys, dažnai nesutardavo su kitais Bažnyčios vadovais. Kuriam laikui jis netgi paliko Bažnyčią ir buvo ekskomunikuotas. Tačiau netrukus po to Frederikas nusizėmimo, vėl prisijungė prie Bažnyčios ir mirė būdamas visateisis narys. Neturime užrašų apie Rebekos jausmus tuo metu, bet ji nesigailėjo dėl savo bendrystės su šventaisiais ir išliko atsidavusi.

Kai gandai apie Frederiko nesutarimus su Bažnyčios vadovais pasiekė Rebekos tėvą Niujorko valstijoje, Aizekas tikėjosi, kad Rebeka taip pat atsižadės tikėjimo. Tačiau Rebeka pasiuntė jam laišką, kuris parodė jos tolesnę ištikimybę. Perskaitęs jos atsakymą Aizekas lėtai papurtė galvą ir tarė: „Nė vieno atgailos žodžio.“¹²

Rebeka išliko tvirta Džozefo Smito ir atkurto Bažnyčios rėmėja. Nepaisant sunkumų, kuriuos jai teko patirti dėl to, kad pasirinko ne savo tėvą, o Bažnyčią, Rebeka ir toliau gerbė jį. Ji vertino tai, ko ją mokė tėvas, ir išsakydavo jam savo meilę ir dėkingumą. Ji užbaigė savo 1834 metų laišką pastaba, kad „visada prisiminsiu nurodymus... kuriuos gavau iš savo mylimo tėvelio“¹³.

1839 metais

Rebekos tėvas mirė.

Vos po trejų metų ji prarado ir savo vyrą. Nepaisant šių skausmingų išbandymų, Rebeka išliko tikinti ir drąsi. Kai šventieji išėjo į vakarus, į Jutą, ji iškeliavo su

savo sūnaus Ezros šeima ir vadeliavo savo kinkinį. Vėliau ji vadovavo ūkiui Milkrike. Kai Solt Leiko tabernakulis buvo užbaigtas ir šventųjų paprašė paaukoti ką gali, ji atidavė sidabrinių šaukštų rinkinį, kad šis būtų panaudotas gaminant sakramento stalo padėkliukus. Ir galiausiai 1860 metais, būdama jau labai silpna, prezidentui Brigamui Jangui pašaukus jos šeimą apgyventi tolimą Kečio slėnį, Jutoje, ji noriai dar kartą persikėlė, vėl pati vadeliiodama savo kinkinį.

Rebeka mirė 1861 m. rugsėjo 25 d. Smitfilde, Jutoje. Ji liko ištikima savo tikėjimui, tiesos pažinimui ir tam, ką patyrė. Ji išliko „tvirta ir nepajudinama“ iki galo (Mozijo 5:15). ■

Rašyba ir skyryba sušiuolaikintos.

IŠNAŠOS

1. Rebekos Svein Viljams laiškas Aizekui Fišeriui Sveinui, 1934 m. birželio 4 d., Bažnyčios istorijos biblioteka, Solt Leik Sitis.
2. Biografinė informacija gauta iš Nensės Klement Viljams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams ... and His Wife Rebecca Swain Williams: Read Their True Story in the First Introduction—after 100 Years* (1951); ir Frederiko G. Viljamso „Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church“, *BYU Studies*, vol.12, no. 3 (1972), 243–261.
3. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 5.
4. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 55.
5. *History of the Church*, 1:263.
6. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63.
7. Taip pat žr. Rebekos Viljams laišką, datuotą 1834 m. birželio 4 d.
8. Rebekos Viljams laiškas, datuotas 1834 m. birželio 4 d.
9. Rebekos Viljams laiškas, datuotas 1834 m. birželio 4 d.
10. Žr. Williams, *Meet Dr. Frederick Granger Williams*, 63.
11. Rebekos Viljams laiškas, datuotas 1834 m. birželio 4 d.
12. Džordžo Sveino laiškas, datuotas 1839 m. kovo 17 d., mašinarštis, Bažnyčios istorijos muziejus, Solt Leik Sitis.
13. Rebekos Viljams laiškas, datuotas 1834 m. birželio 4 d.

Plaukimas teisingu

MARŠALO SALOSE *Plaukiant akmeningomis gyvenimo seklumomis, visiems naudingas ištikimų narių vadovavimas, padedantis mums grįžti į dangiškuosius namus.*

Džoša Dž. Perkis

Bažnyčios žurnalai

Senovės jūrininkai jūromis keliaudavo orientuodamiesi pagal saulės, mėnulio ir žvaigždžių padėtį danguje. Naktimis jie įdėmiai žvelgė į Šiaurinę žvaigždę – jos pastovi vieta suteikia dangaus inkarą jūrininkams, padėdama jiems plaukti teisingu kursu į kelionės tikslą.

Ramiojo vandenyno Maršalo Salose jūrininkai išrado dar vieną metodą. Ten tarp atolų ir salų bangos ritasi, arba vandenynas banguoja, pastovia kryptimi. Patyręs jūrininkas gali šimtus mylių keliauti nuo vienos salos iki kitos sekdamas tuo painiu vandens srovių raizginiu, kurio kiekviena srovė yra kaip vienpusio judėjimo gatvė. Žinantieji, kur tos srovės yra ir kurlink jos teka, gali saugiai nuvesti kitus keliautojus į jų kelionės tikslą.

Taip ir Jėzus Kristus Bažnyčios nariams yra tobulas pavyzdys, kurio šviesa mus veda teisingu kursu. Jo įstatymai

ir apeigos, kaip tos vandenyno srovės, gali saugiai nuvesti mus į mūsų dangiškuosius namus. Vis dėlto visiems mums padeda ir kiti žmonės, kurie tarnaudami ir palaikydami veikia išvien su Vyriausiuoju Šturmanu. Čia pateikiamose istorijose trys Bažnyčios nariai iš Maršalo Salų pasakoja, kaip kiti padėjo jiems rasti kelią per akmeningas seklumas ir audras bei vedė juos pas Kristų.

Teisios moters įtaka

Hirobas Obeketangas sėdi atsilošęs ant sofos ir šypsosi. Juodu su žmona Linda ką tik baigė šeimos namų vakarą su savo keturiais vaikais ir seserimis misionierėmis. Jie taip pat pavaišino misionierės žuvų patiekalu. Žuvis buvo patiekiamos su akimis ir uodegomis, kaip įprasta Madžūre, Maršalo Salų sostinėje. Pasakodamas apie savo gyvenimą

kursu

Hirobas išsako, koks esąs dėkingas už Bažnyčią, Evangeliją ir savo šeimą, ypač už savo žmoną.

Dabar 2009 metų birželis. Vakar buvo įkurtas Maršalo Salų Madžūro kuolas, ir Hirobas pašauktas tarnauti pirmu kuolo vykdančiuoju sekretoriumi. Pasak tuometinio kuolo prezidento Arlingtono Tibono, Hirobas „yra labai, labai stiprus“, vienas iš ištikimų salos vadovų.

Tačiau Hirobas iš karto pasako, kad dar visai neseniai taip nebuvo. Iš tiesų jis vadina savo žmoną stipria, tuo žmogumi, kuris pakeitė jo gyvenimą. Jis paaiškina: „Pasikrikštijau, kai man buvo aštuoneri, bet kai suėjo 16-ka, tapau mažiau aktyvus.“

Po kelių metų juodu su Linda ėmė gyventi kartu, nors nebuvo susituokę. Linda nebuvo Bažnyčios narė. 2000 metais sužinojusi, kad būdamas vaiku Hirobas pasikrikštijo, Linda netrukus susidomėjo Bažnyčia ir ėmė susitikinėti su seserimis misionierėmis.

Hirobas prisimena: „Ji studijavo dvejus metus ir nusprendė, kad nori krikštytis. Mums reikėjo pirma susituokti, bet aš visai nenorėjau tuoktis. Buvau sutrikęs, pasidavęs pasaulio pagundoms. Nesupratau šeimos svarbos, man tai nerūpėjo ir nieko nenorėjau klausyti.“

Nors ir nepasikrikštijusi, Linda augino jų vaikus pagal Bažnyčios standartus. Kas metai ji prašydavo Hirobo ją vesti, kad ji galėtų pasikrikštyti; kas kartą jis sakydavo ne. Bėgant metams dvi jų dukros pasikrikštijo, bet Hirobas nebuvo jų krikštuose.

Tada, 2006 metais, jų devynmetis sūnus Takaojas mirė nuo ūmios ligos ir aukštos temperatūros. Palaikyti šeimos

į laidotuves atvyko apie 300 narių iš Madžūro apygardos.

„Jų palaikymas tikrai man daug ką reiškė, – sako Hirobas. – Pradėjau manyti, kad Dievas tikriausiai bando man kažką pasakyti.“

Jis pradėjo galvoti apie tai, kad jo žmona negali pasikrikštyti dėl jo, nors pats esąs Bažnyčios narys. Jis prisimena: „Ji vis stiprėjo ir stiprėjo. Ji tikrai įkvėpė mane.“

Taigi, aš atsisėdau ir mažiau apie tai, kaip pragyvenau

jau pusę savo gyvenimo. Paklausiau savęs: „Ar ir toliau darysiu tai, ką darau? Ar turiu galimybę tarnauti Dievui antrą savo gyvenimo pusę?“ Ėmiau melstis ir mąstyti apie grįžimą į Bažnyčią, kad pradėčiau tarnauti Dievui.“

Hirobas ėmė studijuoti su misionieriais ir iš naujo mokytis doktrinos. Maršalo Salų Madžūro misijos prezidentas

Nelsonas Blikas, kaip ir kiti nariai, tarp kurių buvo apygardos prezidentas Arlingtonas Tibonas, susidraugavo su juo. Galiausiai Hirobas įsipareigojo grįžti ir netrukus jau ėjo ne tik į sakramento susirinkimą, bet ir į Sekmadieninę mokyklą bei kunigijos susirinkimą. Pagaliau Hirobas apsisprendė.

„Kai grįžau, tariau sau: „Aš apsisprendžiau. Štai ką darysiu.“ Ir tai visiškai pakeitė mano gyvenimą.“

Hirobas ir Linda susituokė 2008 m. rugpjūčio 30 d. Netrukus jis gavo Aarono kunigystę ir pakrikštijo savo žmoną. Po dviejų mėnesių Hirobas gavo Melchizedeko kunigystę ir buvo pašauktas tarnauti apygardos vykdančiuoju sekretoriumi.

Hirobas pažvelgia į žmoną ir nusišypso. „Jai buvo sunku patikėti, kad tai aš ją pakrikštijau, – sako jis. – Įsivaizduokite: ji laukė aštuonerius metus, nuo 2000-ųjų iki 2008-ųjų. Ji nuostabi.“

Teisus tėvo pavyzdys

Kartais mūsų vedlys, kaip jūrininkas, dirba artimai su mumis, mokydamas to, ką mums reikia žinoti, kad gyvenime sėkmingai rastume teisingą kelią. Dažnai jūrininkas daro tai rodydamas mums sektiną pavyzdį. Taip įvyko ir su Patricijos Horiučio tėvu Frenku.

Susitikęs misionierius Frenkas ėmė reguliariai kviestis juos pietų. Netrukus jie pradėjo jį mokyti. Tačiau daugiau niekas šeimoje nenorėjo turėti reikalų su Bažnyčia. Patricija sako, kad „pamatę ateinančius misionierius, mes visi pabėgdavome – aš ir mano jaunesnieji broliai bei seserys“.

Tada 2007 m. liepą misijos prezidentas Nelsonas Blikas pakrikštijo Frenką. Patricijai ir jos artimiesiems tai buvo daug ką nulėmęs įvykis.

Ji pasakoja: „Pamačiau, kad mano tėvas ėmė keistis. Žinojau, jei Evangelija galėjo paliesti tėvo širdį, ji gali paliesti ir manąją ir pakeisti mano gyvenimą. Taigi nusprendžiau studijuoti su seserimis misionierėmis. Jos pakvietė mane studijuoti Mormono Knygą ir Bibliją. Mudu su broliu prieš tai buvome susikiviriję ir aš jam nebuvau atleidusi. Tada Raštuose perskaičiau, kad jei atleisi kitiems, tai Dievas atleis tau.“ (Žr. 3 Nefio 13:14–15.)

Patricija suvokė, kad turi atleisti broliui, kad pradėtų keisti savo gyvenimą ir būtų tyra bei rami. Taigi ji taip ir padarė.

Ji sako: „Atsikračiusi blogo nusistatymo ir tapusi nauju, Dievo įsakymų besilaikančiu žmogumi, patyriau didelį džiaugsmą. Žinojau, kad turiu pasikrikštyti, kad galėčiau būti tikrojoje Bažnyčioje. Bažnyčia nukreipė mane teisingu keliu. Ji atskyrė mane nuo blogos įtakos ir išmokė gerbti savo gimdytojus, toliau mokytis mokykloje ir laikytis teisingo kelio.“

Teisus žmogaus įtaka

Kaip ir Hirobas Obeketangas, Lidija Kaminaga gimė Bažnyčioje, bet paauglystės metais tapo mažiau aktyvi. Tačiau jos sugrįžimo istorija yra nepaprasta ir išskirtinė.

Tiek Lidija, tiek jos vyras Kaminaga Kaminaga, abu augo Bažnyčioje. Kaminaga sako: „Niekada neabejojau dėl Bažnyčios mokymų. Visada jais tikėjau.“

Viršuje kairėje: Hirobas Obeketangas (ankstesniajame puslapyje parodytas su savo šeima) dirba viešbučio direktoriumi. Apačioje: Patricija Horiučė buvo pirmosios Maršalo Salų jaunų vienišų žmonių konferencijos, įvykusios 2009 m. birželį, vadovė (apačioje dešinėje).

VISUOTINIAI IŠŠŪKIAI

Nors geografinė padėtis, kultūra bei atstumas ir skiria juos nuo kitų pastarųjų dienų šventųjų, nariai Maršalo Salose pasakoja, kad susiduria su tokiais pat iššūkiais kaip ir visi nariai.

Garis Zakijusas (dešinėje), kuolo jaunų vienišų žmonių vadovas, sako, kad „žmonės gali prieiti prie tavęs ir sakyti: „Šiais laikais mums nereikia pranašo ir mums nereikia daugiau Raštų.“ Kai kurie nariai iš tiesų neskaito Raštų ar jų nesupranta, todėl kai kas nors pasako jiems ką nors, kas susilpnina jų tikėjimą, jie atsitraukia nuo to, ką žino esant tiesa“.

Gariui sprendimas paprastas: „Misionieriai mane pakvietė melstis dėl Mormono Knygos, Sugrąžinimo ir Džozefo Smito, kad sužinočiau, ar tai tiesa. Vieną vakarą atsiklaupęs ant kelių meldžiausi. Pajutau Dvasią. Tai buvo jausmas, kokio niekada ankščiau nejutau. Žinau, kad tai, ko mane mokė misionieriai, yra tiesa. Mormono Knygos skaitymas sustiprino mano, jauno atsivertusiojo, liudijimą.“ Nuo savo krikšto iki misijos ir iki dabar Garis sako: „Mano liudijimas auga, kai skaitau Mormono Knygą ir studijuoju Raštus bei pranašų žodžius.“

Ernestas Mėjas (dešinėje), su Gariu dirbantis Bažnyčios vertėju Maršalo Salose, sako, kad daugelis jaunuolių pakliūva į amoralumo pinkles. Jis pats išlieka tiesiame ir siaurame kelyje dalyvaudamas tinkamose veiklose su bendraminčiais draugais. Jis sako: „Prieš mano misiją bažnyčios salėje mes žaisdavome krepšinį kiekvieną dieną, išskyrus sekmadienį ir pirmadienį.“

Maiklui Ionui (dešinėje) iš Dženroko apylinkės prisijungimas prie Bažnyčios 2006 metais kainavo brangiai: jis nebegalėjo gyventi savo namuose. Tačiau jis parodė tikėjimą bei įsitikinimą ir vis tiek pasikrikštijo.

Vos po metų jis buvo pašauktas į misiją Maršalo Salose. Neseniai Maiklo šeima ėmė domėtis Bažnyčia ir studijuoti su misionieriais.

Bet Lidijos gyvenimas pasuko kita linkme. Ji pasakoja, kad būdama septintoje klasėje „buvau vienintelė mormonė mokykloje ir jaučiausi nepritampanti prie kitų. Todėl dariau tai, ką darė draugai. Klaidingai sustačiau prioritetus.“

Lidijos tėvai pasiuntė ją gyventi pas šeimą Provo mieste, Jutoje, JAV, tikėdamiesi, kad jų įtaka įkvėps Lidiją gyventi pagal Evangeliją. Nors ir daug išmoko, kas vėliau gyvenime jai labai padėjo, tuo metu ji nenorėjo būti aktyvi Bažnyčioje.

2002 m. sausį, vos mėnesiui praėjus po Kaminagos grįžimo iš misijos Japonijoje, Lidija persikėlė atgal į Maršalo Salas. Netrukus po to jie susipažino. Nors Lidija negyveno pagal Bažnyčios standartus, Kaminaga vis lankydavosi jos namuose apsimesdamas, kad ateina pas jos sūnėną Garį Zakijusą.

Pagaliau Kaminaga apsisprendė pakalbėti su jos gimdytojais dėl pasimatymų su Lidija, t.y. dėl tinkamo ir tyro laiko praleidimo su ja. Nors pradžioje jie bandė atkalbėti jį, Kaminaga sako, kad „galiausiai pasakiau jiems: „Ji dar gali

„Turiu stiprų liudijimą apie atgailą“, – sako Lidija Kaminaga. Čia ji su vyru Kaminaga ir dukterimi Velisa.

pasikeisti.“ Kai tai pasakiau, jausmai kambaryje pasikeitė. Jos tėtis apsiašarojo ir tarė: „Visada norėjau, kad ji grįžtų Bažnyčion. Gali pabandyti.“

Iš pradžių Lidija į Kaminagą nežiūrėjo rimtai. Galų gale, juk jis buvo tvarkingas grįžęs misionierius, o ji ilgai nelankė Bažnyčios.

„Bet jis matė tai, ko aš nemačiau“, – aiškina Lidija. Kadangi ji nesusitikinėjo su niekuo kitu, tai sutiko vaikščioti su juo į pasimatymus. „Jis sugrąžino mane atgal.

Būdama jo pasimatymų draugė, turėjau sutvarkyti savo elgesio standartus. Jis priminė man apie mano krikšto metu sudarytas sandoras. Jis priminė man apie daugybę tų dalykų, kurių iš tiesų labai ilgėjausi, kaip pavyzdžiui, Raštų skaitymo ir šeimos namų vakarų. Mudu su Kaminaga kartu dalyvavome tarnavimo projektuose, skaitėme Mormono Knygą, ėjome į dvasines vakarones. Jis man parodė, kaip gyventi kitaip. Eidavau ne tik į sakramento susirinkimą, bet ir į Sekmadieninę mokyklą ir Paramos bendriją.“

Taip pasimatymuose tinkamai ir dvasiškai pakylėjančiai leidžiant laiką, Lidijos gyvenimas pradėjo keistis, o jos liudijimas – augti. Tačiau jai vis dar reikėjo kai ką susitvarkyti.

Ji pripažįsta: „Buvo sunku sugrįžti. Atgailauti nėra lengva, bet turiu labai stiprų liudijimą apie atgailą. Įvairiais atžvilgiais mūsų pasimatymai padėjo mums pažinti vienas kitą geriau ir man grįžti į Bažnyčią, pažiūrėti į viską kitaip.“

„Jie sustiprino mūsų santykius“, – prideda Kaminaga.

Lidija ir Kaminaga susituokė 2002 m. lapkričio 28 d. Po metų jie buvo užantspauduoti Havajų Laije šventykloje ir studijavo Brigamo Jango universiteto Havajų filiale. Šiuo metu su savo trimis vaikais jie gyvena Maršalo Salose. Lidija tarnauja kaip jų apylinkės Sekmadieninės mokyklos mokytoja vaikinams ir merginoms, o Kaminaga tarnauja kaip Vaikinių organizacijos prezidentas.

Kaip liudija Haribas, Patricija ir Lidija, kai kantriai ir atkakliai siekiame Viešpaties palaiminimų, daug kas tampa įmanoma. Sekantieji Gelbėtoju ir klausantieji Šventosios Dvasios kuždesių gali, kaip tas senovės jūrininkas, vedantis keliautojus namo, padėti kitam žmogui rasti teisingą kursą. ■

PIRMASIS KUOLAS MARŠALO SALOSE

Daug metų Bažnyčios nariai Maršalo Salose troško turėti kuolą. 2009 m. birželio 14 d. jų troškimai išsipildė. Vyresnysis Deividas S. Baksteris iš Septyniiasdešimties, suorganizavęs kuolą, aiškina: „Nuostabu, kaip per pastaruosius porą metų augo narių skaičius. Tas kuolas buvo suorganizuotas, kadangi dėl Bažnyčios vystymosi ten, tai tapo neišvengiama. Bet tai užtruko labai ilgai. Nariai turėjo nugalėti daug iššūkių.“

Maršalo Salų kuolo prezidentas Arlingtonas Tibonas (viršuje), dar tarnaudamas apygardos prezidentu, mokė narius, kad, jei jie nori kuolo, privalo to siekti. Apygardos vadovams jis nurodė mokyti narius iš Malachijo 3 ir 3 Nefio 24 skyrių apie palaimas, išliejamas dėl dešimtinės mokėjimo. Vadovai taip pat ragino jaunimą ir suaugusiuosius studijuoti Mormono Knygą. Jie sėkmingai suorganizavo renginį, kurio metu jaunimas Mormono Knygą skaitė 12 valandų iš eilės.

Prezidentas Tibonas taip pat užsibrėžė tikslą padėti nariams suprasti, „kaip svarbu būti užantspauduotam šventykloje“, aiškindamas, kad gautas „šventyklos apdovanojimas padeda jiems daug ką nugalėti, keičia juos ir jų gyvenimą“.

Vadovaujami prezidento Tibono, Bažnyčios Maršalo Salose nariai aplankė dvi šventyklas: Tongoje ir Havajuose. Abi kelionės įvyko po didelio pasiaukojančio darbo. Bet, kaip sako prezidento Tibono žmona Andžela Tibon, šios kelionės „smarkiai paveikė narių atsидavimą Bažnyčiai ir Dangiškajam Tėvui“.

„Taip, – pritaria prezidentas Tibonas. – Matėme, kad dvasinis gyvenimas čia, Madžūre, labai išaugo.“

BAŽNYČIA MANĖS NEDOMINA

Kai žmona paklausė, ar misionieriai galėtų mokyti mūsų sūnus, su Bažnyčia nenorėjau turėti nieko bendra. Bet nepasakiau ne, kadangi ji jau buvo Bažnyčios narė.

Kai misionieriai du kartus per savaitę ėmė ateidinėti į mūsų namus, aš eidavau į kaimynystėje gyvenusio draugo namus. Mano draugas buvo stiprus kitos krikščioniškos bažnyčios narys. Kas kartą man pas jį atėjus, jis norėdavo kalbėtis apie Bibliją. Pasakiau jam, kad nesidomiu tuo ir nenoriu studijuoti religijos. Bet jis vis mėgino mane įtikinti, kol galiausiai sutikau. Taigi aš ilgą laiką studijavau

Bibliją su savo draugu, o tuo metu misionieriai mokė mano berniukus.

Atėjo eilinis kartas misionieriams apsilankyti mūsų namuose. Bet užuot išėjęs, nusprendžiau likti kitame kambaryje. Misionieriams pradėjus mokyti mano sūnus, panorau išgirsti daugiau. Priėjau prie durų, kad galėčiau geriau girdėti. Jie mokė mano sūnus apie apaštalus ir pranašus.

Vėliau suvokiau, kad noriu sužinoti daugiau. Pakalbėjau su misionieriais ir nusprendžiau pokalbiuose su jais dalyvauti konfidencialiai. Mano žmona visada buvo šalia, bet niekas kitas apie tai nežinojo.

Kai misionieriai du kartus per savaitę ėmė ateidinėti į mūsų namus, aš eidavau į šalia gyvenusio draugo namus.

Taigi, kai misionieriai dukart per savaitę ateidavo mokyti mano berniukų, aš eidavau į savo draugo namus. Kitą dieną, jie mokydavo mane.

Kartą, mano draugui pasakius kažką blogo apie Bažnyčią, aš ją gyniau. Kaip ir daugelis žmonių Maršalo Salose, jis nedaug žinojo apie Bažnyčią ir neteisingai suprato kai kuriuos mokymus, kuriais tiki pastarųjų dienų šventieji. Kai jis vėl pasakė kažką neigiamo, aš vėl gyniau Bažnyčią.

Taip viskas vyko septynis mėnesius. Tada kartą suvokiau, kad Šventoji Dvasia patvirtina man, kad viskas, ko mane moko misionieriai, yra tiesa. Suvokiau, kad turiu pasikrikštyti, nors vis dar mažai žinojau apie Evangeliją.

Po savo krikšto, 2007 metais, jaučiausi labai laimingas. Pradėjome taupyti pinigus kelionei į šventyklą Havajuose, kur 2008 m. gruodį mudu su žmona ir trimis mūsų vaikais buvome užantspauduoti kaip šeima.

Buvimas Bažnyčios nariu padarė didžiulę įtaką mano gyvenimui. Nusprendžiau mesti antrą darbą restorane, kadangi namo pareidavau vėlai ir mano rūbai dvokdavo tabako dūmais. Neapaisant to, kad praradome papildomas pajamas, Viešpats mumis pasirūpino.

Žinau, kad Bažnyčia yra tikra ir kad Džozefas Smitas yra Dievo pranašas, kadangi jaučiau Dvasią ir patyriau daug palaimų. ■

Tanintoja Sikstonas, Maršalo Salos

MANO SIUVINĖTI PONIAI

Turiu išsiuvinėtą dviejų margų ponių paveikslėlį, kurį siuvinėjau beveik metus. Jis buvo beveik baigtas, kai pastebėjau, kad suklydau pasirinkdama vieno iš ponių spalvą. Kadangi tai buvo galima spalva arkliuko odai, nesuvokiau savo klaidos, kol nepamačiau, kad ta ponio spalva nesiderina su gretimomis paveikslėlio spalvomis.

Jaučiausi priblokšta. Praleidau tiek laiko kurdama šį paveikslėlį, ir mintis, kad reikės ištraukti visus klaidingos spalvos dygnius, buvo nepakeliama. Su ašaromis akyse atidariau šiukšlių dėžę ir išmečiau paveikslėlį.

Atsisėdau prie stalo, kur laikiau savo siuvinėjimo priemones, kad galėčiau paliūdėti dėl prarasto gražių ponių paveikslėlio ir užsiimti kitais darbais. Tačiau negalėjau nieko daryti – negalėjau pamiršti to paveikslėlio, kurį taip sunkiai kūriau. Atidariau šiukšlių dėžę ir jį išsiėmiau. Kitoje netinkančios spalvos pusėje suradau mazgelį ir atsargiai jį nukirpau. Atvertusi paveikslėlį, ėmiau traukti siūlus.

Kartais darbas ėjosi greitai. Kartais matydavau, kad tai nėra taip paprasta. Nebuvau įsitikinusi, kaip pataisyti tai, ką buvau padariusi. Kartais turėdavau nukirpti kiekvieno dygsnio siūlus. Mano sūnus pasakė, kad jam daro įspūdį mano pasiryžimas visą tai daryti, kad pataisyčiau paveikslėlį. Galų gale juk tai

buvo tik išsiuvinėtas paveikslėlis!

Traukinėdama siūlus, ėmiau galvoti apie atgailą ir kaip buvo sunku ištaisyti kai kurias mano padarytas klaidas. Tikra atgaila reikalauja didelio noro, darbo ir kančios, bet ji verta visų tų pastangų.

Iš naujo siuvinėdama tą arkliuką, prisiminiau, kad atgaila leidžia Jėzaus Apmokėjimui pašalinti nuodėmės spalvą iš mano gyvenimo ir padeda man viską pradėti iš naujo. Manieji „atgailos poniai“ kabo mano namuose, kaip švelnus, tačiau

Praleidau tiek laiko kurdama šį paveikslėlį, ir mintis, kad reikės ištraukti visus klaidingos spalvos dygnius, buvo nepakeliama.

vaizdingas priminimas daryti kas teisu, nepasiduoti, kai suklystu, ir prisiminti, kad per atgailą visa kita atliks Apmokėjimas. ■

Sandra Dženings, Naujoji Meksika, JAV

BET ČIA NĖRA BAŽNYČIOS!

Keliaudama prie Viduržemio jūros, kur tik galėjau, uoliai lankiausi Bažnyčios susirinkimuose. Sevilijoje, Ispanijoje, padedama viešbučio registatoriaus, vietinėje telefonų knygoje ir miesto žemėlapyje suradau vietos pastarųjų dienų šventųjų maldos namus. Užsirašiau adresą ir Bažnyčios pavadinimą ispanų kalba. Šeštadienį vakare pasimeldžiau, kad žinočiau, kada prasideda susirinkimai, ir stipriai pajutau, kad turiu ten būti prieš 10 valandą.

Prieš išeidama į bažnyčią sekmadienio ryte 9:30, aš vėl pasimeldžiau, kad galėčiau rasti maldos namus. Žiūrėdama į žemėlapi žemiausi ieškoti mažų gatvelių labirinte. Buvo nuostabus rytas. Praėjau kavines ir paukščių turgų, pilną kleketuojančių paukščių.

Pasiekiau nurodytą vietą, bet neradau nieko, bent kiek panašaus į bažnyčią. Vaikščiojau gatvę pirmyn atgal, bet nieko neradau. Buvau sumišusi ir sunerimusi, ir jau buvo beveik 10:00.

Galiausiai meldžiausi Dangiškajam Tėvui: „Tu įsakei man eiti į Bažnyčią, ir aš atėjau, bet čia nėra Bažnyčios!“

Kaip tik tada iš už kampo pasirodė gražiai apsirengęs kostiumuotas vyras. Jis atrodė kaip mūsų Bažnyčios narys, ir aš pajutau Dvasios skatinimą susistabdyti jį. Gal kiek painiodamasi,

Iš už kampo pasirodė gražiai apsirengęs kostiumuotas vyras. Jis atrodė kaip mūsų Bažnyčios narys, ir aš pajutau Dvasios skatinimą susistabdyti jį.

pasakiau jam, kad ieškau bažnyčios. Jis pasakė kažką, ko nesupratau, ir atrodžiau sumišusi. Taigi jis atidarė savo lagaminėlį, kuriame pamačiau dvi knygas odiniais viršeliais, kurios atrodė kaip Raštai. Aš padaviau jam popieriaus lapelį, kuriame buvau užrašiusi „La Iglesia de Jesucristo“ (Jėzaus Kristaus Bažnyčia). Jis nusišypsojo ir mostelėjo atgal ton pusėn, iš kurios atėjau, ir mes kartu nuėjome prie bažnyčios. To pastato adresas buvo visai kitas, ir jis buvo vos už kelių minučių kelio nuo mano turimo adreso, bet buvo lengva jo nepastebėti, jeigu nežinojai, kad jis ten yra. Jis stovėjo giliau nedidelėje aikštėje, už didelių vartų.

Maldos namuose netrukus sužinojau, kad tas man padėjęs žmogus buvo ne kas kitas, kaip pats apylinkės vyskupas, ir kad susirinkimai prasideda 10:30. Aš atvykau netgi per anksti.

Apylinkės pasninko ir liudijimų susirinkimo metu, pajutau įkvėpimą išsakyti savo liudijimą. Misionierius vertė mano žodžius iš anglų į ispanų kalbą, ir aš paliudijau ir paaiškinau, kaip Viešpats padėjo man atvykti į bažnyčią. Tada vyskupas paliudijo ir paaiškino, kad tą rytą automobilį turėjo palikti toliau, todėl į Bažnyčią atėjo vėliau nei visada. Pamatęs mane jis pagalvojo, kad atrodau kaip Bažnyčios narė, todėl sustojo man padėti. Tada jis kalbėjo apie dvasiškai paklydusius narius ir sakė, kad turime padėti jiems rasti Bažnyčią.

Bėgant metams iš atminties išdilo Sevilijos vaizdai, bet išliko atsiminimai, kaip ten suradau bažnyčią. Tie atsiminimai liudija man, kad mūsų Tėvas danguje mus myli ir kad galiu matyti Jo ranką savo gyvenime, jei tik matau visa tai, kas „išeina [man] į gera“ (Romiečiams 8:28). ■

Džiulė Izmail, Vakarų Australija, Australija

JO KANČIA PALENGVINA MŪSŲ KANČIAS

Esu slaugytoja naujagimių intensyvosios terapijos skyriuje ir rūpinuosi sergančiais, kartais labai mažais, kūdikiais. Vieną vakarą mane paskyrė prižiūrėti mažą berniuką, gimusį 17 savaitių per anksti ir sveriantį vos pusę kilogramo. Jo rankutės buvo mažytės, plonos kojelės buvo tokio pat storio kaip mano pirštas, o pėdutės – kaip mano nykštys. Dėl sunkių kvėpavimo problemų gydytojai nesitikėjo, kad jis išgyvens tą naktį.

Kai naujagimis kovoja dėl gyvybės, visame skyriuje įsivyrėja santūri tylą. Visi jaučia padidėjusią įtampą, ypač to kūdikio slaugytoja, o tą naktį ja buvau aš. Jo gimdytojai prabuvo su juo beveik visą dieną ir buvo labai pavargę. Jo motina nuėjo į savo kambarį, kad nors kiek pailsėtų.

Kūdikio kambaryje stovėjo inkubatorius, stebėjimo prietaisai, respiratorius ir įvairūs siurbliai, palaikantys jam gyvybę. Kadangi jis labai sirgo ir jam reikėjo labai intensyvos priežiūros, tai nakčiai man nepaskyrė kitų pacientų. Visą naktį turėjau būti šalia jo, užsiėmusi vaistais, procedūromis bei testais ir jo būklės stebėjimu.

Nakčiai slenkant, mėginau įsivaizduoti, kaip jausčiausi, jei būčiau jo motina. Sielvartas būtų nepakeliamas.

Švelniai nuvaliau jam veiduką, paliečiau jo mažytes rankas ir kojas, atsargiai pakeičiau apklotą ir patogiai paguldžiau jį švelniame naujame apklotė. Mąščiau, ką dar galėčiau padaryti

dėl savo mažojo paciento. Ką darytų jo motina? Ką Dangiškasis Tėvas norėtų, kad padaryčiau?

Ši brangi tyra dvasia netrukus turės grįžti pas savo Tėvą danguje. Klausiau savęs, ar jis bijo. Mąščiau apie savo vaikus. Kai jie buvo maži ir ko nors išsigąsdavo, dainuodavau jiems. Jų mėgstamiausia daina buvo „Dievo vaikas aš“. Gniauždama ašaras ėmiau dainuoti tam kūdikėliui.

Kaip slaugytoja, mačiau vamzdelius ir kraują, skaičiavau kūdikio krūtinės pakilimus ir nusileidimus, klausiausi jo širdies plakimo ir stebėjau skaičius stebėjimo prietaisuose. Kaip pastarųjų dienų šventoji, aš mačiau celestialinę dvasią ir žavėjausi išgelbėjimo planu.

Nakčiai einant į pabaigą, jo sveikata pablogėjo. Galiausiai jam prasidėjo kraujavimas į plaučius.

Ryte mano mažasis pacientas tyliai išėjo anapus uždangos. Jis paliko savo motinos rankas ir buvo paimtas „namo pas tą Dievą, kuris davė [jam] gyvybę“ (Almos 40:11).

Tą naktį aš labiau priartėjau prie Gelbėtojo ir Dangiškojo Tėvo. Geriau suvokiau Viešpaties meilę žmonijai ir Jo meilę man. Prisiminiau, netgi nustebau, kokią gilią meilę Jam jaučiu. Pajutau troškimą kas dieną ir kas širdies dūžį būti vis geresnė ir švelnesnė, daugiau atleidžianti ir užjaučianti – panašesnė į Jį. ■

Barbara Vinter, Arizona, JAV

Gniauždama ašaras, tam kūdikiui dainavau giesmę „Dievo vaikas aš“.

SANDORA YRA AMŽIAMS

Man nesvarbu, ką sako pasaulis, kai tai susiję su sprendimais, kuriuos priėmiau kaip dalį sandoros su mylinčiu Dangiškuoju Tėvu.

Marta Valensija Vaskez

Kai buvau paauglė, mūsų Merginų organizacijos prezidentė įteikė kiekvienai merginai po dovaną – šventyklos paveikslėlį. Ji mums kalbėjo apie sandoras ir apie tai, kaip svarbu gyventi tyrą gyvenimą. Tada ji paragino mus užsibrėžti tikslą kada nors nuvykti į šventyklą.

Šios sesers patarimą įsidėjau į širdį ir nusprendžiau šiam pasiruošimui

skirti svarbią vietą. Tuo metu Kosta Rikoje nebuvo šventyklos, bet iš neseiniai įvykusio savo krikšto žinojau, kas yra sandora, todėl laukiau progos sudaryti daugiau sandorų su Viešpačiu.

Tuo metu mano šeimoje daugiau niekas nebuvo Bažnyčios narys, todėl mūsų namuose Evangelijos nebuvo mokoma. Vis dėlto nusprendžiau, jog galiu pati mokytis Evangelijos

standartų ir pagal juos gyventi. Mano pasiruošimą sudarė seminarijos lankymas, nors ji vyko labai anksti ryte. Dar ruošiausi tuo, kad nevaikščiojau į pasimatymus, kol man nesukako 16-ka. Pasiruošimą taip pat reiškė gyvenimas pagal skaistybės įstatymą, kas tikrai yra nepopuliaru ir netgi neįprasta tarp daugumos mano bendraamžių. Tačiau žinojau, kad galiu jo laikytis, kadangi sudariau sandorą su Viešpačiu, kad laikysiuos šio įstatymo.

Raštų studijavimas tiek seminarijoje, tiek asmeniškai, sustiprino mano pasiryžimą gyventi skaištų, tyrą gyvenimą. Prisimenu, kad mane ypač įkvėpė 2000 jaunųjų karių. Kaip

JAUNŲ SUAUGUSIŲJŲ STIPRYBĖS VARDAN

„Turiu tik vieną klausimą: ar seksite tikruoju ir gyvuoju pranašu, ar ne? Iš tikrųjų problema nėra sudėtingesnė už šį klausimą. Su morale susiję Bažnyčios standartai yra aiškiai išdėstyti brošiūroje „Jaunimo stiprybės vardan“. Jūs neišaugote iš jų, nors daugelis jau nebeprisiklausote

Vaikinų ar Merginų organizacijoms. Jei pasirenkate skaityti ką nors, kur pateikiama Bažnyčios moralės standartams priešinga medžiaga, pastatote save ir savo išmintį virš Dievo pranašų patarimų, o tokie veiksmai būtų tikrai labai neprotingi. Kada tik žmonės ima galvoti, kad žino geriau nei Dievas ar jo pranašai ar kad duotas patarimas nėra skirtas jiems, jie atsistoja ant slidžios nuokalnės, jau pražudžiusios pernelg daug

aukų. Reikia tikėjimo – tikro tikėjimo, nedviprasmiško ir be išlygų, – kad priiustumėte pranašišką patarimą ir mėgintumėte gyventi pagal jį netgi tada, kai ne visiškai jį suprantate. Toks paprastas tikėjimas turi galią saugiai vesti jus per visus iššūkius, su kokiais tik besusidurtumėte savo gyvenime.“

Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „When Shall These Things Be?“ Brigham Young University 1995–1996 Speeches (1996), 189.

sakoma Almos 53:20–21 eilutėse, šie vaikinai „buvo nepaprastai šaunūs drąsa ir taip pat jėga bei uolumu; bet štai, tai dar ne viskas – jie buvo vyrai, ištikimi visada ir visame, kas jiems bebūtų patikėta... Jie buvo tiesos ir rimtumo vyrai, nes buvo išmokyti laikytis Dievo įsakymų ir teisiai vaikščioti priešais jį“. Aš taip pat norėjau būti ištikima visame, kas man buvo patikėta, taip pat ir krikšto sandoroms.

Apie sandoras daugiau suvokiau, kai buvau pašaukta tarnauti Salvadoro San Salvadoro rytų misijoje. Kai šventykloje gavau apdovanojimą, prisiminiau Doktrinos ir Sandorų 82:10: „Aš, Viešpats, esu įpareigotas, kai jūs darote, ką aš sakau; bet kai nedarote, ką aš sakau, netenkate pažado.“ Visą mano misijos laiką ši sandorų sąvoka – kad mes darome savo dalį, o Viešpats savo – skatino mane kuo

Manosios krikšto metu ir šventykloje sudarytos sandoros dabar galioja tiek pat, kiek galiojo tada, kai jas sudariau.

geriausiai tarnauti. Taip darydamos, mudvi su porininke buvome gausiai laiminamos mūsų darbe.

Mano misija baigėsi prieš daugelį metų, bet aš ir toliau semiuosi stiprybės iš sandorų laikymosi. Nuo to laiko buvau palaiminta galimybe septynerius metus tarnauti Kosta Rikos San Chosė šventykloje. Tarnaudama šventyklos darbuotoja turėjau reguliarias progas prisiminti savo sudarytas sandoras. Panašius priminimus randu ir tarnaudama Merginų organizacijoje,

kur apie sandorų svarbą mėginu mokyti taip, kaip mokė mane mano vadovai.

Laikytis sandorų ne visada lengva. Pavyzdžiui, daugelis žmonių skaisitybės įstatymą (kartais bendrai religingą gyvenimą) laiko pasenusiu. Laimei, aš nejaučiu per didelio nepalaikančių mano įsitikinimų žmonių ar bėgančio laiko spaudimo. Aš prisimenu tai, ką jaučiau būdama mergina, kai mūsų vadovė ragino mus ruoštis šventyklos sandoroms ir gyventi pagal jas. Tada priimto sprendimo laikausi iki šiol.

Galiu tvirtai laikytis savo sprendimų, kadangi jų nepriėmiau tiesiog pati sau. Šie sprendimai yra dalis sandoros su mylinčiu Dangiškuoju Tėvu. Nesvarbu, ką sako pasaulis. Pažadėjau Viešpačiui, kad laikysiuosi Jo įsakymų. Tai garbės klausimas. Manosios krikšto metu ir šventykloje sudarytos sandoros dabar galioja tiek pat, kiek galiojo tada, kai jas sudariau. Sandora su Dievu yra amžiams.

Gyventi taip, kaip mūsų prašė Dievas, ne visuomet lengva, bet liudiju, kad tai įmanoma. Iš gyvenimo pagal savo sandoras galime įgyti pasitikėjimo, galios ir galime būti užtikrinti, jog Dangiškasis Tėvas niekada nepaliks mūsų vienių. Su Juo mūsų pusėje, galime padaryti viską (žr. Moronio 7:33). ■

GALIAUSIAI PAKLAUSIAU

Vardas neskelbiamas

Studijuodamas koledže turėjau galimybę atlikti įdomią praktiką toli nuo namų esančiame mieste. Netoliese gyveno sena draugė, ir nors nebuvome to paties tikėjimo, mūsų skirtumai netrukde mums būti tiesiog draugais.

Kai susipažinau su Madelena (vardas pakeistas), dirbome kartu su kita mergina, kuri buvo geras pastarųjų dienų šventosios pavyzdys. Prisimenu, kaip Dvasia pabrėždavo subtilius tų merginų skirtumus, paaiškindama, kaip netgi nežymūs pasirinkimai vėliau gali pakreipti gyvenimo tėkmę. Aš, tiesą sakant, dar ilgai prisiminiau tuos dvasinius įspūdžius.

Vėl susitikę po kelių metų, mes su Madelena susitarėme vieną vakarą praleisti kartu. Atėjus tam vakarui pradėjau nerimauti. Įlipau į traukinį, važiuojantį į jos miestą, ir artėjant prie jo, balsas mano galvoje ir širdyje sakė: „Tu turėtum eiti į pasimatymus tik su žmogum, kuris laikosi aukštų standartų.“

„Tai nėra pasimatymas, – pamaniau, – aš tiesiog susitinku su sena drauge.“ Dvasia vis kartojo tą perspėjimą, kol suvokiau, kad iš tiesų tai yra pasimatymas, ir susimąščiau apie mano draugės

standartus bei gyvenimo būdą. „Ji žino, kad esu pastarųjų dienų šventasis, – pradėjau teisintis. – Ji žino mano standartus, ir keblumų nebus.“

Vis dėlto pradėjau nerimauti, ar kartais dėl tų „subtilių skirtumų“, kuriuos pastebėjau anksčiau, mūsų kečiai neišsiskyrė labiau, nei to tikėjaisi. Taigi paklausiau Dvasios raginimo ir paskambinau draugei, norėdamas atšaukti susitikimą. Labai bijojau, jog ji įsižeis. Kaip galėjau draugei, kuri nesupranta Šventosios Dvasios misijos, paaiškinti dvasinius raginimus?

Paaiškinau, kad nerimavau dėl vienos iš mūsų planuotų veiklų, ir tikėjaisi, kad tai bus tinkamas pasiteisinimas tam vakarui. Ji nuliūdo dėl to ir pasiūlė pakeisti mūsų planus. Man palengvėjo, ir aš pritariau pakeitimui, nes maniau: „Galbūt Dvasia mane perspėjo būtent dėl tos veiklos.“ Tačiau manasis nerimo jausmas nedingo.

Tą vakarą smagiai leidome laiką, bet kartas nuo karto Dvasia man primindavo, kad ankstesnis perspėjimas tebebuvo svarbus. Ir pradžių nebuvo dėl ko nerimauti, tačiau

laikui bėgant darėsi vis aiškiau, kad nors kadaise ir turėjome daug ką bendro, mes ėjome visiškai skirtingomis kryptimis. Mūsų standartai skyrėsi netgi nežymiuose dalykuose. Kai ji užsisakė vyno, paaiškinau, kad nenorėčiau mokėti už alkoholį. Ji gerbė mano norą ir pati už jį susimokėjo.

TRUPUTĮ NUKLYDOTE?

„Labai dažnai...
iškeliaujame, tikėda-
miesi jaudinančios
kelionės, tik per vėlai

suvokiame, kad vos kelių laipsnių
klaida nukreipė mus dvasinės nelai-
mės kursu.“

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorf, antrasis
patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, „Tik keliais
laipsniais“, Konferencijos medžiaga, 2008 m.
balandis.

*„Ji tiesiog sena pažįstama,
ir tai nėra pasimatymas“,
– pasakiau sau. Tai, kodėl
Dvasia vis sakė man, kad
neturėčiau ten būti?“*

Vakarui tęsiantis dvasinis neri-
mas manyje vis augo. Kai vakariene
pasibaigė, sėdėjau ant kėdės krašto
pasiruošęs eiti, nes žinojau, kad
greitai išvažiuos paskutinis vakarinis
traukinys, o aš gyvenau per toli, kad
važiuočiau taksi. Mano draugė, pa-
stebėjusi mano susirūpinimą, pasakė,
kad galiu pernaktuoti pas ją. Nuo
tada Dvasia nedavė man ramybės,
patvirtindama tai, ką jau žinojau: apie
pernakvojimą negali būti nė kalbos.

Kai lydėjau ją namo, iš paskuti-
niųjų stengiausi atrodyti ramus. Ji
paklausė: „Ar tikrai nenori pa-
silikti?“ Aš tikrai nenorėjau. Ji
nespaudė ir nesikabinėjo,
tačiau tylus Dvasios bal-
sas buvo aiškesnis už
griaustinio griausmą.
Negalėjau pavėluoti į
savo traukinį!

Palaukiau,
kol ji įeis į vidų,

o tada bėgau kiek įkabindamas, kad
laiku nusigaučiau iki traukinių stoties.
Vis galvojau apie tai, kaip Juozapas
Egipte bėgo nuo pagundos (žr. Pra-
džios 39:7–12).

Kai prisimenu to vakaro įvykius,
jaučiu ir baimę, ir dėkingumą: baime
dėl to, kas galėjo nutikti, ir dėkin-
gumą už Šventosios Dvasios bend-
rystę. Dvasia kalbėjo, ir, nors turėjau
jos paklausti anksčiau, džiaugiuosi,
kad galiausiai jos paklausiau.

Buvo akivaizdu, kad to vakaro ap-
linkybes mačiau ne taip aiškiai, kaip
jas matė Viešpats. Kaip rašė Izaijas:

„Juk mano mintys – ne jūsų mintys,
o mano keliai – ne jūsų keliai, – tai
Viešpaties žodis. –

Kaip aukštas dangus viršum žemės,
taip mano keliai viršija jūsų kelius ir
mano mintys – jūsų mintis.“ (Izaijo
55:8–9.)

Gyvenime kai kuriuos dalykus
greitai pasirenkame ir pamirštame.
Kiti pasirinkimai pateikia pamokas,
kurių turėtume niekada nepamiršti.
Esu labai dėkingas už žinojimą, kad,
klausydamiesi Šventosios Dvasios
raginimų ir nedelsiant pakludami
jiems, galime lengviau išsilaikyti Jė-
zaus Kristaus nurodytame kelyje. ■

„Kodėl mūsų šeimoje yra problemų, nors mes lankome Bažnyčią, vedame šeimos namų vakarus ir stengiamės gyventi pagal Evangeliją? Ką dar galime padaryti?“

Gyvenimas pagal Evangeliją atneša palaiminimus, tačiau tai nereiškia, jog nepatirsite sunkumų. Išbandymai gali sustiprinti jūsų tikėjimą, skatinami jus ieškoti Dangiškojo Tėvo pagalbos. Jo padedami spręsdami problemas, mokotės priimti teisius sprendimus.

Ar aptarėte šią situaciją su šeima? Tardamiesi kartu galite rasti naudingų minčių. Ar su šeima pasninkavote ir meldėtės ieškodami sprendimų? Ar tyrinėjote Raštus ir Visuotinės konferencijos kalbas? Galbūt jūsų šeimai reikia kai ką pakeisti, kad situacija pagerėtų, o galbūt jums tiesiog reikia ištverti, kantriai laukiant ir pasitikint, kad to išbandymo metu Viešpats jus sustiprins (žr. Mozijo 24:15).

Jei kiti žmonės įskaudino jūsų šeimą, pasistenkite jiems atleisti ir jų nekaltinkite. Nors atleidimas neišspręs problemos staiga, jis atneš ramybę į jūsų širdį ir tuo padės ją išspręsti.

Priešas puola šeimas, nes jų stiprybė yra labai svarbi Bažnyčiai ir jūsų bendruomenei. Taigi ištvirkite. Toliau eikite į Bažnyčią, veskite šeimos namų vakarus ir gyvenkite pagal Evangeliją. Paklusnumas leis jums jausti Šventąją Dvasią, ir Jos vadovavimas nulems, ar rasite ieškomus atsakymus. Vienas iš svarbiausių jūsų galimų tikslų – gyventi stiprioje šeimoje, net jeigu joje tenka kovoti su sunkumais.

Naudokitės mums suteikta pagalba

Galbūt šeima nesustiprės, kol nepereis išbandymų. Laimei, per sunkumus neturime eiti vieni; Dangiškasis Tėvas nori, kad mums sektųsi tiek asmeniškai, tiek šeimose. Siekdamas mums padėti Jis parūpino svarbią pagalbą, tokią kaip Raštai, gyvasis pranašas, kiti Bažnyčios vadovai ir Šventoji Dvasia. Jie gali mums padėti suprasti ir pritaikyti Evangelijos principus, mums ir mūsų šeimoms atnešančius džiaugsmą. Be to, niekada nepamirškite savo tėvams pasakyti, kad esate jiems dėkingi ir juos mylite. Žinau, kad Viešpats pasirūpins,

kad jūsų šeima būtų vieninga, sustiprinta ir pakylėta. Žinau, kad šeimą įsteigė Dievas.
Džaredas L., 18 m., Mindanao, Filipinai

Mokykitės iš sunkumų

Kad ir kiek besistengtumėte, visada bus sunkumų. Tie išbandymai padės jums augti. Viskas priklausys nuo to, kaip reaguosite į tuos sunkumus. Svarbiausia iš jų pasimokyti. Atsitraukite žingsnį ir apsidairykite, kas vyksta aplink jus. Melskitės dėl jūsų patiriamų išbandymų ir tikėkite, kad Viešpats jums padės juos įveikti. Jie gali jus sustiprinti, o tada jūs galėsite stiprinti kitus.

Makenzė C., 18 m., Čihuahua, Meksika

Skaitykite pareiškimą apie šeimą

Sunkumų bus, nepriklausomai nuo to mel-džiamės ar ne. Jų tikslas ne mus bausti, o mus stiprinti. Sunkumai, su kuriais susiduriame gyvenime, suteikia galimybę šeimoms dirbuotis kartu. Kai mano šeima susiduria su stresu, finansinėmis problemomis ir tiesiog stengiasi rasti laiko pabūti kartu, tampame artimesni tarpusavyje ir su mūsų Dangiškuoju Tėvu. Kai ateina sunkūs laikai, skaitome „Šeima. Pareiškimas pasauliui“. Jis mums primena apie mus siejantį šventą ryšį ir kaip svarbu laikytis savo sandorų.

Ana G., 15 m., Džordžija, JAV

Priimkite Dangiškojo Tėvo valią

Manau, jog sunkumai yra vienas iš būdų, kaip Dangiškasis Tėvas mus išmėgina. Neturime

pamiršti, kad Jis yra mūsų Tėvas ir, kad būdamas Tėvas, Jis mus labai myli ir todėl nori mums to, kas geriausia. Žinau, kad įveikti sunkumus galime tik būdami atkaklūs ir veikdami pagal Tėvo valią.

Chosé C., 18 m., Ankašas, Peru

Pasitikėkite Viešpačiu

Kai nesuprantu, kodėl mano šeima susiduria su sunkumais, nors ir darome viską, ką galime, man padeda Jobo

istorija ir tai, kiek daug jis turėjo išverti. Jobo 19:25–26 skaitome: „Juk aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas; galų gale jis pakils kaip liudytojas žemėje. Net kai liga jau bus suėdusi mano odą, savo kūnu matysiu Dievą.“ Jobas susidūrė su sunkiausiais išbandymais ir vis dėlto žinojo, kad jo Atpirkėjas gyvas! Kai galėsime galvoti ir gyventi taip, kaip tai darė Jobas, žinau, kad galėsime matyti toliau mūsų sunkumų ir matysime, kad turime Išpirkėją, kuris mus pakelia virš tų išmėginimų.

Megan B., 17 m., Juta, JAV

Pasitikite sunkumus su viltimi

Sunkumai padaro mus stipresnius, jeigu teisingai juos priimame. Jums reikia pasitikti sunkumus su viltimi ir drąsa. Galbūt jūs iš visų jėgų stengiatės lankytis Bažnyčioje ir gyventi pagal Evangeliją. Tuomet turite pripažinti faktą, kad jūsų sunkumai skirti jus ištaurinti ir galiausiai padaryti

geresnius. Pamėginkite nustatyti, ko nedarote teisingai, ir pasistenkite tai ištaisyti. Pasistenkite dažnai padėti kitiems, o tai darydami pastebėsite, kad jūsų sunkumai atrodo lengvesni. Galiausiai, visuomet tarkitės su Viešpačiu. Melskitės dėl savo sunkumų ir prašykite, kad Dangiškasis Tėvas jus vestų.

Raimondas A., 18 m., Akra, Gana

Ištvėkite iki galo

Šeima yra Kūrėjo plano šerdis, todėl natūralu, kad priešas darys viską, kad sutrukdytų mums gyventi kartu laimingoje, Evangelija paremtoje šeimoje. Žinoma negalime tikėtis, kad gyvenimas bus lengvas arba kad vaikstant į Bažnyčią ir pravedant šeimos namų vakarus, gyvenime nebus pagundų. Kai pasidaro sunku, skaitykite Raštus, melskitės ir tiesiog kalbėkitės kaip šeima.

Vyresnysis Dadlis, 21 m., Indonezijos Džakartos mistija

KLAUSYKITE PRANAŠŲ PATARIMŲ

„Viešpaties ir Jo doktrinos pagalba galima suprasti ir įveikti visus skaudžius padarinius,

kuriuos šeimai sukelia sunkumai. Kokie bebūtų šeimos narių poreikiai, galime stiprinti savo šeimas laikydamiesi pranašų duotų patarimų.

Mūsų šeimų stiprinimo sėkmė priklauso nuo Viešpaties Dvasios buvimo mūsų namuose.“

Elder Robert D. Hales of the Quorum of the Twelve Apostles, „Strengthening Families: Our Sacred Duty“, Ensign, May 1999, p. 32.

KITAS KLAUSIMAS

„Kaip valdyti pyktį, kuomet esate labai susierzinęs?“

Savo atsakymus iki 2011 m. gegužės 15 d. siųskite adresu:

Liahona, Questions & Answers 5/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA/JAV
arba el. pašto adresu
liahona@ldschurch.org

Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.

Rašydami elektroninį ar įprastą laišką, pralote įtraukti tokią informaciją: 1) vardą ir pavardę, 2) gimimo datą, 3) apylinkę arba skyrių, 4) kuolą arba apygardą, 5) savo o, jei esate jaunesni nei 18 metų, savo gimdytojų, raštišką sutikimą (tinka jų el. laiškas) spausdinti jūsų atsakymą ir nuotrauką.

VISUOMET JŲ ATMINTI

VISI PASIŽADĖJOME.
(ŽR. LUKO 22:19–20; DS 20:77, 79.)

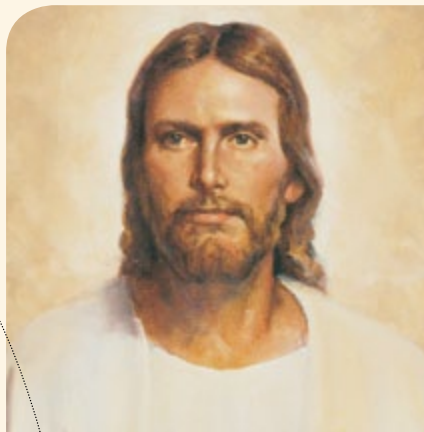
Doktrinos ir Sandorų 76:22–24

Šiose eilutėse skelbiamas šių laikų liudijimas apie Jėzų Kristų: Jis gyvena!

Daug liudijimų

Iki šio apreiškimo apie prisikėlusį Kristų buvo pateikta daug liudijimų. Štai keletas pavyzdžių:

- Marijos Magdalenos (žr. Jono 20:11–18)
- Jėzaus laikų Apaštalų (žr. Mato 28:9–20; Morkaus 16:14–20; Luko 24:36–53; Jono 20:19–29; 21)
- Dviejų mokinių, keliavusių į Emausą (žr. Luko 24:13–35)
- Stepono (žr. ApD 7:55–56)
- Pauliaus (žr. ApD 9:1–6)
- Nefitų (žr. 3 Nefio 11–28)
- Moronio (žr. Etero 12:39)
- Džozefo Smito (žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:16–20)

22 Ir dabar, po daugelio liudijimų, pateiktų apie jį, šis yra visų paskiausias ^aliudijimas, 23 Nes mes jį ^amatėme, būtent ^bDievo dešinėje; ir mes girdėjome balsą, liudijantį, kad jis – Tėvo ^cViengimis, 24 kad ^ajuo, per jį ir iš jo sukuriami ir buvo sukurti ^bpasauliai, ir jų gyventojai – Dievui užgimę ^csūnūs ir dukros.

Jis gyvena!

„Skaičiau ir tikiu liudijimais tų, kurie patyrė Kristaus nukryžiuavimo širdgėlą ir Jo prisikėlimo džiaugsmą. Skaičiau ir tikiu liudijimais

tų Naujajame Pasulyje, kuriuos aplankė tas pats prisikėlęs Viešpats.

Tikiu liudijimu žmogaus, kuris jau šiame Evangelijos laikotarpyje kalbėjo su Tėvu ir Sūnumi giraitėje, kuri dabar vadinasi Šventąja, ir kuris atidavė savo gyvenimą ir tą liudijimą užantspaudavo savo krauju.“

Presidentas Tomas S. Monsonas, „Jis prisikėlė“ Konferencijos medžiaga, 2010 m. balandis.

Dievui užgimę sūnūs ir dukros

„Mano brangūs jaunieji draugai iš viso pasaulio, jūs nesate paprastos būtybės. Esate šlovingi ir amžini...“

Meldžiuosi ir laiminu, kad, pažvelgę į savo atspindį, galėtumėte matyti, kas slypi už netobulumų ir vidinių abejonių, bei atpažintumėte, kad iš tiesų esate šlovingi Visagalio Dievo sūnūs ir dukros.“

President Dieter F. Uchtdorf, Second Counselor in the First Presidency, „The Reflection in the Water“ (Church Educational System fireside for young adults, Nov. 1, 2009); šią medžiagą galima rasti CESfiresides.lds.org.

Sukuriami ir buvo sukurti pasauliai

„Kristus buvo visatos Viešpats. Vadovaujamas Tėvo Jis sukūrė nesuskaičiuojamą daugybę pasaulių – mūsų yra tik vienas iš jų (žr. Efeziečiams 3:9; Hebrajams 1:2).

Kiek visatoje yra planetų, kuriose gyvena žmonės? Mes nežinome, tačiau visatoje esame ne vieni! Dievas nėra tik vienos planetos Dievas!“

Vyresnysis Nylas A. Maksvelas (1926–2004) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, iš „Ypatingieji Kristaus liudytojai“, *Liahona*, 2001 m. balandis, p. 5.

Redakatoriaus pastaba: šiame puslapyje nepateikiamas išsamus parinktos Raštų ištraukos aiškinimas; tai yra tik pradinis jūsų studijų taškas.

Atstatymo PALAIMOS

Išvydusi žemės drebėjimo padarinius, nuliūdau. Tačiau tada suvokiau, kad Dievas myli tiek tuos, kurie mirė, tiek tuos, kurie išgyveno.

Ešlė Dajer

Kadangi gyvenu Šanchajuje, Kinijoje, galėjau kartu su mokyklos grupe vykti į Sičuano provinciją pietvakarių Kinijoje padėti statyti namus nukentėjusiems nuo prieš kelis metus tą kraštą nusiaubusio žemės drebėjimo. Sunkiai dirbome klodami plytas, maišydami skiedinį, stumdydami karučius, pilnus plytų, ir vorele vieni kitiems perduodami plytas. Antrą dieną man pradėjo skaudėti nugarą, o mano pirštinėse buvo daugybė skylių. Bet ta išvyka man buvo nepamiršamas patyrimas ir stiprino mano liudijimą apie mano pačios ir kiekvieno žmogaus asmeninę vertę – vieną iš Merginų organizacijos vertybių.

Kiekvieną dieną sunkiai dirbdama pastebėjau, kad augo mano tikėjimas mano pačios asmenine verte. Gerai jaučiausi, nes buvau užsiėmusi tų žmonių, kuriems sekėsi blogiau nei man, gyvenimo sąlygų gerinimu.

Taip pat turėjome galimybę apsilankyti vienoje to krašto mokyklų. Kai atvykome, mus pasitikti atbėgo pulkas gražių mažų vaikų. Išvydusi visus tuos nuostabius vaikučius, taip pat suvokiau jų asmeninę vertę. Visi jie yra nuostabūs Dievo vaikai, ir stipriai pajutau, kad Jis myli ir pažįsta kiekvieną iš jų.

Mano kelionei einant į pabaigą mums pasitaikė proga nuvykti į poilsiavietę, kur ruošėmės papiepti. Tačiau atvykę sužinojome, kad žemės drebėjimas ją sugriovė. Tai buvo labiausiai suniokota vieta, kokią tik buvo tekę matyti. Dėl tokio reginio

norėjosi verkti. Pastatų sienos ir lubos buvo įgriuvusios, šalimais buvę medžiai išvartyti, visur stūksojo griuvėsiai. Nuo kalno buvo atriedėjęs ir į namo šoną įsirėžęs milžiniškas riedulys, nuo kurio įgriuvo siena ir įlūžo lubos. Viename tarpduryje mėtėsi batas.

Kai mažiau apie tai ir apie tą faktą, kad tos nelaimės metu žuvo žmonės, sunku buvo suprasti, kaip Dangiškasis Tėvas galėjo leisti, kad tai nutiktų. Argi Jis jų nemylėjo? Tada prisiminiau, ką aptarinėjome Merginų organizacijos pamokoje, ir suvokiau, kad tikrai Jis juos mylėjo. Jis pažinojo ir mylėjo kiekvieną asmeniškai. Visi, mirę tą dieną, buvo Dievo vaikai. Iš pradžių taip galvojant pasidarė dar liūdniau. Tačiau tada suvokiau, kad tie žmonės yra dvasių pasaulyje ir gali sugrįžti pas Dangiškąjį Tėvą. Ta mintis paguodė mane ir dėl jos pajutau ramybę.

Žinau, kad esu Dievo vaikas, ir mano asmeninė vertė yra didelė. Visi esame mūsų Dangiškojo Tėvo, kuris mus asmeniškai pažįsta, vaikai. Jis myli mus širdingiau ir stipriau, nei kuris iš mūsų galėtų įsivaizduoti. Dirbant ir tarnaujant tarp tų žmonių, kurie taip stipriai nukentėjo nuo Sičuanos žemės drebėjimo, tas supratimas giliai įsišaknijo manyje. ■

Ešlė Dajer (dešinėje) padėjo atstatyti namus vietiniams gyventojams po 2008 metų žemės drebėjimo Sičuane, Kinijoje.

RAŠTŲ GALIA

TE
BUKA
A
MOROMONA

hi Faahou Ite
Mesia

*Kai du taitiečiai
paaugliai pabandė
studijuoti Raštus, jų
gyvenimai pasikeitė.*

Adamas C. Olsonas
Bažnyčios žurnalai

Ruma visai nenorėjo studijuoti Raštų. Vaitiarė visai nenorėjo lankyti seminarijos. Ir jie neprivalėjo. Tačiau, kai jie pasirinko tai daryti, jų gyvenimai pasikeitė.

Kodėl gi ne?

Kodėl paauglys turėtų pasirinkti dvi valandas kiekvieną ketvirtadienio vakarą praleisti studijuodamas Raštus su savo mama? Prieš metus Ruma Teruatea iš Taičio tikriausiai užsidavė tą patį klausimą.

Dabar jis paklaustų, kodėl paauglys pasirinktų to *nedaryti*.

Per trejus metus seminarijoje Ruma iš tiesų

niekada nekreipė dėmesio, kai jo mokytojai paskirdavo, kokias Raštų ištraukas reikia perskaityti kitai pamokai. „Nenorėjau jų skaityti, – sako jis, – Raštai manęs tiesiog netraukė.“

Tačiau jam buvo įdomu, kodėl Bažnyčios vadovai jo apylinkėje ir kuole savo kalbose bei pamokose visada cituodavo Raštus. Jis stebėjo savo vadovus ir atkreipė dėmesį, kaip jo kuolo prezidentui buvo lengva cituoti iš Raštų.

Taigi, kai Taičio Faa kuole seminarijos studentai buvo padalinti į grupes, kurios pasukiniaus Rumos seminarijos metais dalyvavo Raštų įvaldymo varžybose, jis nusprendė pabandyti studijuoti Raštus.

Tada ir prasidėjo jo kassavaitinės studijavimo kartu su mama sesijos. Kiekvieną ketvirtadienio vakarą jie studijuodavo kartu, ruošdamiesi kitos dienos pamokos varžyboms, mokydamiesi, kur yra svarbios eilutės ir netgi daugelį iš jų išmokdavo mintinai.

Ir nuo tada Rumai viskas pradėjo keistis. Raštų studijos sustiprino jo ryšį su mama. Jis pradėjo matyti panašumus tarp to, kas mokoma Raštuose, ir to, kas vyksta šiandieniniame pasaulyje. Kai jis meldėsi apie tai, ką skaitė, suvokė, kad tai buvo iš Dievo.

Tai taip pat padėjo jam savo komandą atvesti į pergalę kuolo Raštų

Kai Ruma Teruatea (žemiau) ir jo seminarijos klasės draugai keliavo į kaimynystėje esančią Murea (kairėje) išbandyti savo Raštų žinias, rezultatas jam nerūpėjo – jis jau laimėjo.

UOLIAI STUDIJUOKITE

„Skubotos „vieno vakaro“ studijos nėra nė iš tolo tokios efektyvios,

kaip kasdieninis Raštų skaitymas ir ten esančių mokymų pritaikymas gyvenime. Susipažinkite su Raštuose mokomomis pamokomis... Studijuokite Raštus taip, lyg jie kalbėtų jums, nes tai yra tiesa...

... Jei stropiai studijuosite Raštus, jūsų galia išvengti gundymų ir visuose savo darbuose būti vėdamiems Šventosios Dvasios padidės.“

Tomas S. Monsonas, „Būkime geriausi, kokie tik galime būti“, Konferencijos medžiaga 2009 m. balandis.

įvaldymo čempionate.

Matydamas gautus palaiminimus, Ruma juose atpažino bestudijuojant išmoktą pamoką. „Mozijo 2:24 karalius Benjaminas mokė, kad kuomet renkamės daryti tai, ko Viešpats prašo, iš karto esame laiminami“ – sako Ruma. Vienas iš didžiausių jo gautų palaiminimų yra tai, kad, „po Raštų studijavimo šiais metais, žinau, jog Mormono Knyga yra tikra.“

Nenurodinėkite man, ką daryti

Prasidedant mokslo metams Vaitarė Pito netgi nebuvo Bažnyčios narė. Taigi, kaip nauja narė, iki tol nebuvo seminarijoje, padėjo savo komandai laimėti Fa kuolo Raštų įvaldymo čempionatą?

„Nesijaudinau dėl nepakankamos patirties, – sako ji, – daugumą

Kai tik Vaitiarè Pito iš Taičio nusprendė studijuoti Raštus, ji pradėjo matyti palaiminimus.

tų eilučių išmokau per misionierių pamokas.“

Dauguma Vaitiarės šeimos narių prisijungė prie Bažnyčios po to, kai netikėtai mirė jos tėvas ir apylinkės misijos vadovas į Vaitiarės namus atvedė misionierius. Jie kalbėjo apie šeimos vienybę ir gyvenimą kartu amžinai. „Tai tikrai pakeitė mūsų šeimą“, – sako ji.

Tačiau tai visai nepakeitė septyniolikmetės savarankiško požiūrio. „Po mano krikšto visi man sakė, kad turiu lankyti seminariją, – sako ji. – Nemėgstu, kai man nurodinėja, ką daryti, taigi, kad pradėčiau ją lankyti, man prireikė daug laiko.“

Galiausiai ji nusprendė sudalyvauti ir pamatė, kad tai jai patinka. Ji buvo

paskirta į tą pačią Raštų įvaldymo komandą kaip ir Ruma.

Iš pradžių ji nesistengė skaityti paskirtų Raštų ištraukų. Tačiau nusprendusi tai daryti, greitai pastebėjo keletą palaiminimų.

„Raštai man labai padėjo, – sako ji, – iš Raštų sužinojau daug dalykų, įskaitant maldos svarbą ir kad Dangiskasis Tėvas atsakys į tas maldas.“

Ji taip pat sužinojo, kad kai pati nusprendžia kažką daryti, tarkim lankyti seminariją arba skaityti Raštus, tokio įsipareigojimo lengviau laikytis, nei ji tai darytų todėl, kad turi arba „privalo“.

Dabar, kai mokslo metai pasibaigė, Vaitiarė džiaugiasi, kad nusprendė lankyti seminariją ir studijuoti Raštus: „Žinau, kad skaitydami Raštus esame laiminami.“ ■

Užomina mano palaiminime

Skotas Talbotas

Tarnavau Teksaso Hjustono Pietinėje misijoje ispanakalbiu vyresniuoju. Vieną dieną kartu su porininku beldėmės į duris bandydami rasti ką mokyti. Užėjome į namus, kurių apširusioje medinėje verandoje žiojėjo didžiulė skylė.

Pagyvenusi moteris atidarė duris ir pakvietė mus vidun. Nesu tikras, ar ji žinojo, kas esame ir ką veikiamo, tačiau buvo labai mandagi. Pradėjome ją mokyti pirmosios pamokos ir mums neblogai sekėsi. Atėjo mano eilė mokyti apie Džozefą Smitą ir Pirmąjį regėjimą. Stebėjau, kaip moters veido išraiška rodė vis didėjantį nerimą. Buvo akivaizdu, kad ji nesupranta, ką bandžiau jai paaiškinti.

Po kelių klausimų apie tai, ką jau aptarėme ir kiek iš to ji suprato, pajutau, kad prarandu kantrybę, nes ji nesupranta, ką reiškia Pirmasis regėjimas. Diena buvo ilga, o misionieriui mažiausiai norisi, kad kažkas nesuprastų, ką jis taip stipriai trokšta, kad žmonės žinotų esant tiesa.

Tą akimirką, kai pajutau, kaip mano jausmai perauga į pyktį, prisiminiau trumpą ištrauką iš mano patriarchalinio palaiminimo. Ta ištrauka buvo apie mano būsimą šeimą, kurioje man buvo patariama savo būsimus vaikus mokyti Evangelijos. Prisiminęs tą pastraipą, aš žinojau, kad Dvasia man liepė tą nuolankią moterį mokyti taip, kaip mokyčiau vaiką.

Pradėjau mokyti ją paprasčiau ir su didesne meile. Įsivaizdavau, kad

mano vaikai susėdę svetainėje žiūri į mane, jų tėvą, kol aš mokau juos apie pranašą Džozefą Smitą. Buvo

RUOŠKITĖS TARNYSTEI

„**V**aikiniai, raginu jus ruoštis misionieriškai tarnystei. Būkite švarūs, tyri ir verti atstovauti Viešpačiui. Rūpinkitės savo sveikata ir jėgomis. Studijuokite Raštus. Kur yra galimybė, dalyvaukite seminarijoje ir institute. Susipažinkite su misionierių vadovu *Skelbti mano evangeliją.*“

Prezidentas Tomas S. Monsonas, „Mes ir vėl susirinkome“, *Konferencijos medžiaga*, 2010 m. spalio mėn.

nuostabu matyti, kaip pasikeitė jos veidas. Jos antakiai netrukus pakilo, o akys pradėjo spindėti. Jos sutriksią išvaizdą pakeitė susidomėjimas ir nuostaba. Kai pasakojau apie tai, kaip Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus pasirodė Džozefui Smitui, ašaros užtvindė jos akis ir pradėjo riedėti skruostais. Kambarys prisipildė Dvasios ir mano nusivylimas peraugo į didelį džiaugsmą.

Niekada nepamiršiu to patyrimo. Dabar negaliu sulaukti, kada vieną dieną tų pačių principų mokysiu savo vaikus ir vėl jausiu tą didelį džiaugsmą. ■

Prezidentas
Boidas K. Parkeris

Dvylikos Apaštaly
Kvorumo prezidentas

TARPININKAS JĖZUS KRISTUS

Leiskite papasakoti jums istoriją–palyginimą.

Kartą gyveno žmogus, kuris kažko labai norėjo. Tai atrodė svarbiau už viską jo gyvenime. Tam, kad galėtų tą troškimą pasiekti, jis užsitraukė didelę skolą.

Jį perspėjo dėl tokios didelės skolos ir ypač dėl kreditoriaus, kuris paskolino tuos pinigus. Tačiau jam atrodė labai svarbu gauti tai, ko jis norėjo, jau dabar. Jis buvo įsitikinęs, kad susimokėti už tai galės vėliau.

Taigi jis pasirašė sutartį. Pagal ją jis turėjo po truputį išsimokėti. Jis per daug dėl to nesijaudino, nes išsimokėjimo terminas atrodė labai toli. Dabar jis jau turėjo tai, ko norėjo ir kas jam atrodė svarbiausia.

Kreditorius visada buvo jo pasamonėje, ir jis kartas nuo karto jam po truputį mokėdavo, galvodamas, jog atsiskaitymo diena [diena, kai jam reikės sumokėti visą sumą] iš tiesų niekada neateis.

Teisingumas ar malonė?

Tačiau, kaip visada nutinka, ta diena atėjo, ir sutartį reikėjo įvykdyti. Skola nebuvo visiškai apmokėta. Pasirodė kreditorius ir pareikalavo sumokėti visą sumą.

Tik tada jis suvokė, kad tas kreditorius ne tik turėjo galią atimti viską, ką jis turėjo, bet taip pat ir galią įmesti jį į kalėjimą.

„Negaliu tau sumokėti, nes to nepajėgiu padaryti“, – prisipažino jis.

„Tuomet, – tarė kreditorius, – mes paimsimė tavo turtą ir tu keliausi į kalėjimą. Tu su tuo sutikai. Tai buvo tavo pasirinkimas. Tu pasirašei sutartį ir dabar privalai ją vykdyti.“

„Ar negali pratęsti laiko ar atleisti skolą? – maldavo skolininkas, – surask kokį būdą, kad galėčiau išlaikyti tai, ką turiu, ir nesėčiau į kalėjimą. Juk tu tikrai tiki malone? Negi nepasigailėsi?“

Kreditorius atsakė: „Malonė visada yra vienpusė. Ji pasitarnaus tik tau. Jei parodysi malonę tau, ji mane paliks be nesumokėtų pinigų. Aš reikalauju teisingumo. Ar tu tiki teisingumu?“

„Tikėjau teisingumu, kada pasirašiau sutartį, – atsakė skolininkas, – jis tada buvo mano pusėje, nes maniau, jog jis mane apsaugos. Man tada nereikėjo malonės, ir nemaniau, kad kada nors jos prireiks.“

„Teisingumas reikalauja, jog sumokėtum pagal sutartį arba būtum nubaustas, – atsakė kreditorius. – Toks yra įstatymas. Tu su tuo

Jėzus Kristus, mūsų Tarpininkas, sumoka tą kainą, kurios mes negalime sumokėti, kad galėtume grįžti ir gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu.

Jeigu norite sužinoti daugiau šia tema, Almos 42 skyriuje skaitykite pranašo Almos paaiškinimą apie teisingumą, malonę ir Apmokėjimą.

Pagal amžinąjį įstatymą, malonė gali būti suteikta, tik jei atsiras kas nors, norintis ir galintis prisiimti mūsų skolą ir sumokėti kainą bei nustatyti mūsų išpirkimo sąlygas.

sutikai, taip ir turi būti. Malonė negali apiplėšti teisingumo.“

Taigi jie negalėjo susitarti: vienas laikėsi teisingumo, kitas maldavo malonės. Nei vienas negalėjo būti patenkintas, arba laimėti, nepadaręs to kito sąskaita.

„Jei tu neatleisi skolos, nebus malonės“ – maldavo skolininkas.

„Jei tai padarysiu, nebus teisingumo“ – buvo atsakyta.

Atrodė, kad neįmanoma patenkinti abiejų įstatymų. Tai yra du amžini idealai, kurie, atrodė, vienas kitam prieštaravo. Ar nėra būdo, kad būtų visiškai patenkintas teisingumas ir taip pat malonė?

Yra būdas! Teisingumo įstatymas *gali* būti visiškai patenkintas ir malonė *gali* būti suteikta, tačiau reikia dar kažko kito. Ir taip nutiko šįkart.

Jo Tarpininkas

Skolininkas turėjo draugą. Šis atėjo padėti. Jis gerai pažinojo skolininką. Jo manymu buvo kvaila patekti į tokią keblią padėtį, tačiau norėjo padėti draugui, nes jį mylėjo. Jis atsistojo tarp jų abiejų ir atsisuko į kreditorių su pasiūlymu: „Aš tau sumokėsiu skolą, jei tu atleisi skolininką nuo jo sutarties, kad jis galėtų išlaikyti savo turtą ir nepatektų į kalėjimą.“

Kol kreditorius svarstė pasiūlymą, tarpininkas pridūrė: „Tu reikalavai teisingumo. Jis negali tau sumokėti, tai padarysiu aš. Su tavimi bus teisingai pasielgta, ir tu negali prašyti daugiau. Tai būtų neteisinga.“

Ir taip kreditorius sutiko.

Tada tarpininkas atsigrėžė į skolininką: „Jei sumokėsiu tavo skolą, ar tu priimsi mane savo kreditoriumi?“

„O taip, taip, – sušuko skolininkas, – tu išgelbėjai mane nuo kalėjimo ir parodei man malonę.“

„Tuomet, – pasakė geradarys [tas, kuris padeda], – tu man mokėsi skolą ir aš nustatysiu

sąlygas. Tai nebus lengva, bet bus įmanoma. Aš parūpinsiu būdą. Tau nereikės sėsti į kalėjimą.“

Ir buvo taip, kad kreditoriui buvo viskas sumokėta. Su juo buvo teisingai pasielgta. Sutartis nebuvo sulaužyta. Kita vertus, skolininkui buvo suteikta malonė. Abu įstatymai buvo patenkinti. Dėl to, kad buvo tarpininkas, teisingumas ir malonė buvo visiškai patenkinti.

Mūsų Tarpininkas

Kiekvienas iš mūsų gyvename paėmę tam tikrą dvasinį kreditą, paskolą. Vieną dieną sąskaita bus uždaryta ir bus pareikalauta atsiskaityti. Kad ir kaip atsainiai dabar į tai žiūrėtume, kai ateis ta diena ir priartės skolos apmokėjimo terminas, mes neramiai kankindamiesi dairysimės ieškodami ko nors, kas mums padėtų.

O pagal amžinąjį įstatymą, malonė gali būti suteikta, tik jei atsiras kas nors, norintis ir galintis prisiimti mūsų skolą ir sumokėti kainą bei nustatyti mūsų išpirkimo sąlygas.

Jei nebus tarpininko, jei neturėsime draugo, mus visu svoriu užgrius teisingumas. Turėsime sumokėti visą kainą už kiekvieną nusižengimą, koks mažas ar didelis jis bebūtų.

Tačiau žinokite, jog tiesa, šlovingoji tiesa skelbia, kad toks Tarpininkas yra. „Vienas yra Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas – žmogus Kristus Jėzus.“ (1 Timotiejui 2:5.) Per Jį kiekvienam iš mūsų gali būti suteikta malonė, nepažeidžiant amžinojo teisingumo įstatymo.

Malonė nebus automatiškai suteikta. Tai bus padaryta per sandorą su Juo. Tai vyks pagal Jo sąlygas, Jo dosnias sąlygas, viena iš kurių yra būtina – krikštas panardinant nuodėmėms atleisti.

Teisingumo įstatymas gali apsaugoti visą žmoniją, ir akimirksniu kiekvienam iš mūsų gali būti ištiesta išperkanti ir gydanti malonės palaima. ■

Iš „The Mediator“, Ensign, May 1977, p. 54–56.

Nijos pasirinkimas

„**B**ūsiu sąžininga prieš Dangiskąjį Tėvą, kitus ir save.“

Mano Evangelijos standartai

Marselis Nijungis

Pagal tikrą atsitikimą

Kuomet teta pašaukė Niją namo, ši žaidė lauke prie namų. „Nija, ar gali nueiti į daržovių parduotuvę ir nupirkti kelias morkas pietums?“ – paklausė teta.

„Taip!“ – džiugiai atsakė Nija. Jai patiko eiti į parduotuvę ir padėti savo tetai.

Nija pasiėmė pinigų, kuriuos jai davė teta, ir nuėjo keliu į netoliese esančią parduotuvę.

„Man reikia nupirkti kelias morkas pietums“ – tarė Nija pardavėjui.

Pardavėjas sudėjo morkas į Nijos

krepšį ir pasakė, kiek jos kainuoja. Nija jam padavė pinigus.

„Štai tavo graža“ – pasakė pardavėjas atiduodamas jai kažkiek pinigų.

Nija jam padėjoko ir patraukė namų link. Eidama ji pažiūrėjo į pardavėjo atiduotus pinigus. „Jis man davė per daug gražos, – pagalvojo ji, – dabar aš galiu šiuos pinigus pasi-laikyti sau!“

Bet tada Nija sustojo. Ji pagalvojo: „Dangiškasis Tėvas nebus manimi patenkintas, jeigu pasiimsiu tuos pinigus. Turiu būti sąžininga

žodžiais ir darbais.“

Nija apsigrėžė ir pasuko atgal į parduotuvę. „Jūs man davėte per daug gražos“ – pasakė ji pardavėjui, gražindama jam permokėtą sumą.

Pardavėjas paėmė pinigų ir pasakė: „Esi gera mergaitė.“ Tada jis įdėjo į krepšį kelis obuolius ir padavė juos Nijai. „Ačiū, kad pasielgei sąžiningai. Paimk šiuos obuolius ir pasidalink jais su savo šeima.“

Eidama namo Nija širdyje jautė šilumą ir džiaugsmą. Ji žinojo, jog Dangiskajam Tėvui patiko, kad ji pasirinko būti sąžininga. ■

1

ŠEŠTADIENIS

Iki svarbios šventės, vadinamos Pascha (žydų Velykomis), buvo likę tik šešios dienos. Dauguma žmonių keliavo į Jeruzalę, kad tą dieną galėtų aukoti atnašas šventykloje. Jėzus keliavo į Betaniją, netoli Jeruzalės buvusį kaimą. Ten su draugais Lozoriumi, Marija ir Morta jis pasiliko penkias naktis. Marija aliejumi patepė Jam kojas.
Žr. Jono 12:1–3.

2

SEKMADIENIS

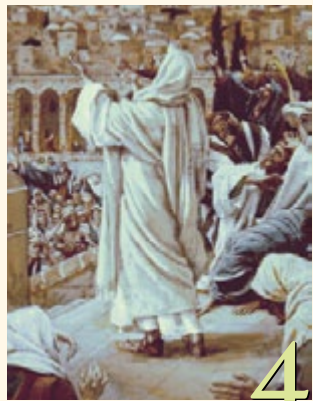
Iš Betanijos Jėzus keliavo į Jeruzalę. Jis įjojo į miestą ant asilaitio, kaip buvo parašyta Senajame Testamente. Šaukdami „Osana“ ir ant žemės priešais asilaitį klodami palmių šakas, kad apsaugotų Gelbėtoją nuo dulkių, žmonės pripažino Jį savo Karaliumi. Jėzus apsilankė šventykloje ir sugrįžo į Betaniją.
Žr. Zacharijo 9:9; Mato 21:1–11; Morkaus 11:1–11.

3

PIRMADIENIS

Jėzus pamatė, kad žmonės šventykloje perka ir parduoda daiktus. Norėdamas, kad šventykla būtų „maldos namai“, Jis privertė juos išeiti. Tada Jis gydė žmones, kurie buvo luoši ir akli. Pavydūs kunigai ant Jo supyko.
Žr. Mato 21:12–17; Morkaus 11:15–19.

4

ANTRADIENIS

Jėzus mokė žmones šventykloje ir netoliese esančiame Alyvų kalne. Kunigai susitarė nužudyti Jėzų. Judas Iskarijotas, vienas iš Jo mokinių, už 30 sidabrinųjų monetų sutiko įduoti Jėzų kunigams.
Žr. Mato 25:31–46; 26:14–16.

VELYKŲ SAVAITĖ

Galite pasiruošti Velykoms mokydamiesi apie tai, kas įvyko per tą savaitę iki Jėzaus Kristaus nukryžiuavimo ir prisikėlimo. Iki Velykų likus aštuonioms dienoms, pradėkite skaityti kiekvienai dienai priskirtus pasakojimus ir Raštų ištraukas.

5

TREČIADIENIS

Raštuose nerašoma, ką Jėzus tą dieną veikė. Galbūt tą dieną Jis praleido su savo mokiniais. Galite perskaiyti palyginimą apie dešimt mergelių, pasakojimą, kurio Jėzus mokė savo mokinius, padėdamas jiems pasiruošti Jo antrajam atėjimui.

Žr. **Mato 25:1–13.**

6

KETVIRTADIENIS

Jėzus mokiniai pasiruošė Paschos (žydų Velykų) vakarienei. Vakarieniaujant Jėzus mokiniams pasakė, kad vienas iš jų Jį išduos. Tada, kad padėtų jiems Jį prisiminti, Jis pirmą kartą jiems pateikė sakramentą. Jėzus nuėjo į Getsemanės sodą kentėti už mūsų nuodėmes ir melstis Dievui. Žmonės apsiginklavę kardais atėjo Jį suimti. Mokiniai iš baimės pabėgo.

Žr. **Mato 26:17–29, 36–56.**

7

PENKTADIENIS

Jėzus buvo atvestas pas vyriausiąjį kunigą Kajafą. Jėzus mokynys Petras neigė, kad Jį pažįsta. Jėzų apklausė valdytojas Pilotas ir Herodas. Jis buvo nuteistas mirti ant kryžiaus. Jėzus buvo nukryžiuotas. Turtuolis, vardu Juozapas, paguldė Jėzus kūną savo kape. Jėzus motina Marija kartu su Marija Magdaliute aplankė kapą.

Žr. **Mato 26:57–72; 27:1–2, 27–37; Luko 23:44–46, 50–56.**

8

ŠEŠTADIENIS

Jėzus kūnas gulėjo kape. Ant kapo angos buvo užristas didelis akmuo. Nelabieji kunigai paprašė, kad Pilotas šalia kapo pastatytų sargybinius saugoti, jog niekas nepatektų vidun.

Žr. **Mato 27:57–66.**

VELYKŲ SEKMADIENIS

Jėzus prisikėlė! Jis prisikėlė iš kapo. Iš dangaus nusileido angelas ir nurito šalin akmenį. Jėzus liepė savo mokiniams mokyti ir krikštyti kitus žmones bei pažadėjo visada būti su jais.

Žr. **Mato 28.**

Vaikų iš viso pasaulio piešiniai

Tarptautinės vaikų piešinių parodos tema „Evangelija laimina mano gyvenimą“ eksponatai.

Daugiau parodos piešinių ieškokite kituose numeruose. Kitų eksponatų ieškokite adresu www.liahona.lds.org.

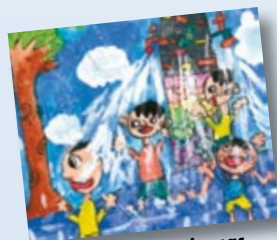
Andreza A., 10 m., Brazilija

Daša K., 11 m., Ukraina

Zenifas F., 9 m., Meksika

Čangas Či, 6 m., Taivanas

Betė B., 5 m., Kanada

Danielius S., 5 m., Prancūzija

Karen L., 6 m., Bolivija

Natali S., 9 m., Gvatemala

Karolina A., 7 m., Peru

Sara R., 9 m., Argentina

Leonardas T., 8 m., Čilė

Fatima B., 5 m., Peru

Li V., 9 m., Lenkija

Adisonas O., 10 m., Vietnamas

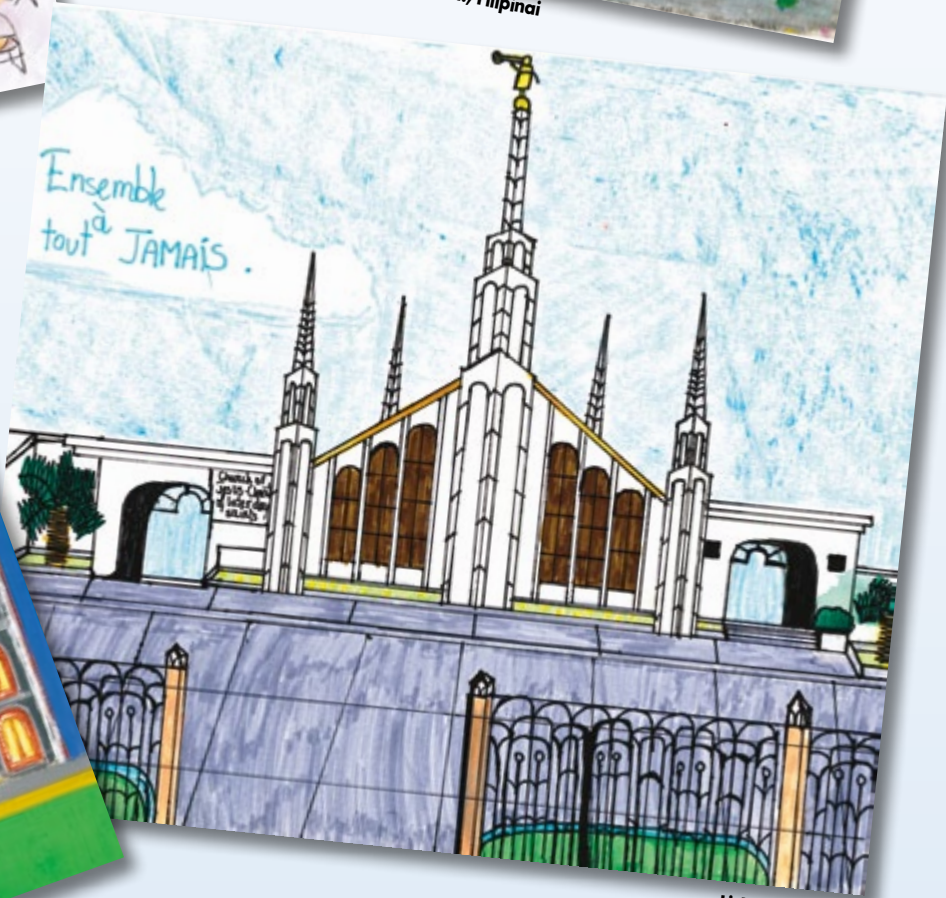
Alina S., 8 m., Ukraina

Vanesa G., 11 m., Meksika

Gven R., 12 m., Filipinai

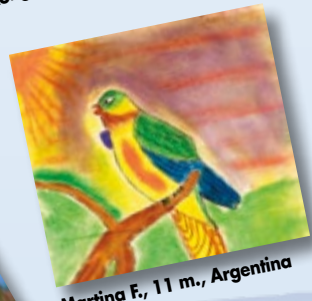
Li J., 11 m., Taitis

Erdenejargalin O., 8 m., Mongolija

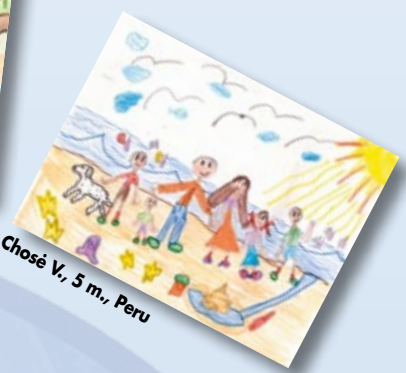
Amanda G., 12 m., Ekvadoras

Martina F., 11 m., Argentina

Adriana B., 10 m., Ekvadoras

Chosé V., 5 m., Peru

Ypatingas liudytojas

Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo ta tema dalinasi keliomis mintimis.

BRAJANO BYČO ILLUSTRACIA

Kaip galiu apsisaugoti nuo pasaulio blogybių?

Iš „Kaip gerai gyventi vidur augančio blogio“, Konferencijos medžiaga, 2004 m. balandis.

Nors dabar gyvenimas gali atrodyti sudėtingas, laikykite geležinės tiesos lazdos. Jūsų pažanga didesnė, nei suvokiate.

Jūs galite gyventi dorą, vaisingą, teisių gyvenimą, laikydamiesi jūsų Dangiškojo Tėvo sukurto apsaugos plano, Jo laimės plano.

Jei ir toliau savo protą ir širdį skirsite Viešpačiui, Jis padės jums gyventi turtingą ir pilnavertį gyvenimą, nepriklausomai nuo to, kas vyks jus supančiame pasaulyje.

Siekite asmeninio vadovavimo, teikiamo jums per Šventąją Dvasią, ir būkite jam atidūs.

Dangiškasis Tėvas paruošė Raštus ir parūpino nuolatinį dievišką vadovavimą, kad palaikytų mus. Ši pagalba užtikrins jums ramų ir laimingą gyvenimą vidur augančio blogio.

Jėzus Kristus yra mano Gelbėtojas ir Išpirkėjas

Ana Marija Koburn ir Kristina Franko

„Mes tikime, kad per Kristaus apmokėjimą visa žmonija gali būti išgelbėta per paklusnumą evangelijos įstatymams ir apeigoms“ (Tikėjimo Teiginiai 1:3).

Ką būtumėte pasiruošę atiduoti už ką nors, ką labai, labai mylite? Mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus mus taip stipriai myli, kad dėl mūsų atidavė Savo gyvenimą.

Dangiškasis Tėvas žinojo, kad jei nusidėsime ir klysime, negalėsime vėl gyventi su Juo. Taigi Jo Sūnus Jėzus Kristus pasisiūlė būti mūsų Gelbėtoju. Dangiškasis Tėvas pasirinko Jį, kad išgelbėtų mus, nes Jis buvo vienintelis galėjęs gyventi be nuodėmės.

Jėzus kentėjo ir mirė, kad išgelbėtų mus nuo mirties ir mūsų nuodėmių. Šis meilės veiksmas vadinas Apmokėjimu. Dėl Apmokėjimo galime atgailauti dėl savo

nuodėmių, gauti atleidimą ir tapti švarūs bei tyri kaip Jėzus.

Jėzus buvo nukryžiuotas ir mirė, bet po trijų dienų prisikėlė. Jis vėl gyvas! Kadangi Jis prisikėlė, mes taip pat būsime prikelti. Tai reiškia,

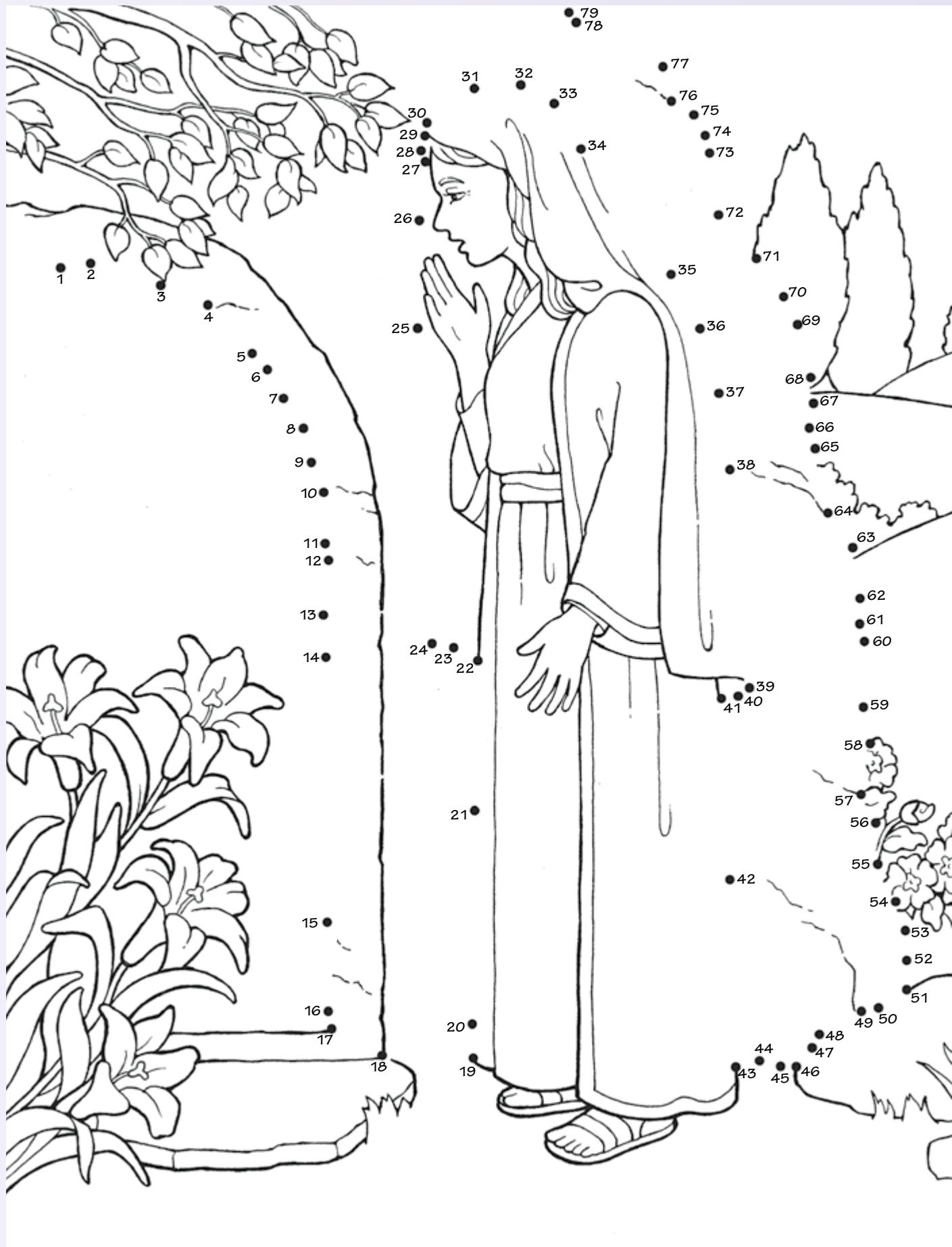
kad mūsų kūnai ir dvasios bus vėl sujungtos amžiams.

Jėzus Kristus iš tikrųjų yra mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Jis yra mūsų visų tobulas pavyzdys. Jis mus mokė, kad vieni su kitais turime maloniai elgtis. Jis mus mokė, kaip vieni kitiems tarnauti. Jis mus mokė, kaip tapti geresniems. Negalėsime tobulai gyventi, kaip gyveno Jis, bet galime grįžti gyventi su Jėzumi ir Dangiškuoju Tėvu paklusdami įsakymams ir iš visų jėgų stengdamiesi. Turime kasdien sekti Jėzumi Kristumi. ■

VEIKLA

Sujunkite taškus ir užbaikite Marijos prie tuščio kapo paveikslą. Tada piešinį nuspalvinkite. Žiūrėdami į piešinį galite prisiminti, kad Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas.

Laimingi namuose

Čadas E. Fėrsas

Bažnyčios žurnalai

Bunta ir Nėja yra brolis ir sesuo, gyvenantys Siemreabe, Kambodžoje.

Kai Buntai sukako aštuoneri, jis nusprendė pasikrikštyti. Kai Nėjai bus aštuoneri, ji taip pat pasikrikštys. „Noriu gauti Šventąją Dvasią“, – sako ji.

Buntai ir Nėjai svarbu tarnauti kitiems. Bunta užaugęs nori būti misionieriumi. Nėja laukia nesulaukia, kada galės būti „senele misioniere“ tarnaudama vyresniame amžiuje. ■

Bunta ir Nėja

daug laiko praleidžia kartu. Jie kartu stengiasi būti malonūs vienas kitam ir šeimos nariams.

Žmonės iš viso pasaulio lankosi jų miesto senoviniuose pastatuose, tačiau **Buntai ir Nėjai** labiausiai patinka būti namuose ir leisti laiką kartu su savo šeima.

Bunta ir Nėja turi ypatingą mokymosi vietą lauke, kur jie susėda skaityti Raštus, daryti namų darbus ir skaityti *Liahoną*. Bunta ir Nėja mėgsta skaityti Raštus. Jie stengiasi Raštus skaityti kasdien. Nėjai patinka skaityti apie Leho sapną. Buntai patinka skaityti apie Nefį.

Nėja mėgsta žaisti su stikliniais rutuliukais. **Buntai** patinka žaisti futbolą bet koku pasi-taikysiu kamuoliu.

Visa išsipuošusi

Karė Revil

Pagal tikrą atsitikimą

„Jūs esate Viešpaties, savo Dievo,
vaikai“ (Pak1st 14:1).

1. Eliza norėjo išsi-
puošti. Ji apsiavė tėčio
batus ir užsidėjo dirbtinę
raudoną nosį.

Esu juokingas
klounas.

2. Eliza nubėgo atgal į savo
kambarį. Ji užsidėjo geltoną
statybininko šalmą ir pasi-
ėmė plastikinį plaktuką.

3. Eliza sudavė
plaktukų į grindis
ir nubėgo atgal į
savo kambarį.

Esu stipri
statybininkė.

4. Eliza užsivilko spindinčią purpurinę bei sidabro spalvos suknelę ir sukdamasi išėjo iš kambario.

6. Eidama gulti Eliza persirengė savo mėgstamiausia žalia pižama. Ji išėjo iš kambario ir atsisėdo mamai ant kelių.

5. Elizai patiko būti princese. Likusią dienos dalį ji praleido apsirengusi ta suknele.

Esu graži princesė.

7.

Mano vardas Eliza.
Esu Dievo vaikas.

VISI ESAME DIEVO VAIKAI

Nepriklausomai nuo to, kur gyvename arba kaip atrodome, visi esame Dievo vaikai. Pažiūrėkite į viršuje apskritimuose esančias vaikų nuotraukas ir pasistenkite juos rasti žemėlapyje. Kiekvieną rastą vaiką apibraukite.

PAGALBA TĖVELIAMS

Pakalbėkite apie kai kuriuos jūsų vaiko fizinius bruožus arba asmens savybes. Kuo jis ar ji yra ypatingas ar ypatinga? Paaiškinkite, kad Dangiškasis Tėvas visus mus sukūrė skirtingus, tačiau visi esame Jo vaikai. Padėkite savo vaikui įžvelgti unikalius kiekvieno vaiko žemėlapyje bruožus.

Bažnyčios naujienos

Su vadovėliais susijusiame mokyme pabrėžiamas išgelbėjimo darbas

Adamas C. Olsonas

Bažnyčios žurnalai

2011 metų vasario mėnesį įvykusiame pasauliniame vadovų mokyme Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalo Kvorumo nariai mokė dalyvius, kaip veiksmingiau naudotis naujais vadovėliais. Šis susirinkimas buvo 2010 m. lapkričio mėnesį įvykusio pasaulinio vadovų mokymo, kuriame tie vadovėliai buvo pristatyti, tęsinys.

Kalbėtojai pabrėžė, kaip svarbu suprasti naujųjų vadovėlių doktrininį pagrindą, kaip labiau įkvėptai naudotis tais vadovėliais, kaip taikyti Bažnyčios programų pritaikymo principus, kaip vadovėliuose padarytus pakeitimus panaudoti vykdant išgelbėjimo darbą; kalbėtojai taip pat akcentavo moterų vaidmenį tarybose.

Transliacijoje dalyvavo prezidentas Henris B. Airingas, pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje; vyresnieji Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouksas, Ričardas G. Skotas, Robertas D. Heilsas, Džefris R. Holandas, Deividas A. Bednaris, Kventinas L. Kukas, D. Todas Kristofersonas ir Nilas L. Anderseną iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo; vyresnieji Kreigas K. Kriščiansenas, Briusas D. Porteris ir V. Kreigas Cvikas iš Septyniasdešimties bei visuotiniai pagalbinių organizacijų prezidentai.

Labiau įkvėptas naudojimas vadovėliais

Pavadinęs susirinkimą „antra proga sužinoti, kaip veiksmingiau naudotis

vadovėliais“, prezidentas Airingas paragino vadovus didinti savo sugebėjimą gauti apreiškimą.

Jis sakė: „Tik per Dvasią sužinosite, kaip pritaikyti tai, ką skaitote vadovėlyje... Jums gali atrodyti nerealu laukti ar netgi tikėtis kasdieninėje tarnystėje reikalingų apreiškimų srauto. Tai neateis be tikėjimo ir rimtų pastangų, bet tai įmanoma.“

Prezidentas Airingas pažadėjo vadovams: jeigu jie dės pastangas ir melsis, kad galėtų „suprasti [duodamus] gyvenimo žodžius ir sekti jais“, Viešpats padės jiems tarnauti ir vadovauti geriau, negu jie patys gali tai padaryti.

Vadovėlių doktrininis pagrindas

Vyresnysis Ouksas sakė: „Šis vadovėlis yra doktrininis ir trumpesnis už anksčiau, kadangi daugeliu temų vengiama duoti taisykles ar nurodymus. Jame pateikiami principai, kuriuos įkvėpti vadovai gali panaudoti ... pagal vietines aplinkybes.“

Vyresnysis Bednaris ir vyresnysis Kristofersonas įspėjo vadovus nepraleisti pirmųjų 2 vadovėlio skyrių, einant tiesiai prie vėlesniuose skyriuose išdėstytų taisyklių. Pirmuose skyriuose pateikiamas doktrininis pagrindas, kad būtų galima suprasti po to išdėstytus principus bei taisykles ir juos panaudoti.

Vyresnysis Bednaris sakė, jog kuomet vadovėlis yra „pagrįstas principais ir jame pateikta mažiau konkrečių panaudojimo būdų, tai iš visų mūsų reikalauja didesnio ir kruopštesnio dvasinio pasiruošimo“.

Pritaikymo principai

„Doktrinos, sandorų ir Pirmosios Prezidentūros bei Dvylikos nustatytų taisyklių klausimais mes nenukrypstame

„Šis vadovėlis jums taps brangenybe, kai naudositės juo, kad padėtumėte kitiems pasirinkti kelią į amžinąjį gyvenimą. Tokia yra vadovėlio paskirtis.“

Prezidentas Henris B. Airingas, pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

nuo vadovėlio, – sakė vyresnysis Nelsonas. – Kai kurias kitas veiklas leidžiama pritaikyti, taikantis prie vietinių aplinkybių.“

Pagal vyresnįjį Porterį, 17 skyrius „Vienodumas ir pritaikymas“ buvo pridėtas tam, kad padėtų vietiniams vadovams sekti Dvasia ir nuspręsti, kada dera pritaikyti tam tikras programas. Šiame skyriuje paaiškinama, ko negalima keisti, ir nurodomos penkios sąlygos, kurioms esant galima kai ką pritaikyti: tai šeimyninės aplinkybės, ribotas susisiekimas, maži kvorumai ir klasės, nepakankamas vadovų skaičius bei saugumo sąlygos.

„Tinkami pritaikymai nesusilpnina Bažnyčios; jie ją sustiprina“, – rašė vyresnysis Porteris kalboje, kurią perskaitė vyresnysis V. Kreigas Cvikas iš Septyniadešimties. Įkvėptai pritaikydami programas vietiniai vadovai neturėtų jaustis, kad nukrypo nuo idealo. „Kiekvienas Bažnyčios padalinys gali naudotis doktrinomis, apeigomis, kunigystės galia ir Dvasios dovanomis, būtinomis Dievo vaikų išgelbėjimui ir išaukštinimui“, – rašė vyresnysis Porteris.

Išgelbėjimo darbas

Visame 2 vadovėlyje atlikti pakeitimai yra skirti išgelbėjimo darbui paremti. Prezidentas Airingas sakė: „Šis vadovėlis jums taps brangenybe, kai naudositės juo, siekdami padėti kitiems pasirinkti kelią į amžinąjį gyvenimą. Tokia yra vadovėlio paskirtis.“

Konkrečiai 5 skyriuje, pavadintame „Išgelbėjimo darbas apylinkėje ir kuole“, kai kurios temos, kurios anksčiau buvo nagrinėjamos atskirai, dabar aptariamos kartu. Tai narių misionieriškas darbas, atsivertusiųjų išlaikymas, aktyvinimas, šventyklos ir šeimos istorijos darbas bei Evangelijos mokymas.

„Paulius sakė, kad šiame, laikų pilnatvės, Evangelijos laikotarpyje viskas bus iš naujo suvienyta Kristuje, – sakė vyresnysis Bednaris

KRISTO DAMONDO NUOTRAUKA. © IRI

(žr. Efeziečiams 1:10). – Tai vienas darbas.“

Pavyzdžiui, tai, kas anksčiau buvo laikoma skirtingomis Bažnyčios misijomis, yra „tas pats darbas skirtingose srityse“, – sakė jis. Misionieriškas darbas yra skelbti Evangeliją, kviešti žmones priimti šventas apeigas ir sudaryti sandoras. Šventųjų tobulinimas, įskaitant išlaikymą, aktyvinimą ir mokymą, reiškia kviešti žmones gerbti apeigas ir sandoras. Mirusiųjų išpirkimas per šeimos istorijos ir šventyklos darbą suteikia galimybę priimti apeigas ir sudaryti sandoras tiems, kurie yra mirę.

Vyresnysis Holandas sakė, kad, kalbant bendrai, vadovėlyje padaryti pakeitimai duoda suprasti, jog kvorumų ir pagalbinių organizacijų prezidentai apylinkės taryboje neturi paprasčiausiai galvoti vien apie savo kvorumo ar organizacijos narius, bet jie turi bendrą pareigą rūpintis visų narių dvasine gerove.

Vyresnysis Kukas padėjo paaiškinti, kaip kai kurių taisyklių 2 vadovėlyje pakeitimai prisideda prie išgelbėjimo darbo.

Jis pabrėžė, kaip svarbu vyskupams ir apylinkių taryboms rūpintis narių gerovės poreikiais dabar, kai nebėra gerovės susirinkimų. Jis paaiškino padidėjusį Melchizedeko kunigystės vadovų vaidmenį tariantis su kvorumų nariais. Jis plačiau paaiškino pakeitimus, leidžiančius tam tikromis aplinkybėmis tėvams, nevisiškai vertiems įeiti į

Išgelbėjimo darbe kunigijos vadovai turėtų apmąstyti, kokių kitų apeigų reikia konkrečiam asmeniui ir kaip padėti joms pasirošti.

PAGALBINIŲ ORGANIZACIJŲ PREZIDENTAI APTARIMO GRUPĖSE NAUDOJASI NAUJĄJA MOKYMO BIBLIOTEKA

2011 m. vasarį vykusio pasaulinio vadovų mokymo metu Bažnyčios visuotiniai pagalbinių organizacijų prezidentai dalyvavo aptarimo grupių diskusijose, kuriose buvo naudojamos iš naujojo internetinio mokymo šaltinio paimtais pavyzdžiais.

Vadovų mokymo biblioteka yra rinkinys realaus gyvenimo pavyzdžių, kuriuos pateikia įvairiose pasaulio vietose tarnaujantys vadovai, demonstruojantys, kaip pritaikyti 2 *vadovėlyje* esančius principus. Filmuota buvo Brazilijoje, Anglijoje, Gvatemaloje ir Korėjoje, filmukai šiuo metu verčiami ir internete bus prieinami vėliau 2011 metais.

Naudodamiesi šiais filmukais pagalbinių organizacijų prezidentai, vadovaujami vyresniųjų Roberto D Heilso ir Nylo L. Anderseno iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo bei vyresniojo Kreigo K. Kriščianseno iš Septyniadesimties, aptarė tris svarbius 2 *vadovėlyje* pateiktus principus.

1. Pasiruoškime dvasiškai

„Nuostabu, kaip Viešpats ieško ir laukia progų mus palaiminti“, – aiškino visuotinė Pradinukų organizacijos prezidentė Rozmari Viksom, peržiūrėjusi pavyzdį, kaip Paramos bendrijos prezidentė iš Pietų Korėjos, planuodama susirinkimą, uoliai prašė įkvėpimo ir jį gavo.

Vyresnysis Andersen, diskutuodamas su visuotine Paramos bendrijos prezidentė Džiule B. Bek ir seserimi Viksom, sakė: „Tai dvasinis darbas; negalime jo vykdyti be Viešpaties pagalbos.“ Aptarimo grupės nariai diskutavo, kaip dvasinis pasiruošimas leidžia vadovams pasirūpinti savo reikmėmis susitelkiant į žmones, į vienijančias veiklas, pamokas ir pavedimus. „Apreiškimas yra pasklidęs tarp mūsų“, – paliudijo vyresnysis Andersen.

2. Dalyvaukime tarybose

Tikra istorija apie apylinkės tarybos narius Gvatemaloje, kurie dirbdami išvien, sėkmingai pakvietė vieną šeimą grįžti į aktyvų dalyvavimą Bažnyčioje, suteikė progą vyresniajam Kriščiansenui vesti diskusiją su visais penkais pagalbinių organizacijų prezidentais – seserimi Bek, seserimi Viksom, visuotiniu Sekmadieninės mokyklos prezidentu Raselu T. Ozgutorpu, visuotine Merginų organizacijos prezidentė Eleine S. Dalton ir visuotiniu Vaikinų organizacijos prezidentu Deividu L. Beku – apie bendrą darbą tarybose.

Aptarimo grupė diskutavo, kaip jungtinės taryboje dalyvaujančių narių pastangos gali padėti apylinkės nariams žengti pirmyn, kaip veiklūs tarybos nariai sumažina vyskupo naštą ir kaip vadovai bei nariai turėtų klausyti Viešpaties valios, dalintis ja ir siekti jos dėl apylinkės narių.

3. Tarnaukime kitiems

Trečiasis filmukas buvo apie vaikiną Anglijoje, kuris stengėsi išlikti visais atžvilgiais aktyvus Bažnyčioje. Vyresniojo Heilso vadovaujama aptarimo grupė, kurią sudarė brolis Ozgutorpas, brolis Bekas ir sesuo Dalton, nustatė, kaip vadovams svarbu dirbti su gimdytojais Bažnyčios tarybose ir su jaunimu.

Vyresnysis Heilisas užbaigė, sakydamas: „Jei darysite būtent taip, kaip šiandien matėte, jei kalbėsite apie [filmukuose parodytus pavyzdžius] ir aptarsite juos, jei atnešite juos prieš Viešpatį... būsite vedami ir nukreipiami, kaip padėti, sustiprinti ir atlikti tai, ką turite padaryti jums suteiktuose pašaukimuose.“ ■

šventyklą, dalyvauti savo šeimos narių apeigose ir laiminimuose.

Vyresnysis Bednaris sakė: „Mes ne vien įgyvendiname programas ar vadovaujame organizacijai. Tai daryti yra būtina, tačiau vien to nepakanka. Tai – išgelbėjimo darbas. Ir kai pradedame galvoti apie apeigas ir sandoras, tada tinka kuni-gystės vadovų užsiduodamas klausimas: „Kokių kitų apeigų reikia šio asmens ar šios šeimos gyvenime, ir kaip galime padėti pasiruošti joms?“

Moterys taryboje

Vyresnysis Skotas išsakė susirūpinimą tuo, kad kai kur vadovai, tardamiesi drauge, praleidžia progą įtraukti moteris. Jis

DAUGIAU INTERNETE

Garso, vaizdo ir tekstinės abiejų pasaulinių vadovų mokymų transliacijų medžiagos ieškokite svetainėje lds.org/menu/service/serving-in-the-church.

2 *vadovėlyje* galite rasti internete lds.org/handbook/handbook-2-administering-the-church. Naująją Vadovų mokymo biblioteką (Leadership Training Library) rasite svetainės lds.org skyriuje *Serving in the Church* 2011 metų viduryje.

Bažnyčios vadovai sakė, kad vadovybės susirinkimuose tiek vyrams, tiek moterims turėtų būti leidžiama lygiateisiškai ir laisvai išsakyti savo idėjas.

sakė: „Kai [moterys] skatinamos laisvai dalyvauti apylinkės tarybos susirinkimuose, jų idėjos visada padeda ir įkvėpia.“

Vyresnysis Skotas paaiškino, kad vadovai gali skatinti dalyvavimą vadindami seseris vardu ir dėkodami už išsakytas mintis ir pasiūlymus.

Dar jis sakė, kad papildoma palaima, ateinantį į besivadovaujančių šiomis rekomendacijomis kunigystės vadovų namus, yra ta, kad „šie vyrai gali tapti dėkingesni už šventą savo žmonos vaidmenį namuose“.

Jis mokė, kaip svarbu siekti vieningumo tarp tarybos narių. Kuomet jaučiamas tas jausmas, vadovas gali tai pasakyti ir pakviesti narius balsuoti. Tais atvejais, kai nariai nėra vieningi, vadovai turėtų paprašyti kiekvieno apylinkės tarybos nario patarimo, padėkoti už išsakytas įžvalgas, patys priimti sprendimą ir paprašyti tarybos narių vieningai paremti tą sprendimą. Vyresnysis Skotas pabrėžė, kaip svarbu laikytis konfidencialumo apylinkės tarybos reikaluose.

Laukiami rezultatai

Vyresnysis Nelsonas mokymo susirinkimą užbaigė išsakydamas tris viltis: supaprastinimas leis narių laiką ir išteklius naudoti veiksmingiau; kiekvieno kunigystę turinčio brolio kunigystės galia augs, kad laimingų kiekvieną Bažnyčios žmogų ir šeimą; kiekvienas narys jaus stipresnę atsidavimo ir mokinytės jausmą. ■

KITOS NAUJIENOS

Vyresnysis Peris įkuria pirmąjį kuolą Guame

Vyresnysis L. Tomas Peris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo 2010 m. gruodį apsilankė Guame, kad įkurtų Barigados Guamo kuolą, pirmąjį kuolą Guamo teritorijoje. Būdamas ten, vyresnysis Peris, kuris Antrojo pasaulinio karo metais JAV jūrų pėstininkų korpuso gretose tarnavo tose vietose, taip pat apsilankė Karo Ramiajame vandenyne muziejuje ir kaimyninėje Saipano saloje. Guame gyvena 1971 Bažnyčios narys. Guamo teritorija yra Bažnyčios Azijos Šiaurės krašto dalis.

PDŠ gydytojai gydo cholera Papua Naujojoje Gvinėjoje

Keletas PDŠ gydytojų iš Australijos nuošaliuose kaimuose Papua Naujosios Gvinėjos šiaurės vakaruose gydė 2010 metų pabaigoje įvykusio choleros protrūkio aukas.

Gydytojai dirbo su šimtais pacientų, išgelbėjo vieną žmogų, kuris, atvežtas į ligoninę, jau buvo per plauką nuo mirties, ir kitus, kurie be gydymo būtų neišgyvenę nė 24 valandų.

Žmonės pas gydytojus plūdo pėsčiomis ir kanojomis. Deividas Viljamsas iš Brisbeno ir Antonis Maleris iš Kernso pasakojo, kad per dieną nuo atvykimo į Sogerės

kaimą jie pasirūpino daugiau nei 200 cholera segančių žmonių. Kalbėdamas bendrai apie šią patirtį, daktaras Maleris sakė: „[Ne]paisant sunkumų ir sekinančio darbo krūvio, tai] buvo gyvenimo įvykis, kuris man atnešė didžiausią profesinį pasitenkinimą.“

Bažnyčia, nusiuntusi gydytojus, taip pat parūpino humanitarinės pagalbos reikmenų, tokių kaip medicininės priemonės ir vandens valymo įranga. Iš Bažnyčios Port Morsbyje į krizės vietą taip pat buvo nusiųsta maisto ir muilo siunta, o asmeninių higienos priemonių rinkinių siuntos siunčiamos iš Port Morsbio ir Brisbeno. Vandens valymo patirties turinti misionierių pora nuvyko į Papua Naująją Gvinėją, kad padėtų koordinuoti pagalbos pastangas.

DVD pristato bendrųjų veiklų temą 2011 metams

Sausį Bažnyčia savo padaliniais visame pasaulyje pradėjo platinti 2011 metų Jaunimo stiprybės DVD *Mes tikime*, skirtą paremti Bendrųjų veiklų temą 2011 metams.

Šiame DVD yra daug vaizdo ir garso medžiagos, sukurtos tam, kad padėtų jaunimui temą Tikėjimo Teiginiai 1:13 padaryti centrine savo gyvenimo dalimi. Filmukuose rodomas Prezidentas Tomas S. Monsonas, Vaikinių

PASAULIO NAUJIENOS TRUMPAI

Bažnyčia priima kūrinis devintajam tarptautiniam meno konkursui

Nuo 2011 m. balandžio 4 d. Bažnyčios istorijos muziejus internete pateiks registracijos formas Bažnyčios devintajam tarptautiniam meno konkursui. Kūriniai konkursui turi būti išsiųsti el. paštu arba iš pašto iki 2011 m. spalio 7 d. Artėjančio konkurso tema yra „Skelbkite Jo nuostabius darbus“ DS 65:4. Rasti daugiau informacijos anglų kalba ar pamatyti rinkinius kūrinis iš ankstesnių konkursų galite apsilankę svetainėje lds.org/churchhistory/museum/competition.

Naujojo Testamento istorijos atgyja

Papildant 2011 m. mokymo programos Naujojo Testamento vadovėlį, yra išleisti *Naujojo Testamento istorijų* knygos filmukai, kuriuose naudojamas

vadinamasis paralakso metodas. Yra 65 filmukai anglų kalba ir MP3 formato garso įrašai kiekvienam filmukui 11-ka svetainės LDS.org kalbų. Paralakso metodo filmukai visomis šiomis kalbomis taps prieinami 2011 metais. Filmukus galite rasti svetainėje scripturestories.lds.org spustelėjęs **New Testament Stories**.

Vaikinai Bangladore įsipareigoja vykdyti Pareigą Dievui

Daugiau kaip 30 vaikinių iš Bangladoro, Indijos apygardos, susirinko Kanapuros kalvose sužinoti apie naująją Pareigos Dievui programą ir gauti dvasinių pamokų iš sunkių fizinių pratimų. Vaikinai naudojosi virve ir suktuvu, kad persikeltų per tvenkinį. Jie dalyvavo rytiniame bėgime, įkopė į kalną ir mokėsi, kaip leistis virve žemyn. Veikla baigėsi liudijimo susirinkimu. ■

ir Merginų organizacijų prezidentai, pateikiama muzika, jaunuolių liudijimai ir daug kas kita.

Čia pateikiama daug jaunuolių liudijimų ir motyvuojančių išgyvenimų.

Muzika, mintys ir liudijimai gali būti naudojami visus šiuos metus papildant jaunimo klasių pamokas, susirinkimus ir veiklas.

Visą šią medžiagą galite atsisiųsti iš svetainės youth.lds.org.

DVD taip pat yra vertimas į šias kalbas: kinų, anglų, prancūzų, vokiečių, italų, japonų, korėjiečių, portugalų, rusų ir ispanų. ■

NAUJAUSIOS ŽINIOS

2011 m. sausio mėn. *Liahonoje* buvo pranešta, kad nevietiniai misionieriai tarnauja Dramblio Kaulo Krante (žr. Samuel Gould, „In the Presence of Angels“, p. 50). Šiam numeriui išėjus, padėtis ten pasikeitė ir nevietiniai misionieriai buvo perkelti kitur. Bažnyčia atidžiai stebi politinę situaciją šalyse, kur tarnauja misionieriai, ir, kai tai būtina, misionierius perkelia kitur. Misionieriai grįžta tik tada, kai manoma, jog padėtis vėl tapo saugi.

Galite pamatyti ir išgirsti, kaip nuostabiomis spalvomis ir žodžiais atgyja Naujojo Testamento istorijos svetainėje scripturestories.lds.org.

ATSILIEPIMAI

Jis pakelia mūsų naštas

Labai mėgstu šį žurnalą ir viską, ką jame randu. Man labai patinka visuotinių įgaliotinių straipsniai, ypač konferencijų kalbos. Jie duoda mums nurodymų ir skatina mus, nepaisant išmėginimų, eiti pirmyn.

Esu Bažnyčios narė 26 metus ir perskaičiau visus *Liahonos* numerius. Dažnai skaitau senus šio žurnalo numerius, ir man ypač brangus vyresniojo Deivido A. Bednario straipsnis „Švelnūs Viešpaties pasigailėjimai“ (2005 m. gegužė, p. 99). Jis padeda man prisiminti, kaip dažnai Dangiškasis Tėvas įsiterpia su savo švelniais pasigailėjimais ir pakelia sunkias mūsų naštas.

Jolanda Valenti, Italija

Mokymai ateina iš Viešpaties

Esu dėkingas, kad kiekvieną mėnesį galiu skaityti dabartinių pranašų žodžius. Žinau, kad jų mokymai ateina iš Viešpaties ir palaimins mano gyvenimą, jei vadovausiuosi jais savo gyvenime. Skaitydamas viso pasaulio šventųjų išgyvenimus stiprinu savo tikėjimą ir liudijimą, kadangi sužinau, ką daro kiti, norėdami įveikti sunkumus.

Baironas Deividas Kalderonas Moskuera, Ekvadoras

Savo atsiliepimus ir pasiūlymus prašome siųsti šiuo adresu: liahona@ldschurch.org Glaustumo ar aiškumo dėlei jūsų atsiliepimai gali būti redaguojami. ■

IDĖJOS ŠEIMOS NAMŲ VAKARUI

Šiame numeryje yra straipsnių ir veikli, kurias galima panaudoti šeimos namų vakarui. Štai keletas pavyzdžių.

„Visuomet Jį atminti“, p. 20. Visa šeima aptarkite vyresniojo Kristofersono patarimą: „Pradėti galime viską nuplėšdami nuo savo gyvenimo, o tada vėl viską sudėliodami prioriteto tvarka su Kristumi centre.“ Pakalbėkite apie kai kurias vyresniojo Kristofersono paminėtas palaimas, ateinančias kuomet mes „visuomet atename Gelbėtoją“.

„Raštų galia“, p. 52. Drauge perskaite šį straipsnį, pakvieskite šeimos narius išsakyti savo jausmus apie Raštų skaitymą ir seminarijos lankymą. Pakvieskite juos dienoraščiuose užrašyti savo liudijimą apie Raštų galią. Paskatinkite savo vaikus studijuoti žinotinas Raštų ištraukas ir išmokti jas mintinai.

„Tarpininkas Jėzus Kristus“, p. 56. Prieš drauge skaitydami šį straipsnį, pakvieskite savo šeimą klausyti apie tai, koks svarbus yra tarpininkas. Paklauskite jų, kas būtų atsitikę, jei tarpininkas nebūtų padėjęs tam skolininkui. Taip pat galite perskaityti Raštų ištraukas ir aptarti, koku būdu Gelbėtojas yra mūsų tarpininkas. Galite perskaityti 2 Nefio 2:27–28 ir Almos 42:24–25.

„Visa išsipuošusi“, p. 70. Pakvieskite šeimos narius persirengti įvairiais kostiumais ar apsimesti kuo nors kitu.

Tegul visi atspėja, kas jie tokie. Perskaite šį pasakojimą paaiškinkite, kad nesvarbu, kokius vaidmenis vaidiname, visi visuomet esame Dievo vaikai.

Linksmi praleistas laikas ir amžini ryšiai

Būdami maži mano vaikai po šeimos namų vakaro mėgdavo žaisti įvairius žaidimus. Vienas mėgstamiausių jų žaidimų „Dramblys Straublys“ buvo taip pavadintas pagal dainelę, kurią mūsų dukrelė Džozelina išmoko mokykloje. Drauge padainavus tą dainelę aš būdavau drambliu ir ant nugaros nešiodavau vaikus. Pradžioje užlipdavo mano dvejų metų sūnelis Jorgas, po to ketverių metų dukrelė Džozelina ir galiausia mano žmona Elizabeta. Visiems trims užlipus man ant nugaros, aš panešiodavau juos po svetainę. Mums būdavo labai smagu.

Po daugelio metų abu mano užaugę vaikai laukė pašaukimo į misiją. Per vieną šeimos namų vakarą jie prisiminė „Dramblį Straublj“. Drauge padainavome tą dainelę, tada, po daugelio metų pertraukos, aš vėl tapau drambliu. Pradžioje mano sūnus, po to dukra ir galiausiai jų mama užlipo man ant nugaros. Nuo svorio išsitiesiau ant grindų, ir visi smagiai juokėmės.

Atmindami tą akimirką jaučiame dėkingumą, kad pranašai pamokė mus apie šeimos namų vakarą. Išmokome, kad nesvarbu, kokie paprasti gali būti mūsų šeimos vakarai. Svarbiausia, kad linksmi leidžiame laiką su šeima, laiką, kuris stiprina amžinuosius mūsų tarpusavyje ryšius. ■

Viktoras G. Chauka Rivera

ERŠKĖČIŲ VAINIKAS, PERGALĖS VAINIKAS

Laris Hileris

Bažnyčios žurnalai

Rugpjūtis Šventojoje žemėje. Aplink mus popietės kaitroje tviskantys Kaper-naumo griuvėsiai. Buvo nuostabu būti ten, tačiau mūsų gidas ir netoliese buvusi cikada kurį laiką zvimbė ir mano mintys nuklydo į šalį.

Staiga pažvalėjau, kai gidas parodė į medį, kurio šėšelyje stovėjome, ir nerūpestingai tarė: „Jis vadinamas „erškėčių vainiko“ medžiu.“ Pažvelgiau į lapuotas šakas. Kur dygliai? Ištiesęs ranką nedrąsiai prisitraukiau vieną šakelę.

Tarp gležnų lapų pastebėjau dyglius. Laibi, žali, baisiai aštrūs mano nykščio ilgumo dygliai buvo matomi ne toliau kaip iš metro atstumo. Tačiau bet kuriam prisilietusiam prie vienos iš tų lapuotų šakelių tikrai skaudėtų.

Prisiminiau daugelį mano matytų Gelbėtojo, stovinčio priešais teismo parodiją, paveikslų. Jis buvo aprengtas purpuriniu apsiaustu, o jam ant galvos buvo supinto sauso dygliuoto augalo vainikas. Staiga suvokiau, kad vergas ar karys, gavęs užduotį padaryti tokį vainiką, jį darytų iš tokių lankščių žalių šakelių, kokios kabėjo man virš galvos, o ne trapių, sausų šakelių. Tai bylojo, kad tokio vainiko tikslas buvo ne tik sukelti skausmą, bet pasityčioti ir išjuokti.

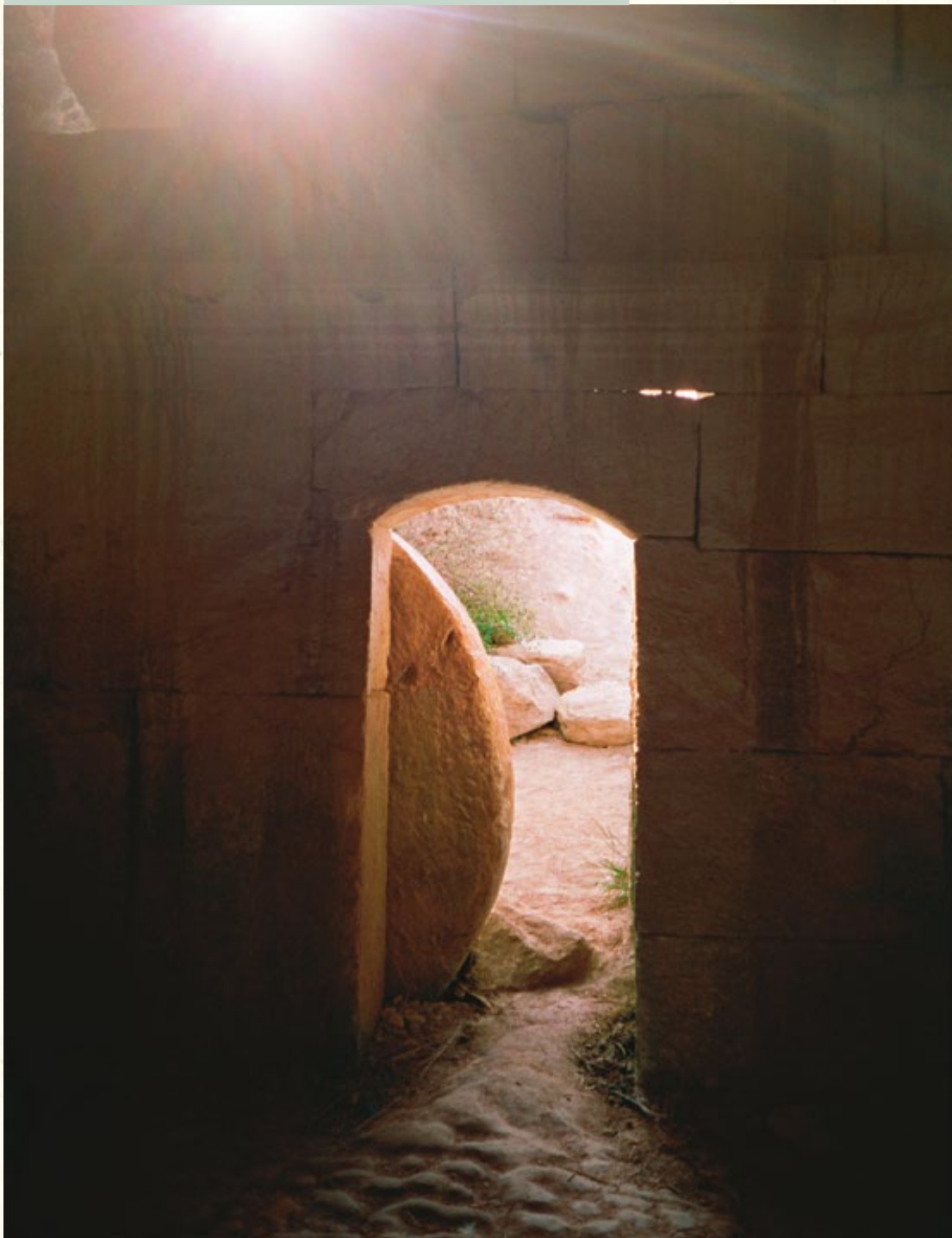
*Man erškėčių
vainikas sim-
bolizuoja tai,
kad Gelbėtojas
žino visus mūsų
slaptus skaus-
mus ir gali juos
išgydyti.*

Senovės laikais žalias, lapuotas vainikas – dažniausiai padarytas iš lauro lapų – buvo įteikiamas varžybų arba mūšių nugalėtojams. Lauro vainikai puošė karalių ir imperatorių atvaizdus. Galbūt tas žiaurus vainikas, įspaustas į Gelbėtojo antakius, pašaipiai vaizdavo to meto pagerbimą lapuotu žaliu vainiku. Tai tik prielaida, o ne doktrina. Tačiau man taip įsivaizduojant, aiškiau iškilo vienas Apmokėjimo aspektas: Gelbėtojas žino mūsų širdgėlas, ir Jis gali mus išgydyti.

Ant Jo uždėtas apsiaustas kandžiai simbolizavo karaliaus valdžią. Jis dengė Jo neseniai patirto plakimo rumbus ir galias žaizdas. Panašiai lapuotas erškėčių vainikas atrodė kaip nugalėtojo vainikas, tačiau iš tiesų slapta kėlė skausmą.

Daugelis iš mūsų turime nematomų žaizdų. Giesmė mus moko: „tylioje širdy paslėptas liūdesys, kurio nemato net akis“ („Lord, I Would Follow Thee“, *Hymns*, nr. 220). Tačiau Gelbėtojas *mato*. Jis gerai pažįstą slaptą sielvaratą. Visos tarnystės metu Jis gyveno laukdamas Apmokėjimo ir prisikėlimo. Tačiau tie, kuriuos Jis mokė, laimino ir gydė, to nežinojo. Netgi Jo apaštalai to neįtarė.

Gelbėtojas mato tai, kas slypi už „skraisčių“ ir „vainikų“, slepiančių nuo žmonių mūsų sielvaratą. Iškentęs „visokius skausmus ir suspaudimus“ Jis prisipildė malonės ir žino, kaip pagelbėti mums, kai savo naštas padedame prie jo kojų (žr. Almos 7:11–12). Jo balzamas gali išgydyti netgi galias ir slaptas žaizdas. O vainikas, kurį Jis tiesia mums, iš tiesų yra nugalėtojo vainikas. ■

Prisikėlimo rytą, aut. Styvenas Edvardas

Žemiškosios tarnystės metu Kristus Savo mokiniams kalbėjo: „Reikia, kad Žmogaus Sūnus... būtų nužudytas ir trečią dieną prisikeltų.“ (Luko 9:22.)

Po Jo nukryžiavimo „Marija Magdalena ir kita Marija ėjo aplankyti kapo.

Staiga smarkiai sudrebėjo žemė. Viešpaties angelas

nužengė iš dangaus, nurito šalin akmenį ir atsisėdo ant jo...

O angelas tarė moterims: „Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas.

Jo čia nebėra, Jis prisikėlė, kaip buvo sakęs.“ (Mato 28:1–2, 5–6.)

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas iš Dvylikos Apaštaly Kvorumo rašo:
„Akivaizdu, kad atminti Gelbėtoją taip pat reiškia atminti ir Jo Apmokėjimą, kurį simboliškai, kaip Jo kančių ir mirties simboliai, vaizduoja duona ir vanduo. Privalome niekada nepamiršti, ką Jis padarė dėl mūsų, nes be Jo Apmokėjimo ir Prisikėlimo gyvenimas neturėtų jokios prasmės. Su Jo Apmokėjimu ir Prisikėlimu mūsų gyvenimas įgauna amžinas, dieviškas galimybes.“ Žr. „Visuomet Jį atminti“, p. 20.